

SĂ ÎMBLÂNZEȘTI UN SĂLBATIC
PATT BUCHEISTER

PROLOG

Când se gândea la cât de bine îi merg planurile de a găsi perechea potrivită pentru cei patru copii adulți ai săi, King Knight se simțea de-a dreptul mândru. Era pe cale să realizeze cea mai minunată capodoperă a vieții lui. Nepoți. Plimbându-se prin grădina de trandafiri, King își notă în gând să-i spună lui Cyril Beech, grădinarul principal, să aranjeze gardul viu pentru a face intrarea mai largă. Cei patru copii ai săi nu vor mai intra câte unul în grădina de trandafiri atunci când vor veni acasă. King zâmbi, savurând imensa satisfacție de a ști că planurile lui ticluite cu mare grijă se desfășurau atât de bine. Nici vederea bătrânului grădinar mereu ursuz nu reuși să-i alunge buna dispoziție.

Deși mirosul înțepător al îngrășământului pe care Cyril îl împrăștia cu generozitate la rădăcinile bobocilor de trandafiri sădiți de regretata lui soție îl făcea să-i lăcrimeze ochii, King nu se întoarse să plece.

În timp ce King se apropia, Cyril își ridică capul său încărunțit, cu obișnuita lui șapcă cocoțată nesigur în vârful capului. O jachetă veche, purtată peste o cămașă de lână la care se adăuga o cravată tricotată, atârna larg pe trupul lui uscățiv. De când îl cunoștea, mai întâi lucrând pentru soția lui, iar acum pentru el, Cyril păruse întotdeauna foarte bătrân. Grădinarul îi aruncă una din privirile lui fixe care, datorită sprâncenelor stufoase, îi amintea lui King de o bufniță mioapă.

-Bună dimineța, sir, mormăi Cyril atingându-și cozorocul cu un deget murdar.

Da, este într-adevăr, îl aprobă King. Deși n-ar strica câteva raze de soare, adăugă el. Soarele era ceea ce-i lipsea cel mai mult în Anglia, pe lângă faptul că soția lui nu mai era alături de el. Nu se abținu să nu-l întrebe pe grădinar: Substanța asta urât mirositoare este îngrășământul pe care mi-ai cerut să-l comand la ferma de ciuperci? Atingând-o aproape cu dragoste, Cyril ridică o mică cantitate în mâna lui fără mănușă.

-E cea mai bună, sir. Nimic nu se poate compara cu bălegarul de cal curățat de ciupercile sădite în el. E un adevăr bine cunoscut.

Te cred pe cuvânt, murmură King făcând câțiva pași în spate în caz că Cyril l-ar fi invitat să examineze mai îndeaproape obiectul evidentei sale afecțiuni.

Schimbând repede subiectul, King spuse: Pentru că Knight Keep va începe să semene cu Arca lui Noe de acum încolo, aș vrea să lărgești intrarea de la grădina de trandafiri. Cyril își frecă degetele bătătorite de țepii argintii care îi acopereau partea de jos a feței, gândindu-se la cererea lui King. Faptul că doar cu câteva secunde în urmă își vârâse mâna în bălegarul de cal nu părea să-l deranjeze absolut deloc.

-Arca lui Noe, sir?

-Poate ai observat că în ultimul timp am fost binecuvântați cu câteva vizitatoare. Băieții călătoresc acum cu perechea lor, ca viețuitoarele din Arca lui Noe.

-Doi din ei, în orice caz, mârâi grădinarul. Domnul Michael s-a plâns că trandafirii n-au înflorit încă. Ar fi vrut să-i ofere unul domnișoarei Harrold. I-am spus că ea îi va putea admira în toată splendoarea lor când vor înflori la primăvară.

-Mare ghinion că trandafirii nu sunt înfloriți acum, Cyril. Anotimpul a fost un lucru pe care nu l-am luat în considerare în planurile mele. Nu-mi vine în minte un gest mai romantic ca acela de a oferi un boboc de trandafir unei femei frumoase.

-Pentru că nici nu există! Vocea lui Cyril deveni ușor exasperată.

Se căsătoresc toți patru? Dacă doriți trandafiri pentru nunțile lor vă previn că va mai trebui să așteptați un timp până să înflorească.

-Până în prezent doar Michael și Turner au intenția să se căsătorească, deși data încă nu a fost stabilită. Îi voi informa despre posibilitatea folosirii trandafirilor doar la primăvară, în caz că vor să-l includă în planurile lor de nuntă.

Cyril bombăni nemulțumit. Ce să-i faci. Chestiile astea romantice lovesc și în casele cele mai bune. Așa e, spuse King râzând.

Rezistă tentației de a-i spune lui Cyril că existau mari șanse ca pe domeniul de la Knight's Keep să fie din nou copii. Sărmanul bătrân era și așa destul de deprimat la gândul viitoarelor nunți care îi vor seca rezerva de trandafiri. Aflând că vor apărea copii care să zburde pe iarbă culegându-i florile, va avea, fără îndoială, o suferință și mai mare.

În ce-l privea pe King, el abia aștepta să audă râsul fericit al nepoților. Gândul că sângele familiei Knight trecea într-o nouă generație îi mai domolea rarele muștrări de conștiință. Nu se amesteca în viețile copiilor săi, se liniști el. Îi dădea soartei doar un mic ghiont necesar.

Spre exemplu, ca în cazul lui Ryder. Lăsat de capul lui, cel de-al treilea fiu al lui King Knight ar fi rămas singur încă mulți ani, căutând o altă aventură, încercându-și norocul pentru a da o nouă lovitură care să se dovedească o mină de aur pentru companie. Ryder nu o știa încă, însă nepoata lui Dawn Skylark va fi cea mai mare provocare din viața lui.

CAPITOLUL 1

Onorații cetățeni din Bacon Ridge îl făcură pe Ryder Knight să se simtă la fel de binevenit ca un sconcs la un picnic.

Din fericire, nu trebuise să întrebe pe nimeni unde să găsească *Trading Post*. După privirile încruntate îndreptate spre el, probabil că i s-ar fi indicat orașul vecin. Nu știa care erau problemele localnicilor, însă începeau deja să-l calce pe nervi răceala și suspiciunea din ochii celor care îl urmăreau trecând prin parcare și pornind spre *Trading Post* deși, își zise el cu înverșunare, în ultimul timp nu-i trebuia mult ca să se înfurie. Faptul că nu știa ce anume îl făcuse să fie nervos și agitat nu-i schimbă cu nimic starea de nemulțumire. Sătul până peste cap de atitudinea lui irascibilă trase concluzia că-și petrecea prea mult timp stând la birou și prea puțin muncind pe teren.

Și acesta era motivul pentru care transpira sub soarele fierbinte al amiezei, în mijlocul săptămânii, plimbându-se printr-un orașel nesemnificativ, în loc să fie în biroul lui confortabil din Houston dotat cu aer condiționat. Oprindu-se în fața

clădirii în care se afla *Trading Post* începu să o studieze cu atenție. O pancartă mare cu litere tăiate în lemn atârna de acoperișul îngust din șindrila, întinzându-se și deasupra trotuarului construit din bucăți de lemn. Literele formau inscripția TRADING POST. Partea din față a clădirii fusese concepută în așa fel, încât să amintească de magazinele de pe vremea diligențelor. Pentru a completa imaginea de Vest Sălbatic, doi stâlpi pentru legat caii mărgineau cele trei trepte de lemn care duceau spre o verandă acoperită, întinzându-se de o parte și de alta a magazinului, situat la capătul străzii principale, magazinul avea o parcare mai mare decât alte prăvălii din Bacon Ridge probabil pentru că avea mai mulți clienți, bănuie Ryder.

Aruncă o privire scurtă vitrinei cu obiecte de ceramică aparținând băștinașilor americani, bijuterii Navajo, și obișnuitele reclame, apoi împinse ușa. Deasupra capului său un clopot de vaci îi anunță zgomotos sosirea. În spatele tejghelei o femeie durdulie continuă să toarne fasole uscată într-un sac de hârtie pus pe un cântar mare, fără să-și ridice măcar o dată privirea spre el.

Nu era nevoie ca Ryder să o întrebe dacă ea era femeia pe care venise să o caute. Își dădea seama că nu era. Singura asemănare dintre ea și fotografia lui Hannah Corbett, pe care o văzuse, era că amândouă femeile aveau părul negru. Femeia din spatele tejghelei trecuse deja de cincizeci de ani, iar el știa că Hannah Corbett își sărbătorise de curând cea de-a treizecea aniversare. Din câte își dăduse el seama din fotografia pe care o găsisese în dosarul pe care cineva i-l pusese pe birou, femeia pe care o căuta era mai înaltă decât cea din față lui și cam cu o sută de kilograme mai slabă.

Și îi stârnise simțurile cum nici o femeie nu o mai făcuse de foarte mult timp. Propria-i reacție îi dăduse de gândit. Îi amintise de asemenea cât de mult trecuse de când nu mai fusese alături de o femeie. Când realizează că îi venea greu să-și amintească prilejul și chipul femeii trase concluzia că mai descoperise un motiv pentru proasta lui dispoziție. Iar când o simplă fotografie putea să-l excite ca pe un adolescent la prima lui revistă cu femeii dezbrăcate își dădu seama că are nevoie de o schimbare de decor, de un duș rece sau de un psihiatru. Alege călătoria spre Bacon Ridge, Arizona. Acum nu-i rămânea altceva de făcut decât să descopere cum o putea găsi pe Hannah Corbett.

O studie pe femeia de la tejghea gândindu-se cum să o abordeze. Arăta la fel de prietenoasă ca un urs grizzly cu o labă rănită.

Era îmbrăcată într-o bluză neagră de catifea și fustă lungă de un roșu aprins, părul îi era prins la spate în stilul tradițional al indienilor Navajo. În timp ce servea clienții vorbea o limbă pe care Ryder nu o înțelegea, dar o mai auzise

trecând prin mica zonă comercială din Bacon Ridge.

Urmări cu un respect din ce în ce mai mare num femeia ridică un sac de făină de peste zece kilograme, fără să facă un efort deosebit. Nu era o femeie pe care să-și fi dorit să o pună la punct. Așteptând ca ea să termine cu ceilalți clienți îi admiră numeroasele brățări de argint de la încheieturi și lăntișorul greu cu pietre turcoaz care atârna pe catifeaua lucioasă a bluzei.

După ce și ultima clientă își termină cumpărăturile, Ryder porni spre tejkhea. Nu permise expresiei brusc alarmate să-i oprească întrebarea.

-O caut pe Hannah Corbett. Mi s-a spus că magazinul îi aparține. Îmi puteți spune unde aş putea s-o găesc? Indiana Navajo clătină din cap.

-Nu e aici. Asta pricepuse și el.

Se pregătea să pună altfel întrebarea când zgomotul a ceva greu căzând jos în magazie o făcu să tresară nervoasă. Se auzi vocea unei femei blestemând curgător și cu multă imaginație în spaniolă, iar Ryder zâmbi, amuzat de bogăția înjurăturilor îndreptate asupra unui obiect. Știa bine spaniola, mai ales limbajul deochiat folosit pe un șantier de forare, și rămase impresionat de vocabularul colorat. Aruncându-i o privire femeii de la tejkhea, o surprinse uitându-se la el neliniștită. Apoi își întoarse capul holbându-se la intrarea acoperită cu o perdea, de la capătul îndepărtat al magazinului, de parcă s-ar fi așteptat ca un obiect îngrozitor să apară acolo. Nu era nevoie ca Ryder să întrebe ce anume o speria.

Expresia de pe chipul ei spunea totul. Și ea o știa.

-Domnișoara Hannah e foarte ocupată, se răsti ea când el porni în direcția magaziei. Vino mai târziu. Ryder era mai curios ca niciodată să o întâlnească pe Hannah Corbett. O femeie care știa să înjure atât de pitoresc nu putea fi decât interesantă.

-E în regulă, strigă Ryder peste umăr. Nu-i voi răpi mult timp.

Putea simți privirea femeii străpungându-i spatele în timp ce ocolea rafturile cu mărfuri care se aflau între el și obiectivul lui. Mai că se aștepta ca femeia să-i alerge în față și să se oprească în prag pentru a-i bloca intrarea. Din fericire, telefonul de pe peretele din spatele ei începu să sune, distrăgându-i atenția de la el. Ajungând la perdea, Ryder ridică mâna și o dădu la o parte. Și când o făcu își dădu seama că plictiseala și nervozitatea îi dispăruseră înlocuite de senzația neașteptată a unei promisiuni pline de speranță.

Hannah auzi sunetul familiar al inelelor de perdea alunecând pe vergeaua de metal. Era aplecată deasupra unei cutii care îi ajungea până la coapse și îndepărta cu mâna rumegușul pentru a scoate afară conținutul ei. Le propusese furnizorilor

ei să folosească la împachetat materiale obișnuite și nu plastic, însă rumegușul era o pacoste. I se lipea de haine, așchiile mici îi intrau sub unghii. Deși nu s-ar fi putut plânge că materialul folosit nu ar fi protejat conținutul cutiei atunci când o scăpase pe jos din greșeală.

Bănuind că Dayzie, vânzătoarea, intrase în magazie și se pregătea să-i facă morală pentru că înjura într-un loc unde clienții o puteau auzi, se aplecă și mai mult căutând o bucată de ceramică. De aceea vocea îi era înăbușită.

-Știu ce vrei să spui, Dayzie, dar am avut un motiv întemeiat ca să înjur. Ai fi inventat și tu câteva înjurături dacă cutia asta grea ți-ar fi aterizat pe picior.

-Fără doar și poate, o aprobă o voce cu un distinct timbru masculin.

Hannah înlemni câteva secunde, apoi încet, cu atenție, se îndreptă și se întoarse.

Un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată stătea în pragul ușii. Îi văzu privirea studiindu-i cizmele de piele, apoi urcând pe pantalonii de catifea, zăbovind o clipă asupra cataramii de argint de la cureaua din piele maron și a brățarilor de argint de la încheietura mâinii drepte. Își puse mâinile în șolduri când el continuă cu vesta, făcută din cravate vechi și purtată peste o bluză albă.

Hannah știa că bluza ei fusese curată de dimineață când o îmbrăcase, dar nu rămăsese așa de-a lungul zilei. Acum arăta mai puțin imaculată, cu pete de praf roșiatic, transpirație și bucăți de rumeguș. Nu se rușina de faptul că muncea pentru a-și câștiga existența, dar trebuia să admită că regreta că nu arăta mai bine în fața unui bărbat atrăgător.

Inspecția lui minuțioasă ajungând la chipul ei, rămase surprinsă de căldura care îi cuprinse obrajii când privirea lui se opri asupra gurii ei. Dumnezeu, își zise ea dezgustată. Roșea într-adevăr ca o fetiță de treisprezece ani sărutată pentru prima oară. Își coborî ochii spre cizmele lui, care erau și mai vechi ca ale ei, un indiciu că nu era un turist care rupsesse de curând eticheta cu prețul de pe noile sale haine de cowboy. În mod intenționat făcu ca propria ei examinare să urmeze același drum ca a lui. Spera ca el să fie la fel de iritat la cercetarea ei atentă pe cât fusese ea de a lui. Doar că ei nu ar fi trebuit să-i placă.

Pantalonii negri îi acopereau strâns picioarele lungi și șoldurile înguste. Observă că nu purta o curea largă care să-i fi trădat gustul pentru bere sau apetitul pentru plăcerile nopții. Ca și hainele ei, cămașa lui neagră prezenta efectele unei zile fierbinți, uscate, și își desfăcuse câțiva nasturi de la gât. Spre deosebire de ea, purta o pălărie neagră de fetru cu borul tras în față, care-i umbrea ochii.

Când își ridică puțin capul, îi întâlni privirea întunecată. Ochii lui aveau culoarea pietrelor de lapis-lazuli pe care le folosea uneori la bijuteriile pe care le lucra singură. Avu senzația neplăcută că își va aminti de acest bărbat ori de câte ori va

mai lucra cu lapis-lazuli.Observă de asemenea că ochii albaștri îi licăreau amuzați.Era evident că examinarea ei i se părea o glumă bună și nu o insultă.

Câteva riduri porneau în afară de la colțurile ochilor,cauzate fie de tendința de a privi la soare,fie de faptul că găsea în viață o mulțime de lucruri care să-l facă să râdă.Poate că era vorba de amândouă,își zise ea,observându-i pielea puternic bronzată.Nu o deranja că ea era motivul amuzamentului lui.Știa să râdă de ea însăși și nu era prea afectată atunci când alții o găseau câteodată ridicolă,însă o supără felul în care bătăile inimii ei se accelerară.Nu i se părea nici pe departe amuzantă reacția ei în fața acestui bărbat.Un atac de inimă ar fi fost mai ușor de acceptat decât atracția pe care o simțea pentru acest anglo.

Îi privi țintă pălăria neagră.

-Nu te-a învățat mama că e politicos să-ți scoți pălăria în fața unei doamne?

El dădu din cap.

-Și să le deschid ușa,să le trag scaunul și să le ajut să-și îmbrace paltoanele.

-Ia gândește-te ce supărată ar fi dacă ar ști că încă mai ai pălăria pe cap.

El își încrucișă brațele pe piept.

-Ar fi îngrozită să audă o femeie înjurând.Doamnele nu înjură.

Ea își înclină capul într-o parte gândindu-se la afirmația lui.

-Nici măcar când o cutie cu ceramică le cade pe picior?

El clătină din cap,privirea lui amuzată nedezipindu-se de pe chipul ei.

-Încă n-am auzit de o doamnă care să încerce să imite un hamal ridicând o cutie de mărimea asta.De obicei sunt foarte încântate să permită unui mascul puternic să le ajute la ridicat și cărat.

-Și dacă nu există nici un bărbat prin preajmă?

-Ar aștepta până apare unul sau ar lăsa cutia acolo unde e.Ea ridică din umeri.

-Atunci mai bine lasă-ți pălăria pe cap.După caracterizarea ta,n-am dreptul să mă consider o doamnă.Dacă aş sta cu mâinile în sân așteptând să apară un bărbat,

cutiile și lăzile ar ajunge până în tavan.El își ridică o sprânceană,surprins parcă de tonul ei mușcător.

-Poate nu l-ai rugat pe bărbatul potrivit.

-Poate,spuse ea,tonul ei sec indicând că nu exista așa ceva.Se pare că e nemulțumirea comună a tuturor femeilor care trăiesc singure,nu-i așa? Transportarea cutiilor nu e singurul lucru nedemn de o doamnă pe care îl fac.

Găsesc satisfacție și în a înjura când fac câte o prostie.

-Te pricepi,n-am ce zice.M-ai învățat câteva combinații interesante pe care mă voi strădui să nu le uit.

-Mă bucur.Aruncă o privire scurtă spre pieptul și brațele lui.

Mușchii ăia sunt de expoziție sau știi să și faci ceva cu ei?

-Știu,spuse el,ridurile din colțurile ochilor adâncindu-i-se.De ce?Ea arată spre cutia de pe podea.

-Vreau să mut cutia asta cu ceramică de aici până acolo.Îi indică un raft de lemn construit în perete cam la vreo patru metri distanță.El se apropie de ea și de lada de la picioarele ei.

-De obicei îți pui clienții la muncă?

Hannah rămase impresionată de cât de ușor ridicase cutia ducând-o acolo unde îi arătase.În timp ce-l urma,îi răspunse la întrebare:

-Clienții nu intră de obicei în magazie.Dincolo,ei au întotdeauna dreptate.Însă aici,în spate,eu am întotdeauna dreptate,ia spune-mi,ai venit aici ca să te plângi de vocabularul meu sau vrei ceva de la mine?

El puse cutia jos,se îndreptă și își ridică pălăria cu vârful unui deget.

-Fotografia nu e deloc reușită.Ea clipi.

-Care fotografie?

-Cea inclusă în raportul geologului.

-Care raport? Își dădea seama că vorbește ca un papagal idiot,dar habar n-avea la ce anume ee referea.

-Bunica ta,Dawn Skylark ne-a cerut acum trei.ani să facem teste preliminare pentru a vedea dacă există petrol sau cupru pe pământul ei.

-Și te-ai hotărât abia acum să dai curs reportului? întrebă ea pe un ton destul de caustic.Rezultatele testelor trebuie să fi fost teribil de interesante de te-ai grăbit să vii.El zâmbi ușor simțindu-i sarcasmul din voce.

-Toate la timpul lor,roști el târăganat.Nu eram pregătit acum trei ani.

Ea nici măcar nu se prefăcu că înțelege despre ce vorbea.

-Indiferent ce înseamnă asta,spuse ea înălțând din umeri,ar fi trebuit să te miști mai repede.Bunica a murit în urmă cu șase luni.

-Știu și îmi pare rău.Din raportul pe care l-am citit,înțeleg că a fost o femeie deosebită.Mi-ar fi plăcut să o cunosc.

-N-am mai întâlnit pe nimeni ca ea,spuse Hannah.Știu că sunt nepoliticoasă,dar vrei să treci la subiect? Am foarte multă treabă.

-Sunt Ryder Knight,proprietar al companiei *Wildcat Drilling* din Houston-Texas.Îi întinse mâna dreaptă.Aș vrea să discut cu tine despre închirierea drepturilor asupra rezervelor minerale de pe unele din proprietățile pe care le-ai moștenit de la Dawn Skylark.Hannah se uită la mâna lui cu entuziasmul cuiva care urmează să atingă un șarpe viu și veninos,apoi îi strânse degetele.Brățările

de argint zăngănită plăcut când îi scutură mâna ferm și scurt. Palma și degetele lui Ryder Knight erau bătătorite, arătând că nu-și petrecea tot timpul în spatele unui birou. Strângerea lui de mână era puternică, însă destul de blândă pentru a nu-i strivi mâna. Nu voia să o impresioneze cu forța lui, deși își dădu seama că el dorește să fie conștientă de ea.

Bunica ei nu-i explicase ce înseamnă să simți un șoc electric la atingerea mâinii unui bărbat, însă explicația nu fusese necesară. Hannah știu imediat și își luă măsurile necesare ca atracția să dispară și Ryder Knight odată cu ea. Să nu-l mai privească ar fi fost primul pas. Întorcându-i spatele, se aplecă asupra cutiei și scoase din ea o vază de ceramică cu toate împletite.

-Sper că n-ai făcut o călătorie lungă, domnule Knight, spuse ea curățând de rumeguș suprafața la argilă arsă. Nu voi permite ca pământul bunicii să fie invadat de utilaje de forare.

-Îți pot da numele unor oameni cu care să vorbești, spuse el pregătit, care îți vor spune că nu distrugem pământul, numele unor fermieri care nu au nici o reclamație de făcut asupra stării proprietății lor după ce noi am lucrat pe ea.

Ea puse vaza pe raft, apoi se aplecă să ridice alta.

-Dar cei care au reclamații de făcut? Îmi vei da și numele lor?

-Singurele reclamații pe care le-am primit au fost când n-am găsit nimic în pământ. Hannah își ridică privirea de la vasul pe care îl scosese din cutie.

Expresia feței lui rămăsese aceeași, însă detecta o notă de mândrie în vocea lui.

Zgândăre orgoliul unui bărbat, își reaminti ea și imediat se umflă în pene:

-Îți irosești timpul de pomană, domnule Knight, și îl irosești și pe al meu, spuse ea privindu-l drept în ochi. Nu-ți voi da ceea ce dorești.

Ryder se întrebă care ar fi reacția ei dacă i-ar spune că dreptul de închiriere nu era tot ce-și dorea. Imaginându-și cum ar arăta fără hainele de pe ea se concentra la câteva detalii referitoare la posibila afacere. Cu o surprinzătoare dificultate își îndepărtă gândurile ispititoare de la partea fizică la cea practică.

-Pe pancarta din fața orașului scrie că e cel mai prietenos oraș din Arizona, se plânse el amabil. Tu și toți ceilalți pe care i-am întâlnit de când am sosit aici se pare că n-ați citit ce scrie acolo. N-am observat nici un semn de ospitalitate călduroasă de când am intrat în oraș. Oamenii se uită la mine de parcă aș fi bolnav de ciumă. N-aș lua-o ca pe o ofensă personală, domnule Knight. Au avut loc mai multe furturi în ultimul timp. Odată jefuiți, oamenii care nu au prea mult devin furioși și bănuitori. Mai degrabă ar învinovăți un străin decât pe cineva pe care îl cunosc. El își ridică o sprânceană.

-Arăt eu a hoț? Hannah clătină din cap.

-Arăți ca unul care aduce necazuri.Se încruntă nedumerită de ceva,apoi întrebă:
Te-ai oprit la stația de benzină de la celălalt capăt al străzii?

-Da,răspunse el cu multă prudență.De ce? Ai plătit cu bani gheață sau cu o carte de credit?

-Am folosit cartea de credit a companiei,cum fac de obicei,spuse el ușor impacientat.Privirea încruntată îi dispăru când înțelese unde băteau întrebările ei: Vânzătorul a citit numele companiei și a răspândit vestea că în oraș a sosit cineva de la o companie de forări.Ea dădu din cap.

-Mai ales dacă te-a servit Billy Chee.E ca un post de radio ambulant.Nu trebuia decât să-i telefoneze lui Dayzie care lucrează aici și ea ar fi transmis imediat știrea senzațională că un *bila-gaana* de la *Wildcat Drilling* își vâra nasul peste tot.

-Un *bilagaana*?

-Cineva care nu e indian Navajo,îi explică ea.Faptul că reprezinți o companie de forări te face mai antipatic decât dacă ești un Anglo sau un hoț.Unii dintre vecinii și rudele noastre au fost păcăliți de speculanți care au promis multe,dar n-au făcut nimic.Ryder știa că se mai întâmpla și așa ceva.Nu era prima oară când trebuia să înfrunte ostilitate datorită pagubelor produse de unele companii lipsite de scrupule.

-Eu nu fac afaceri cu promisiuni și nu ofer garanții.Și nici nu-mi păcălesc clienții.Dacă nu găsim nimic,proprietarul nu suferă altă pierdere decât că a permis echipei mele să lucreze temporar pe pământul lui.

Ea se aplecă pentru a scoate alte vase de ceramică din cutie.

-Nu mă interesează,domnule Knight.Sper că n-ai făcut tot drumul din Houston doar din cauza unui raport de acum trei ani.Ai făcut degeaba o călătorie atât de lungă.El încercă o abordare diferită,una care îi făcea de obicei pe proprietari să-și pună semnătura pe linia punctată.Cei mai mulți oameni aveau un preț.Nu trebuia decât să afle care era al ei.Menționează o sumă impresionantă,pe care i-o va plăti pentru permisiunea de a foră pe pământul ei,apoi o altă sumă pe care ar primi-o dacă s-ar găsi importante zăcăminte minerale.Hannah fluieră ușor.

-Sunt o mulțime de bani,spuse ea pe un ton obișnuit,aranjând un alt vas de ceramică lângă celelalte.Ryder se întrebă de ce era dezamăgit că totul mereese așa de ușor.Cu cât găsim mai mult,cu atât vei primi mai mult.Nu va mai trebui să ridici niciodată o ladă așa de grea.Vei ajunge o femeie bogată.

Ea se întoarse să-l privească peste umăr.

-Bogația are mai multe forme,domnule Knight.Banii gheață sunt doar una.
Atenția ei se îndreptă spre intrare.

-E în regulă,Dayzie.Nu e nevoie de așa ceva.

Ryder aruncă o privire peste umăr ca să vadă la ce se referea Hannah și o văzu pe indiană stând în pragul ușii cu o pușcă în mână.Amândouă țevile erau îndreptate asupra lui.Indiana Navajo îi vorbi lui Hannah în propria ei limbă.

Ryder habar n-avea ce spunea,însă după tonul vocii nu era greu de ghicit.Era supărată.Expresia din ochii ei când îl fulgeră cu o privire îi explică foarte clar că el era cauza.Când Hannah îi răspunse în aceeași limbă,vocea îi era calmă.

Indiferent ce-i spusese,o convinsese pe bătrână că nu avea nevoie de protecția ei. Coborî pușca,se încruntă la el încă câteva secunde,apoi dădu perdeaua la o parte și dispăru din magazie.Ryder își îndreptă privirea spre Hannah.

-Se poartă așa cu toți bărbații sau face o excepție cu mine?

-Am avut o spargere săptămână trecută.Dayzie e foarte prudentă cu străinii din această cauză.Nu are nici o importanță că reprezinți o companie de foraj,i-am spus că vei pleca în curând din oraș.

Încă o dată îi întoarse spatele pentru a termina de despachetat lada cu ceramică.Îl trimitea la plimbare.Ryder o sfredeli cu privirea în timp ce polemiza cu el însuși.A fi sau a nu fi un prost,asta a întrebarea,își zise el.Îi trebuiră trei secunde ca să se hotărască.Lipsa riscurilor și judecata sănătoasă îl făcuseră să sufere de o monumentală plictiseală.Poate că Hannah Corbett era tocmai laicul de care avea nevoie.Era inimaginabil de frumoasă,senzual de atrăgătoare și în nici un plictisitoare.

Scurtând distanța dintre ei,îi luă vasul din mână și îl așeză pe raft,ignorând felul în care ea,în mod automat refuză să-i primească ajutorul.

-De ce crede această bătrână că hoțul a fost un Străin? Poate că e un tip care vine des aici și a hotărât să-și facă cumpărăturile după ora de închidere.

-Nu e de prin părțile astea.Dacă ar fi fost cineva de pe aici ar fi furat mâncare sau bani,nu covoare Navajo.N-ar fi luat ceea ce aproape toți au deja acasă.

-Doar atât a luat hoțul? Doar niște covoare?

-Covoarele aveau prețul trecut pe ele și se ridica la mai multe mii de dolari fiecare,îi explică ea.Urma să le trimit unui cumpărător din New York care plătește imediat și nu le ia în consignație.Iar acum țesătoarele care au lucrat mai mult de patru sute de ore pentru a face acele covoare au rămas fără banii pe care i-ar fi primit la vânzarea lor.

-Patru sute de ore? întrebă el uluit.Ca să faci un covor?Ea dădu din cap.

-Și în asta nu intră tunsul oilor,torsul și vopsitul lânii.Un covor țesut,de mărime obișnuită,are peste zece noduri pe centimetru.Covoarele Dineh de calitate

superioară au treizeci. Unele țesătoare afirmă că sunt atât de bine lucrate, încât se poate turna apă fierbinte pe ele și nu se scurge nici o picătură.

Merită fiecare bănuț pe care reușesc să-l obțin pe ele.

-Dineh? repetă el nedumerit. Am mai auzit de cuvântul ăsta.

-Înseamnă Poporul Navajo.

-E limba pe care ai vorbit-o mai înainte?

-A fost nepolitic să vorbesc în fața ta în Athapascan cu Dayzie, dar reacționează mai bine când i se vorbește în limba ei. Hannah zâmbi aducându-i aminte: Avea o pușcă îndreptată asupra ta. M-am gândit că lipsa bunelor maniere e preferabilă spitalului -care e destul de departe -unde ar fi trebuit poate să fii dus ca să ți se scoată un glonț dintr-o parte a corpului pe care s-ar putea să o consideri importantă.

-Apreciez grija ta, spuse el trăgănat. Cum de ai învățat să vorbești limba Navajo? Unul din inginerii mei care lucrează în Arizona s-a gândit că dacă vorbește limba îi va fi mai ușor să trateze cu oamenii din rezervație pe care îi angajăm uneori. A renunțat după ce a descoperit că e foarte greu de învățat.

-Unele cuvinte englezești nu au echivalent în limba noastră, ceea ce o face dificil de învățat. Dar ție nu ți-a fost greu să înveți engleza când ai fost copil?

-Nu mai mult decât altora, spuse el și zâmbi ironic. Mai ales înjurăturile. Deși eu nu mă refeream la engleză. Mă refeream la limba complicată pe care ai vorbit-o cu Annie Stejarul.

-Nu e greu de învățat dacă e singura limbă pe care o auzi de copil. Zâmbetul îi era sardonice, ochii amuzați. Credeam că știi.

-Ce să știi?

-Am fost crescută pe acest pământ. Mama, mama ei, și mama mamei ei s-au născut aici. Să nu-mi spui că în raportul pe care pretinzi că îl ai nu se specifică că acesta e pământ Navajo.

-Nu e pe rezervație, îi atrase el atenția. Când am făcut o verificare a raportului acum vreo două zile, am aflat că proprietatea e pe numele tău. Profită de cuvintele ei pentru a-și satisface curiozitatea: Să nu încerci să mă convingi că o femeie cu ochii de culoarea malahitului este o indiană Navajo pur sânge?

-Am ochii verzi prin bunăvoința unui bărbat care a stat pe aici destul de mult ca să o lase pe mama însărcinată, spuse ea sec. Era un *anglo*.

Era evident că nu se aștepta la nici un comentariu din partea lui. Ridică cutia goală și o duse în cealaltă parte a magaziei.

Urmărind-o îndepărtându-se, Ryder își dădu seama că ea consideră încheiată conversația lor. El nu. Porni după ea, urmând același drum, ocolind rafturile, lăzile

cu băuturi răcoritoare, cartoanele cu conserve și ajungând să dea ochii cu posteriorul ei bine format. Scottea rumegușul din cutie punându-l într-un sac mare de plastic. O văzu încremenind șovăitoare și zâmbi. Nu făcuse nici un zgomot, iar ea nu privise înapoi. Singurul motiv pentru care știa că e lângă ea era de a fi conștientizat, ca și el, atracția care îi împingea unul spre celălalt.

Își puse mâna pe umărul ei, pe de o parte, ca să o facă să se întoarcă cu fața la el. Voia de asemenea să-și verifice reacția la atingerea ei. Când îi simți oasele prin cămașa de bumbac, îl străbătu o dorință sexuală a cărei ferocitate îl șocă.

Ea nu se opuse presiunii mâinii lui care o făcu să se întoarcă. Stând dreaptă și mândră în fața lui, îl privi. Vocea lui era răgușită când rosti:

-Vreau să ne întâlnim diseară.

-Nu. Involuntar degetele lui o strânseseră mai tare și făcu un efort să și le relaxeze și să-i mângâie umărul.

-De ce nu? întrebă el încet.

-Ce sens are? Vei încerca să mă convingi să-ți permit să forezi, iar eu voi continua să refuz. Nu mi se pare prea amuzant. El îi întâlni privirea, expresia de pe chipul lui fiind foarte serioasă.

-Nu vreau să mă amuz și cred că nici tu nu vrei. Întinse mâna și o ridică pentru ca ea să-i vadă ușorul tremur al degetelor. Ai un ciudat efect asupra mea și nu sunt sigur că îmi place. Nu știu ce dracu înseamnă asta, dar voi afla. Își trecu degetul peste linia delicată a bărbiei ei. Amândoi vom afla.

-Îți pierzi timpul, domnule Knight, spuse ea cu răceală. Pământul bunicii mele nu este pentru exploatare și nici eu.

Ryder era tentat să-i dovedească că greșește în privința motivelor pentru care dorea să o întâlnească mai târziu. Faptul că nu știa cum ar putea-o convinge îl făcea să nu mai fie în stare să gândească clar; era mai obișnuit să acționeze în funcție de instinctele lui. Avea o presimțire că sărutând-o va fi mai mult decât se aștepta. Și mai puțin decât și-ar dori. O cunoștea de aproximativ douăzeci de minute și se întreba deja dacă trupul ei zvelt îl va accepta pe al lui, dacă își va pierde mințile înainte sau după ce și-o va face a lui.

Își lăsă mâinile în jos ca să nu o mai atingă și se simți mai ridicol decât pe vremea când fusese un adolescent excitat, cu mai mulți hormoni decât judecată.

Ea trase adânc aer în piept lăsându-l să iasă într-un oftat lung, iar el se întreabă dacă ea își dă seama cât de mult se trăda.

-E o nebunie, spuse ea pe un ton aspru. Abia te-am cunoscut.

Ryder își încleștă dinții luptându-se cu nevoia de a o atinge din nou, și își vârî mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor. Era singurul gest care îi veni în

minte pentru a se împiedica să o atingă din nou. Faptul că și ea se lupta cu propria ei reacție în fața lui nu-l ajută să se stăpânească.

-Am o bănuială, murmură el, noi doi vom ajunge să ne cunoaștem mai bine, fie că vrem, fie ca nu.

Incapabil să mai reziste, își trase o mână din buzunar și își plimbă un deget pe obrazul și pe bărbia ei, coborând spre baza gâtului. Când ajunse la bariera reprezentată de gulerul cămășii își lăsă mâna să-i cadă, se întoarse și ieși afară.

Când se făcu nevăzut după perdea, Hannah dădu drumul aerului pe care îl ținuse în piept. Se sprijini de raftul, cel mai apropiat, simțindu-se ciudat de amețită, de parcă ar fi urcat și coborât cu trenulețul la un parc de distracții, senzațiile trăite tulburând-o și înfricoșând-o, prevenind-o să nu mai încerce niciodată o astfel de experiență.

CAPITOLUL 2

Praful stârnit de camioneta condusă pe drumul neasfaltat intră prin ferestrele deschise făcându-l pe Ryder să tușească. Ajuns la o bifurcație opri, parcând camioneta în așa fel ca lumina soarelui să nu-i bată direct în ochi. Deși nu avea prea mare importanță, se gândi el. Era la fel de afurisit de cald și la umbră.

În stânga lui, drumul ducea spre o clădire cu un etaj, cu un țarc pentru animale atașat lateral și în spate. Înăuntru se aflau trei cai. Ryder ghici imediat că acela era grajdul.

În dreapta, drumul se termina cu o casă cu acoperiș de șindrilă care ar fi încăput în sufrageria casei din Anglia, fără să ocupe tot spațiul. Bănuii că această casă mică avea două dormitoare, în total cam cinci camere minuscule. O construcție despre care aflase că se numește *hogan* era situată cam la douăzeci de metri în spatele casei. Ușile ambelor clădiri se deschideau spre vest, ceea ce era o tradiție la indienii Navajo, după cum îi explicase Tory, proprietarul cafenelei. Pentru că în ultimele două zile Ryder mâncase doar la cafenea, Tory însuși își arătase recunoștința educându-l în privința obiceiurilor localnicilor din Bacon Ridge.

Îi povestise chiar și cum își primise localitatea acest nume. Se părea că pe la 1800 un ambițios om de afaceri din Est hotărâse că Arizona era o zonă perfectă pentru a clădi un imperiu al cărnii de porc. Prost informat, trimisese un tren întreg cu vagoane pline cu porci spre o întindere de pământ pe care o cumpăraseră pe mai nimic. Rezultatul final a însemnat un sfârșit tragic pentru viitorul cărnii de porc: pe timpul verii secaseră toate rezervele de apă, iar porcii n-au mai prins toamna. Ryder ascultase răbdător toate poveștile lui Tory, plăcându-i cele mai multe, suportându-le pe celelalte, pentru că aștepta ocazia să strecoare o întrebare

sau două în legătură cu Hannah.Ryder zâmbi.În ultimele două zile aflate foarte multe despre obiceiurile locului în general și despre Hannah Corbett în special.Îl chinuia curiozitatea nesatisfăcută în privința acestei femei,pe lângă nevoia de a ști de ce-i făcuse o impresie atât de puternică.Obișnuitele cercetări pe care le făcea în privința unui proprietar de pământ erau legate de fapte concrete; rareori se bazau pe bârfe.Cu toate astea,în cazul de față îi încurajase pe oameni să-i ofere cât mai multe informații în privința patroanei de la *Trading Post* Billy Chee îi prezentase o parte din trecutul ei,în timp ce se ocupa de carburatorul camionetei,iar Tory îl luminează în privința câtorva adevăruri bine cunoscut servindu-i numeroase cești de cafea.Nu o știa de mult timp,dar se îndoia că ei i-ar fi plăcut să fie subiectul unor conversații la benzinărie sau la cafenea.

Și nici nu i-ar fi plăcut să știe că ea este motivul pentru care Ryder rămăsese în oraș.Ciudatul neastâmpăr care pusese stăpânire pe el în ultimele luni fusese înlocuit de fascinația pentru Hannah Corbett,și știa că nu se va declara satisfăcut până nu va afla totul despre ea.

În spatele lui,praful se învoldura ridicându-se în vârtejuri.Urmări în oglinda retrovizoare cum punctul negru din norul cenușiu se făcea tot mai mare,până reuși să distingă conturul unui jeep și fața unei femei care era la volan.Expresia îi era la fel de întunecată ca și părul fluturându-i în jurul capului.Sângele îi zvâcni în vene la vederea imaginii pe care o crea,cu furtuna de praf revărsându-se în jurul ei ca un ciclon scăpat de sub control.

Reacția lui îi era deja bine cunoscută.Era în starea de semi-excitare pe care o simțise în clipa când o cunoscuse cu două zile în urmă.În loc să se diminueze, atracția era tot mai puternică.

Ryder reuși,cu mare greutate,să-și rețină zâmbetul când Hannah trecu pe lângă el fără ca măcar să încetinească,viteza cu care conducea împrăștiind cu violență nisipul de pe drum.Avu impresia că nu era tocmai încântată să-l vadă.

Tușind și ținându-și ochii deschiși pe jumătate datorită norului de praf,zări printre gene jeep-ul ei luând-o la stânga și îndreptându-se spre grajd.Ryder nu-și porni imediat camioneta ca să o urmeze.Venise până aici;depindea de ea dacă îi va ieși în întâmpinare.Nu știa de ce era atât de important.Încă nu voia să-și analizeze motivele.Era destul să le recunoască și să acționeze în funcție de ele..

Hannah parcă mașina la locul obișnuit din fața ușilor închise ale grajdului,dar nu ieși afară imediat.Datorită zvonurilor care circulau foarte rapi prin Bacon Ridge știa deja că Ryder nu plecase din oraș.În dimineața precedentă,Billy Chee intrase în *Trading Post* pentru a-și cumpăra pachetul de gumă de mestecat și spusese că mașina aventurierului de la compania de forări era încă parcată pe locul liber din

spatele stației de benzină. Pentru o sumă mică, lui Ryder i se permisesse să-și conecteze rulota la curentul electric al stației cu ajutorul unui cablu lung.

În ultimele două zile, ori de câte ori Hannah auzise clopotul de deasupra ușii, se așteptase să vadă silueta înaltă a lui Ryder. Nu venise la Trading Post, ceea ce o făcea și mai nervoasă decât dacă i-ar fi făcut o vizită.

Veștile rele se răspândesc mai repede decât cele bune, și aflase că dușmănia orașului față de el suferise o transformare remarcabilă. Bănuia că Ryder reușise să-i câștige pe localnici cu farmecul lui ieșit din comun. Când îl luaseră la întrebări în privința motivelor care îl determinau să rămână în Bacon Ridge aceiași oameni care răspuseseră deschis interesului lui privind viața lui Hannah primiseră puține informații în legătură cu viața lui.

Știa că pusese întrebări despre ea și că primise și răspunsuri, iar asta nu-i plăcea. Fiecare persoană care discutase cu Ryder îi jurase că nu spusese străinului „nimic important”. Hannah nu putea fi sigură că era adevărat, pentru că habar n-avea ce dorește el să afle.

Privind în oglinda retrovizoare zări imaginea impozantă a bărbatului aflat în spatele volanului. Se pare că cineva lăsase să-i scape și adresa locului unde stătea. Sau poate era trecut în dosarul pe care îl menționase în prima zi când o cunoscuse. Situată doar la un kilometru de *Trading Post* proprietatea bunicii ei nu era greu de găsit. Nu avea importanță cum o găsisse - acum era aici, iar ea va trebui să rezolve problema cu el. Se interesase și ea și găsisse scrisori și referințe în documentele de la *Trading-Post* datând de acum trei ani. Ryder avusese dreptate: bunica ei ceruse într-adevăr ca *Wildcat Drilling* să facă o prospecțiune pe pământul ei. Hannah nu găsisse nimic care să-i indice că Dawn Skylark luase legătura și cu o altă companie. Și nu găsisse nici confirmarea că prospecțiunea fusese făcută, și dacă da, care au fost rezultatele. Într-un dosar exista o chitanță arătând că onorariul pentru prospecțiune fusese plătit.

Hannah întinse mâna să deschidă ușa. Putea alege calea cea ușoară și să pornească spre casă în loc să-l înfrunte, însă nu avea face. Dacă ar fi dorit ca viața ei să rămână liniștită și previzibilă, ar fi trebuit să rămână la San Francisco. Știuse foarte bine ce o așteaptă - la ce renunța și ce va câștiga - atunci când se întorsese în Bacon Ridge. Un străin înalt și brunet însă nu intrase în planurile ei. Nu un bărbat ca Ryder Knight, care îi amintea că e femeie doar intrând într-o cameră.

Cu capul sus și părul negru răvășit de vânt porni spre camioneta lui Ryder. Așa cum fusese învățată, înfruntă problema pornind singură la atac.

Ryder îi urmări fiecare pas fără să poată face nimic cu inima lui care o luase razna. Astăzi purta jeansi albi și o bluză roșie legată la brâu. Zări un tricou alb pe

dedesubt și un șirag făcut din mărgelile de coral combinate cu discuri de argint de mărimea -unei monede de zece cenți.

O brățară asemănătoare se adăugase celorlalte brățări de argint de la încheietura mâinii. Bărba ei ridicată sfidător era o provocare pe care se simțea mai mult decât dornic să o accepte. Ryder era ferm hotărât să descopere de ce se simțea atras spre ea ca un neajutorat fluture de noapte de o flacără mortală. Să-și piardă controlul asupra dorințelor sale sexuale la vârsta lui era o mare prostie și extrem de periculos, își zise el. Cu toate acestea, partea logică a minții lui se afla în inferioritate față de o nevoie mult mai primară. O dorea și era hotărât să o aibă.

Hannah se opri lângă locul șoferului și zâmbi ușor.

-Bănuiesc că nu are sens să-mi fac prea mari speranțe că ai încurcat drumurile și te-ai rătăcit. El clătină ușor din cap..

-Știu ce fac și de ce.

-Atunci ești singurul. Eu habar n-am. Schimbă subiectul, însă expresia feței îi rămase la fel, de nepătruns: dacă promiți să nu mă bați la cap cu rezervele minerale te voi invita înăuntru și-ți voi oferi ceva rece de băut.

El își dădu pălăria pe spate, apăsă pe clanță și așteptă ca ea să facă un pas înapoi înainte de a deschide portiera. Când ea îl făcu, în sfârșit, își înclină capul pentru a ieși din cabina camionetei. Pornind alături de ea, auzi nechezatul unui cal.

Micșorându-și pasul pentru a-l potrivi cu al ei, întrebă:

-Câți cai ai?

-Vrei să spui că nu știi? întrebă ea prefăcându-se surprinsă. După ce ai stors tot ce ai putut din populația orașului mi-am imaginat că nu mai era nevoie să-mi pui o astfel de întrebare.

-Mi-am pierdut antrenamentul, rosti el tăgănat. Numărul animalelor nu mi-a trecut prin minte.

-Vai de mine! Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Am trei cai. Bunica avea cincisprezece pe vremea când se ocupa cu creșterea oilor. Când am predat oile fermei orașului, am vândut și caii, pentru că nu mai aveam la ce să-i folosesc și n-am mai rămas decât eu singură ca să am grijă de ei.

-De aceea n-ai păstrat oile? Pentru că nu te-ai putut ocupa de ele?

-În parte, da. Nu mă puteam ocupa și de oi și de magazin. Bunica le folosea lâna ca să țeară covoare. Avea timp să le ducă la pășunat. Eu nu puteam fi în două locuri în același timp.

Ryder se întrebă pentru o clipă dacă simțise regret în vocea ei, apoi spuse:

-Michael, fratele meu mai mare, are un *ranch* în Montana unde crește cai de curse. Detestă să vândă mânjii, dar cu asta se ocupă, așa că o face până la urmă;

Privi în jos spre femeia care mergea alături de el.Îl tachinăm că femeia care se va căsători cu el va trebui să aibă o ascendență bună,glezne delicate și toți dinții.

-Cine îl tachinează?întrebă Hannah pășind pe aleea cu lespezi de piatră care ducea la intrarea principală.

-Suntem patru.Mai am încă un frate,Turner,și o soră mai mică,Silver.

-Silver Knight,murmură ea.Îmi închipui câte tachinări a trebuit să îndure din cauza numelui ei.Ryder chicoti.

-Cu trei frați mai mari Silver a învățat să atace mai întâi,în loc să se apere.

Nimeni nu râde de ea sau de numele ei fără să ajungă să o regrete.

-Ai uitat să-l pomenești pe faimosul tău tată,adăugă ea deschizând ușa.Din câte am citit despre el,King Knight nu este o persoană ușor de ignorat.

Ryder nu o urmă imediat.Afirmația ei îl făcuse să se oprească brusc.O subestimase pe Hannah Corbett.În timp ce el îi cercetase trecutul,ea îl verificase pe al lui!Deșteaptă,își zise el.Și sigură de ea.Zâmbi și împinse ușa.Să fie al naibii dacă nu era intriga: să găsească o femeie cu astfel de calitate.

Trecură câteva secunde până când ochii i se obișnuiră cu încăperea întunecată după lumina puternică de afară.În sufragerie draperiile erau trase pentru a împiedica pătrunderea razelor de soare,dar asta elimina și lumina.

Își scoase pălăria și o agăță în cuierul de lemn cu brațe ca niște cioturi.Mai degrabă din obișnuință decât dintr-un efort de a-și aranja ținuta își trecu degetele prin părul umed de transpirație,privind în jurul său.

Mobila nu părea să aparțină unui stil anume.O canapea cu spătar de lemn și un scaun erau acoperite cu perne al căror material se subțiasse,mărturii tăcute ale trecerii anilor.Restul mobilei avea tapițerii decolorate înfățișând căprioare, copaci în nuanțe estompate de cafeniu și verde.

Sora lui îi spusese odată,într-un mod direct și tăios că are tot atâta simț pentru modă ca o sperietoare de ciori.Mai ales când îndrăznise să-i critice preferința pentru culori strălucitoare,a căror paletă se întindea de la garderoba ei la mobila din apartament și la mașina sport roșie.Poate că Silver avea dreptate în privința gusturilor lui,însă prima lui impresie intrând în această încăpere fusese că asta nu era casa lui Hannah; era încă a bunicii ei.Hannah dormea aici,însă nu vedea nimic care să arate că ea ar fi schimbat cu ceva ,înfățișarea camerei.Văzu semne ale trecutului bunicii ei;un șal aruncat pe spătarul unui scaun,ochelari cu ramă de baga puși pe un coș de cusut.Vocea-lui Hannah îi întrerupse visarea.

-Dacă vrei să stai jos,spuse ea,îți recomand capătul îndepărtat al canapelei.

Arcurile sunt uzate în alte părți și s-ar putea să te zgârii.Iar scaunul te va înghiți când te vei cufunda în perne.E o mare victorie dacă te mai ridici din el.Mă întorc

imediat.În timp ce o aștepta,Ryder încercă să înțeleagă cum se potrivea această casă simplă cu imaginea mereu schimbătoare a lui Hannah Corbett.

Unul din lucrurile pe care le aflate despre ea era că își părăsise slujba de profesoară în San Francisco pentru a se reîntoarce în Bacon Ridge ca să aibă grijă de Dawn Skylark când aceasta se îmbolnăvise.Mama ei murise când Hannah avea patru ani,iar bunica o crescuse.Proprietarul cafenelei,care îi oferise această informație,părea să considere normal sacrificiul lui Hannah.Din spusele lui Tory,Ryder înțelese că ea făcea ceea ce se aștepta de la ea.Nu-l intriga faptul că o femeie se îngrijea de cei dragi;nu putea înțelege însă cum de Hannah rămăsese după moartea bunicii ei.Era ca și cum ai fi folosit un târnăcop ca să spargi un ou.Hannah era profesional peste condiția de a conduce un magazin dintr-un orașel retras.Educația primită i-ar fi permis să găsească cu ușurință un post de profesoară.De ce a rămas? se întrebă el,nu pentru prima oară.De ce se chinuia așa de mult la acel magazin,mai ales că descoperise că dădea cea mai mare parte a alimentelor sub forma unui credit pe termen nelimitat?

Și de ce dracu' conta pentru el ce anume făcea ea?

Transpirația îi șiroia pe piept.Încăperea era doar puțin mai răcoroasă decât aerul de afară.La *Trading Post* și la restaurant exista instalație de aer condiționat,însă era evident că în casa ei Hannah nu avea nici un sistem de răcire,nici măcar un ventilator care să învârtă aerul fierbinte.Din moment ce singurele lămpi pe care le văzu erau cu petrol,trase concluzia că în casă nu exista nici curent electric.

Pentru a nu se mai gândi la arșița deprimantă,se îndreptă spre un perete pe care atârnau mai multe fotografii înrămate și câteva panglici albastre decolorate.Sub ele se aflau o mică bibliotecă și un birou,iar trofee de toate mărimile și formele ocupau tot spațiul de pe rafturi și de pe birou.Privind mai atent,Ryder văzu că pe plăci era scris numele lui Hannah,data și competiția de rodeo la care participase.Se aplecă pentru a examina o fotografie reprezentând-o pe Hannah mai tânără, luând parte la un concurs de sărituri peste butoaie la un rodeo.Bănuie că trebuie să fi avut în jur de treisprezece,paisprezece ani.Trăind toată viața în preajma cailor,putea aprecia cât de bine se ținea în șa.Mai văzuse o singură persoană care să călărească de parcă ar fi fost una cu calul,și acea persoană era fratele său Michael.Se întoarse când o auzi intrând în cameră.Avea în mână două sticle de cola,umede la marginea superioară,dovadă că băutura era rece.

-Mulțumesc,spuse el când ea îi întinse una,apoi bău cu sete.

Hmmm,murmură.Mă bucur că am greșit presupunând că nu există electricitate în casă.

-N-ai greșit. Am cumpărat un generator portabil când am plecat din San Francisco. Din fericire, casa bunicii e destul de aproape pentru a putea trage o conductă de apă, deși a trebuit să plătească pentru a fi instalată. Își înclină capul într-o parte, zâmbindu-i malițioasă, Sunt surprinsă că nu știi.

-Informațiile n-au fost complete. Privi spre trofee și panglici. Spre exemplu, nimeni nu mi-a spus că ai fost o stea la rodeo.

Ochii ei se îndreptară spre fotografiile aranjate asupra trofeelor.

-Bunicii nu-i plăcea când luam parte la competițiile de rodeo, dar, după cum vezi, a păstrat toate articolele din ziare în care se amintea numele meu, împreună cu trofee și panglicile pe care le-am câștigat de-a lungul anilor, Ryder arată cu gâtul sticlei spre fotografia pe care o examinase puțin mai devreme.

-Se pare că te distrai foarte bine. Ea veni mai aproape pentru a privi fotografia și îi zâmbi.

-Am bătut-o pe Nessa Turnhill în ziua aceea și a trebuit să-mi dea ce avea ea mai de preț, un autograf pe un șervețel al lui Buster Eaglefeather. A fost pariul nostru înainte de concurs.

-Cine e Buster Eaglefeather?

-Pe vremea aceea era steaua competițiilor de rodeo și visul oricărei fete. Arăta superb, avea o pană de vultur tatuată pe braț și un fel de a merge care l-ar fi făcut și pe un înger să roșească.

-Trebuie să fi fost irezistibil, spuse el tăgănat. Privirea lui se mută spre fotografie, apoi din nou spre chipul ei. Concurentă de rodeo, profesoară, femeie de afaceri. Ai o sferă largă de interese. Mâncatul intră și el printre ele?

-Ce bine te-ai documentat, murmură ea, ignorându-i întrebarea. Cine ți-a spus că am fost profesoară?

-Billy Chee e la stația de benzină, spuse el netulburat, bucurându-se de iritarea pe care o văzu în ochii ei. Se întrebă dacă își dădea seama cât de evidentă devenea moștenirea indiană atunci când se înfuria. Arăta mândră și sfidătoare ca un războinic pe câmpul de luptă.

-Mi-a spus că înveți adulții să citească așteptând să ți se ofere un post la colegiul din Many Farms. Câțiva dintre clienții de la restaurant au amintit că ai predat patru ani în California și că te-ai întors când bunica ta s-a îmbolnăvit. Și că, după ce ea a murit, ai rămas aici.

-Presupun că e mai bine să se vorbească despre tine la o stație de benzină sau la o cafea decât să se șoptească insinuări la un pahar de bere într-o cârciumă.

Deși, n-aș spune că-mi face plăcere.

-Nu mi-am imaginat că-ți va plăcea.

-Faptul că știai că nu mi-ar plăcea să se bârfească despre mine nu te-a împiedicat să asculți tot ceea ce oamenii aveau de povestit.

-Cam așa ceva.

Hannah își trecu degetele peste sticla din mâna ei adunând umezeala.

Indiferent cât de mult i-ar plăcea lui Billy Chee să vorbească nu-l văd spunându-ți din proprie inițiativă povestea vieții mele. Asta înseamnă că l-ai întrebat despre mine. De ce?

-Mi se pare evident. Am vrut să aflu mai multe despre tine.

-De ce? Buzele lui se arcuiră la colțuri.

-Din același motiv pentru care ai cercetat și tu mediul în care trăiesc, din curiozitate. Ea clătină din cap.

-Singurul motiv pentru care m-am interesat de activitățile tale a fost ca să știu la ce să mă aștept. Numește-o intuiție feminină, bănuială bazată pe puține informații, însă am impresia că nu te dai bătut atât de ușor.

-Întotdeauna e bine să te lași călăuzit de instinct. Eu așa fac. Nu mi-ai răspuns la întrebare: mâncatul intră și el printre multiplele tale preocupări?

-Nu accept invitația la cină, domnule Knight, spuse ea ferm.

-Ryder, interveni el. Hannah își zise că putea rămâne în continuare distantă folosind adresarea formală ca o barieră, însă îl cunoștea deja destul de bine pentru a ști că ar fi înlăturat-o din calea lui.

-Răspunsul meu e același, Ryder. Nu am timp pentru distracții.

-Nu ți-am propus un ceai în societate. Mă gândeam la un grătar și o salată proaspătă.

-Chiar dacă mi-ar plăcea ideea, deși nu-mi place, minți ea, nu aș putea veni. Am prea multe lucruri de făcut -un plan de lecție pe care să-l verific, lucrări de corectat de la clasa de adulți, caii de hrănit și registrele de la *Trading Post*.

-Și va fi sfârșitul lumii dacă una din activitățile astea nu va fi terminată astăzi?

-Probabil că nu, însă indiferent ce nu voi face astăzi va trebui să fac mâine și programul de mâine e la fel de încărcat.

-Mai trebuie să și mănânci, spuse el,

-Voi lua un sandviș după ce duc caii în grajd și le dau să mănânce.

El îi analiză răspunsul, cam treizeci de secunde, apoi dădu din cap.

-În regulă. Tocurile cizmelor lui răsunară puternic în casa tăcută când se îndreptă spre cuierul din hol. Își luă pălăria, și-o puse pe cap, trăgându-i borul cât mai jos. Cu mâna pe clanță se întoarse spre ea.

-Nu vii cu mine?

-N-ai auzit ce-am spus? Nu merg nicăieri cu tine.

-Credeam că te grăbești să-ți termini treburile.

-Mă voi apuca de ele după ce pleci.

-Ah,asta doar le va amâna,Hannah,pentru că nu am intenția să plec.

-Ai probleme serioase cu auzul,spuse Hannah exasperată.Ți-am spus că am multe de făcut în aeara asta și n-am timp să mă cert cu tine pentru dreptul de forare.

-Auzul meu funcționează perfect.Am priceput foarte bine.Deschise ușa.Vreau să te ajut.Vei termina mai repede.Ea deschise gura să protesteze,dar el i-o luă înainte:

-Va merge de două ori mai repede,spuse el rânjind,și vei avea mai mult timp să te cerți cu mine.Hannah uită să mai protesteze când felul ajutorului pe care i-l putea da în grajd îi fulgeră prin minte.Curățatul boxelor era o treabă pe care o lăsa de obicei pentru sfârșitul de săptămână.Pentru Ryder Knight va face o excepție.Îi zâmbi trecând pe lângă el și ieși afară.

-Ce părere ai despre bălegar?

-Ce-ar fi să rămână secretul meu? răspunse Ryder,nefiind prea sigur că îi place ce implica întrebarea ei.Și deveni și mai neîncrezător când îi văzu zâmbetul.

Vântul suflă o șuviță groasă din părul ei pe pieptul lui în timp ce se îndreptau spre grajd.Privi în jos spre firele negre și mătăsoase care se zvârcoleau pe cămașa lui.Nu avea destulă încredere în el însuși pentru a-i atinge părul.Sexul îi zvâcnea înfierbântat și întărit și ea nu făcuse decât să-i zâmbească.Nu-i era greu să ignore toate semnalele de avertisment pe care le trăsese logica lui prevenindu-l să nu se implice într-o legătură.Cu mult timp în urmă ajunsese la concluzia că un bărbat căruia îi plac afacerile riscante se poate mișca dintr-un oraș în altul mai ușor dacă e singur,fără să târască pe cineva după el.

Instinctul lui masculin îi atrase atenția că aceea de lângă el era o femeie pe care îi va fi greu să o părească.

-Dar despre curățatul boxelor? întrebă ea cu o lucire jucăușă în ochi.

-Dacă întrebi pe cine trebuie,murmură el,îți va spune că poți să-ți culci oaspeții în ele după ce le curăț eu.Râsul ei se luă la întrecere cu vântul.

-Și n-ai nevoie nici măcar de o furcă.

Își lăsă capul pe spate ca să privească spre el,iar lui i se tăie respirația.Luminițe amuzate îi străluceau în ochi,iar soarele îi poleia pielea aurie.Oricât de mult ar fi dorit să întindă mâna să o tragă la pieptul său,se luptă cu nevoia care îi înfioră trupul.Își mută privirile de pe chipul ei concentrându-se asupra grajdului și a țarcului de lângă el.

-Ar trebui să fiu bucuros că nu mai ai oi.Ai fi tentată să mă pui să le tund lâna.

-Ar fi o sarcină care te-ar depăși,spuse ea,umorul fiind încă prezent în vocea ei.E suficient să cureți boxele.Ryder trase de una din ușile mari în timp ce ea o deschise pe cealaltă.

-Curățatul boxelor de bălegar e un fel de ritual Navajo când îi faci curte unei femei?Capul ei se răsuci brusc spre el.

-Curte unei femei?Pe asta de unde ai mai scos-o?Singurul motiv pentru care ești aici este că încerci să mă convingi să-ți permit să forezi pe pământul bunicii.

Ajutându-mă e calea pe care ai ales-o pentru a mă îndupleca.

-În parte,recunosc el.Însă vreau să te ajut să termini mai repede.Mi-e foame.

Trebuie să ridice puțin ușa pentru a o face să se deschidă.Balamalele trebuiau strânse pentru ca ușa să nu se oprească în pământul bătătorit.Ușa grajdului era doar unul din lucrurile care trebuiau reparate.

-Nu ai nici un angajat? întrebă el.Există destule de făcut pentru doi bărbați.

-Sau două femei.

-Sau două femei,cedă el.

-Nu,continuă ea.Nu am nici un angajat.N-am nevoie.

Deși știa că nu are nici un drept să intervină cu sfaturi,asta nu-l opri.Existau multe căi de a te implica în viața unei persoane în afară de sex,și faptul că îi venea greu să se gândească la altceva decât la sex atunci când era lângă ea nu însemna că nu putea încerca să-i dea o mână de ajutor.

Făcu greșeala să o privească și aproape că gemu cu voce tare.Stătea cu picioarele ușor depărtate,cu mâinile în șolduri.Aerul din jurul ei mai că trosnea de mândria și ardoarea care emanau din ea.Nu știa cât va mai putea aștepta până să pătrundă în acea magnifică vitalitate care pulsa în ea. Probabil că i-ar fi tras o palmă zdravănă dacă ar fi încercat să o sărute,își zise el,dar al naibii să fie dacă nu merita să încerce.E trist,murmură el.

-Poftim?

-Ziceam că e trist faptul că nu crezi că ai nevoie de ajutor pentru că acum îl vei primi.Du-te să-ți vezi de hârtiile tale,iar eu o să mă ocup de cai.Apoi ne pregătim ceva de mâncare și poți să țipi la mine.Acum nu e momentul potrivit.

-De ce nu? Poate că dacă continui să mă cert cu tine,te vei sătura și vei pleca.

-Nici o șansă.Făcu un pas spre ea.Apoi încă unul.Doar un metru din pământul Arizonei se mai afla între ei.Dacă rămâi aici cu mine,Hannah,n-ai nici o șansă să scapi de mâinile mele.Deci,ce hotărăști?

Ea nu-i răspunse imediat.Ochii se schimbară parcă într-un verde mai închis,iar expresia lor rămase de nepătruns în timp ce-l privea țintă.

Ryder se simți evaluat,cântărit și judecat pe un cântar invizibil.Ar fi vrut foarte mult să știe ce anume gândea.

-Cât de mult te pricepi la cai? întrebă ea.

-Destul ca să știu care parte trebuie hrănită și care face murdăria din grajd.

Am avut cai în Kentucky și apoi și în Anglia când părinții mei s-au mutat acolo.Iar fratele meu crește cai de curse în Montana,îți amintești? Când îi fac câte o vizită mă pune la lucru.Dacă iau furca în mână nu mă voi răni nici pe mine,nici pe cai.Aporent satisfăcută că nu era un amator,îi explică pe scurt ce să facă,apoi se întoarce în casă.

Ryder își permise luxul de a o urmări până dispăru în interiorul clădirii.Poate că se cam grăbise când afirmase că nu-și va face nici un rău cu furca.Dacă nu va înceta să se întrebe ce gust are Hannah,probabil că-și va înțepa și piciorul,nu doar balotul cu fân.

Aproape fără să-și dea seama,își vârî mâna în buzunarul din față al jeanșilor și scoase afară chitanța de la masa de prânz.Degetele lui agile îndoia hârtia de mai multe ori până când luă forma unei broscuțe.În povești broscuța se transforma în prinț după ce prințesa îl săruta.

Nu se aștepta să se transforme ca prin farmec într-un Knight într-un prinț dacă o săruta pe Hannah,însă era tot mai sigur că se va schimba pentru totdeauna.

Masa mică din dormitorul lui Hannah era plină de lucrări de corectat și planuri de lecții pentru clasa de adulți.Nu prea reușea să progreseze.Mângâie cu vârful degetelor inițialele pe care le scobise cu mulți ani în urmă,când ar fi trebuit să facă temele.Straturile de vopsea aplicate peste ele de bunica ei de-a lungul anilor aproape că șterseseră literele,însă Hannah știa că sunt încă acolo.

Masa era ca toate celelalte lucruri din casa bunicii ei:veche,folosită,bună de aruncat,deși mobila era în coada listei de lucruri de care avea nevoie.

Economiile ei pe terminate făcuseră o gaură mare în datoriile pe care le moștenise odată cu pământul.Termenul acordat îi lăsa doar opt luni pentru a aduna restul.Era o sumă descurajant de mare,dar nu imposibil de realizat,Doar că nu reușea să economisească prea mult din venitul ei de la *Trading Post*,când vindea atâtor clienți pe credit.Spera ca,cu banii primiți din vânzarea bijuteriilor de argint pe care învăța să le facă,să acopere datoria.

Își împinse scaunul și se ridică.Îndreptându-se spre fereastră privi în jos spre grajd.Caii nu mai erau în țarc,ceea ce însemna că Ryder trebuie fi reușit să-i ducă înăuntru.Evident avea mai multă experiență cu caii decât lăsase să se

বাদা. Unul dintre cai, Juniper, era deseori încăpățânat când trebuia să intre în grajd. Fie că-l prinsese într-o zi mai bună, fie că farmecul lui Ryder nu se răsfrângea doar asupra oamenilor. Își mușcă buza de jos și se gândi la motivul care îl adusese în Bacon Ridge. Ar fi vrut să nu-i fi oferit un preț atât de ridicat pentru dreptul de a forța. Baniile oferite i-ar fi acoperit datoriile și ar mai fi rămas destul pentru a pune la punct casa, a repara acoperișul grajdului și a instala curent electric. Însă acceptarea banilor ar fi cauzat alte probleme, iar deocamdată avea destule pe cap.

Soarele coborâse foarte jos la orizont, dar era încă prea devreme ca aerul să se răcorească. Fiorul care îi trecu pe piele când se gândi la Ryder fu produs de răceala unei presimțiri. Tulburarea și dorința o făceau să se simtă de parcă ar fi atins capătul unui fir electric. În trecut, crezuse că știa ce înseamnă dorința sexuală și senzațiile pe care i le transmitea. Își dădea seama doar acum că nu cunoscuse decât o fărâmă din ceea ce se numea pasiune.

Când îl văzuse pe Ryder stând în pragul ușii avusese unul din rarele momente de premoniție. Instinctul o avertizase că străinul acela înalt va fi răspunzător pentru marile schimbări din viața ei. După aceea primă întâlnire încercase să-și spună el nu fusese decât imaginația ei. Aproape că reușise să se convingă până când ajunsese lângă camioneta lui în seara aceea și văzuse focul din ochii lui.

Hannah își frecă brațele, sperând să-și încălzească pielea în timp ce se gândea la felul cum reacționase corpul ei la flacăra din privirea lui.

Fusese cinstit cu ea, trebuia să recunoască. Negând atracția pe care o simțea pentru el nu o va face să dispară. A-i ceda ar fi fost cea mai mare prostie pe care o făcuse vreodată. Nu învățase nimic din ce i se întâmplase mamei ei?

De-a lungul anilor, bunica ei îi spusese că există multe lucruri pe care omul nu le poate schimba. Destinul unui om era unul dintre ele. Să te lupți cu căile trasate de Mama Pământ și Tata Cer era fără sens și putea fi dureros.

Privirile ei fură atrase spre ușile grajdului când Ryder ieși afară, închizând o ușă, apoi pe cealaltă. Pașii lui mari acoperiră repede distanța spre casă, iar ea îl urmări, fascinată de naturalitatea grației sale masculine.

Când ajunsese destul de aproape pentru a o putea zări la fereastră, Hannah se întoarse. Poate că nu putea schimba soarta, dar o amâna. Avea nevoie de timp ca să gândească, să-și facă planuri și depindea de ea ca să și-l acorde. Nu-și putea permite să facă o greșală și nu se gândea la problemele de ordin financiar.

Ieși afară când Ryder se apropie de casă. Închizând ușa în urma ei, spuse:

-Te-ai descurcat? El se opri la câțiva pași de ea.

-Caii tăi sunt în grajd.Hrăniți și țesălați,cu cele mai curate boxe din oraș.Ea îi întinse mâna.

-Mulțumesc.El privi în jos spre mâna ei,dar nu i-o luă.Ridicându-și ochii pentru a-i întâlni pe ai ei,buzele lui se răsfrânseră într-un zâmbet abia schițat.

-N-ar fi trebuit să te las atât de mult timp singură,nu-i așa? Ai reușit să te convingi că e mai bine să scapi de mine.

-Poți să crezi ce vrei,spuse ea pe un ton nepăsător,de parcă nu avea importanță. Am vorbit serios când am spus că am multe de făcut.

Ryder alege tocmai acel moment pentru a-i lua mâna și îl încântă tresărirea ei când degetele lui le cuprinseseră pe ale ei.Dar nu pentru o strângere de mână,pe pentru că degetul lui mare îi mângâie podul palmei.

-Nu faci decât să amâni inevitabilul,Hannah,spuse el blând.Nu sunt orb.Te simți atrasă de mine,așa cum și eu mă simt atras de tine.Ea nu încercă să-și tragă mâna,însă ochii îi erau destul de reci pentru a-i provoca frisoane.

-Nu mă bag în pat cu fiecare bărbat de care mă simt atrasă,Ryder.Dacă ți-am dat aceasta impresie n-a fost vina mea.

-Nici eu nu vreau de obicei să mă culc cu o femeie pe care tocmai am cunoscut-o.Tu ești excepția.

-Grozav!Mulțumesc,spuse ea.Va trebui să consideri această călătorie „un eșec de forare”,Ryder.Nu voi permite nici acum,nici mâine,nici peste șase luni ca pământul bunicii să fie profanat.Și nici nu sunt dispusă să-i ofer distracții unui cowboy în trecere prin oraș.Dacă-mi eliberezi mâna,mă voi întoarce la lucrările mele,iar tu poți să pleci spre o nouă aventură.

Ryder era foarte hotărât să insiste pentru ceea ce dorea să obțină,însă îi văzu durerea din ochi.Nu putea să nege dorința de a se lupta cu demonii ei,indiferent care ar fi fost ei,dar în clipa aceea se părea că el e demonul.

Crescând cu o soră mai mică,învățase că e foarte important să alegi momentul potrivit atunci când ai de-a face cu o femeie.Iar acum nu era momentul să insiste.Zâmbi ușor când privirea îi coborî pe buzele ei.Va face ce îi cerea, deocamdată,dar să fie al naibii dacă va pleca fără un premiu de consolare.

-Dacă ai de gând să mă trimiți la plimbare,mormăi el,măcar fă-o așa cum trebuie.Era convins că nu era conștientă de neașteptata flacără de dorință care se aprinsese în ochii ei dar el reacționa la această căldură senzuală și ignoră neliniștea care o făcea să stea nemișcată.Aplecându-i capul îi exploră gura, devorându-i-o înfometat,de parcă Hannah ar fi fost deja a lui.Dorința își înfipse ghearele în măruntaiele lui,iar nevoia de ea i se zvârcolea prin inimă.Avea

gustul fiecărei clipe de visare pe care o trăise ca adolescent și bărbat și se înfruptă lacom din tot ce ea era dornică să-i ofere.

Aproape că se pierdu când ea scoase un mic oftat de plăcere și se ridică pe vârfuri pentru a fi mai aproape de el, mâinile ei cuprinzându-i gâtul. Senzația sânilor ei apăsați de pieptul lui îl făcu să geamă, apoi se opri brusc când simți șocul provocat de șoldurile ei atingându-l intim. Când își dădu seama cât de aproape e să o tragă jos pe pământ, se depărtă fără voie de ea. Ferindu-și ochii, privi peste capul ei așteptând să-și vină în fire. Nu îndrăzni să se uite la ea. Era peste puterile lui să reziste pasiunii care ardea în ochii ei. Dumnezeu îi era martor, o simțise venind în valuri spre el atunci când o ținuse în brațe.

Înțelegând că nu va fi niciodată pe deplin stăpân pe el atunci când se afla în prezența ei, se întoarse și porni spre camionetă fără să mai spună nici un cuvânt. Hannah era tentată să fugă în casă, dar se sili să-l privească cum urcă în mașină. Când se îndepărtă, iar norii de praf îl ascunseră vederii ei, închise ochii pentru a-și calma bătaile năvalnice ale inimii.

Se va întoarce, o știa. Nu doar pentru dreptul de forare, ci pentru ea. Trebuia să se hotărască ce va face când îl va întâlni din nou, pentru că era foarte sigură că știa ce va face el.

CAPITOLUL 3

Hannah își trase mâneca lungă a cămășii de bumbac peste bandajul alb de la încheietura mâinii când îl văzu pe Ryder sprijinit de peretele magazinului. Trecuseră trei zile de când nu-l mai văzuse, dar amintirea gurii lui acoperind-o pe a ei nu dispăruse nici o clipă din minte cât timp fusese plecată.

Își dădu seama după cum își îngustează ochii că încercarea ei de a-și ascunde rana fusese mult prea înceată. Îi văzuse bandajul. Buzele strânse și privirea pătrunzătoare o făcură să înțeleagă că nu era într-o dispoziție prea veselă. Nici a ei nu era prea grozavă. Întâlnirea dintre ei nu va avea drept rezultat o conversație plăcută, dar se părea că era inevitabilă.

Hannah urcă treptele, fusta albastră dansându-i în jurul cizmelor înalte de piele, și îi zâmbi politicoasă.

-Bună dimineată, domnule Knight. Credeam că te-ai întors deja la Houston.

Ryder se desprinse de perete și veni spre ea. Trebui să înconjoare câțiva oameni care pierdeau vremea pe verandă, apoi se postă în fața ei, blocându-i trecerea.

Vocea îi era aspră, joasă și furioasă.

-Unde dracu' ai dispărut timp de trei zile?

-Mă bucur să te văd din nou, răspunse ea sec.

-Nu rîă lua cu replici politicoase,Hannah.Nu sunt în toane bune.

-Asta văd și eu.

-Vreau să știu unde ai dispărut timp de trei zile.

Ea își ridică o sprînceană.Atitudinea lui furioasă începea să o calce pe nervi.

-Ce te face să crezi că e treaba ta?O apucă de braț când ea încercă să treacă pe lângă el.

-O fac să fie,la naiba.Era să-mi pierd mințile de câte griji mi-am făcut pentru tine.După câteva încercări,renunță să-și mai tragă brațul din mîna lui.Nu avea cum să-l domine fizic,nu-i rămase decît atacul verbal.

-Cred că cuvîntul nebun e cel mai potrivit pentru tine.Îi vorbi încet să nu o audă nimeni,dar nu-și putu controla furia care îi fulgera din priviri.

-Ți-ai pierdut într-adevăr mințile și eu nu am să te ajut să le regăsești.Nu-mi amintesc sate fi numit paznicul meu.Unde merg și ce fac nu are nici o legătură cu tine.Cuprinzînd-o de brațe,Ryder o ridică pînă când fața ei ajunse la cîteva centimetri de a lui.

-Nu m-ar deranja absolut deloc să-ți arăt de ce am dreptul să-mi fac probleme pentru tine,mai ales cînd te întorci cu un bandaj la mînă.O aduse și mai aproape,ochii lui scăpărînd fulgere.Vorbind în șoaptă doar pentru urechile ei, adăugă:Ceea ce ar trebui să te îngrijoreze este dacă te voi săruta și dacă mă voi mulțumi cu atît.Ochii ei se măriră din cauza șocului și a dorinței adânci care nu dispăruse nici cînd se aflase la mai mulți kilometri depărtare.Nu se îndoia nici măcar o secundă că Ryder va face așa cum o amenința,fără să-i pese de martori.Nu-i era ușor să recunoască,chiar și față de ea însăși,cât de mult dorea ca el să nu o oblige să ia singură o hotărîre.Ținînd seama de iadul prin care trecuse mama ei,Hannah era șocată de direcția în care porniseră gîndurile ei.

Din spatele ei se auzi o voce amuzată,înainte ca ei să-i treacă prin minte vreun răspuns.

-Cum ai numi tu purtarea asta,Ryder? Metoda omului de Neanderthal?

Ryder își dezlipi privirea de gura lui Hannah.Cînd îl recunoscu pe bărbatul aflat la cîteva pași distanță,spuse surprins:

-Joe Underhill.

-Exact,spuse celălalt vesel.Era la fel de înalt ca Ryder,dar mult mai vînjos.Cînd zâmbi,ceea ce se întîmpla destul de des,dinții îi erau neașteptat de albi,în comparație cu pielea bronzată puternic.Ochii însă nu priveau amuzați la mulțimea care îi înconjurase.Ținînd-o încă în brațe pe Hannah,Ryder îl studie mirat pe bărbatul brunet.

-Dumnezeule,câți ani au trecut de atunci?

-Prea mulți.Cred că ar fi mai bine să o lași pe Hannah să stea pe propriile ei picioare,Ryder.Cred că nu-ți dai seama că ești pe cale să afli cum s-a simțit Custer la Little Bighom.Ești în inferioritate numerică.

Ryder rămase consternat de acest avertisment făcut încet,până în clipa în care privi în jur.El și Hannah erau înconjurați de vreo zece bărbați de diferite vârste și conformații fizice,toți fiind destul de hotărâți,destul de duri și destul de puternici pentru a-l face să fie impresionat.Nici unul dintre ei nu arăta de parcă i-ar fi părut rău dacă i-ar fi rupt indiferent care os din corp.Din moment ce căutăturile lor feroce erau îndreptate asupra lui,Ryder ajunsese la concluzia că erau furioși pentru el o ținea pe Hannah în brațe.O coborî pe treapta de sub el.Nu-i plăcea că trebuie să-i dea drumul,dar se părea că nu avea de ales.

Hannah se grăbi să-i întoarcă spatele și să se refugieze lângă Joe.Ryder o urmă.

Ea privi de la unul la celălalt și întrebă cu o voce nedumerită:

-Voi doi vă cunoașteți? Joe rânji.

-Tocmai voiam să te întreb același lucru.Norocul chior la cărți al lui Ryder m-a ajutat să-mi plătesc studiile la colegiu.Deseori m-am întrebat dacă nu pierdea intenționat pentru că știa că am nevoie de bani.Ryder veni lângă Hannah,își puse posesiv mâna stângă pe umărul ei,apoi o întinse pe cea dreaptă.

-Tu ai fost singurul care știai să repari motorul de,la prima mea sondă de petrol. Strângându-i mâna lui Joe,se plânse:A trebuit să cumpăr un alt motor după plecarea ta.Joe strânse mâna lui Ryder tare și scurt.Când îl dădu drumul,Joe privi la bărbații care stăteau încă în jurul lor.Păreau puțin mai relaxați,dar nu îndeajuns.Joe rosti câteva cuvinte de neînțeles pentru Ryder,dar nu și pentru Hannah.Ryder o simți încordându-se.Aplecându-și capul astfel încât gura lui să fie cât mai aproape de urechea ei,întrebă:

-Ce-a spus?Ea își întoarse capul,buzele ei mai să le atingă pe ale lui.

-A spus că ești un prieten,un foarte bun prieten care nu-mi va face nici un rău.

-Asta e adevărat.Ce altceva a mai spus? Ea își ridică privirea pentru a o întâlni pe a lui.

-A spus că trebuie să fii tratat ca un frate.Râzând pe înfundate,Ryder murmură:

-E în regulă în ce-l privește pe Joe,draga mea,dar nu și în privința ta.

Bărbații se retraseră,însă Ryder observă că n-au plecat prea departe.Doi se sprijineau de unul din stâlpi,câțiva se adunaseră lângă un camion din stradă,alții se împrăștiaseră pe veranda de la *Trading Post* ca și cum ar fi fost nevoie de ajutor suplimentar.Dayzie,cu pușca în mână,apăru maiestuoasă în pragul ușii magazinului.Ryder clătină din cap și îl privi amuzat pe Joe.

-Poți să ajungi paranoic prin locurile astea.

-Sunt foarte prudenți în privința străinilor,mai ales când e vorba de femeile noastre,replică Joe și o luă pe Hannah de braț.Hai să bem o cafea cât timp îmi vei povesti ce-ai mai făcut în ultimii ani,toată lumea te va vedea cu mine și cu Hannah și nu vor mai fi probleme.Ryder porni alături de Hannah.

-Inelul de la mâna stângă e într-adevăr ce cred eu că e? îl întrebă el pe Joe.

-Este.M-am căsătorit cu cea mai bună prietenă a lui Hannah,Nora Singer,imediat ce am absolvit colegiul.

-Atunci o poți lăsa pe Hannah să meargă fără s-o ții de mână.

Ryder vorbise pe un ton atât de obișnuit că lui Joe îi trebuiră câteva secunde pentru a-și da seama că i se atrage atenția.Rânji făcând o mișcare exagerată când dădu drumul mâinii lui Hannah.

-Să fiu al naibii,bombăni el.

Hannah i-ar fi putut explica lui Joe că orice pretenție a lui Ryder în privința ei era doar în imaginația lui.Se întrebă de ce tăcuse din gură.

Masa aleasă de Joe se afla în mijlocul cafenelei,deși mai erau câteva separeuri libere de-a lungul ferestrelor care dădeau în stradă,pe care Ryder le-ar fi preferat.Ryder înțelese motivul pentru care Joe preferase centrul scenei,dar lui nu-i plăcea să se lase expus.În general nu-i păsa de ceea ce cred oamenii.Însă în cazul acesta Joe nu făcea decât să protejeze reputația lui Hannah,așa că Ryder se mulțumi să fie în centrul atenției.Ca și Joe,și Hannah se prefăcu că nu vede privirile curioase îndreptate în direcția lor.

Așteptă ca toți să ia loc înainte să spună:

-Hannah,de ce nu-i spui lui Joe ce s-a întâmplat cu brațul tău și pe unde ai fost în ultimele trei zile.Sunt sigur că l-ar interesa.Ca și pe mine,de altfel.

Hannah se lăsă pe spate în scaunul ei și zâmbi.

-Aș prefera să aflu cum ați ajuns să vă cunoașteți.Joe privi spre chelnerița de la bar și ridică trei degete.Când fata dădu din cap,el se întoarse spre Hannah.

-Trebuie să-i mulțumesc bunicii tale pentru faptul că l-am cunoscut pe Ryder.A fost ideea ei să lucrez pentru el.

-Bunica mea?întrebă Hannah,șocul făcând-o să-și mărească ochii.N-a luat legătura cu *Wildcat Drilling* decât acum trei ani.Cum ar fi putut să-ți recomande compania lui Ryder înainte de asta?Joe își încrucișă brațele la piept și o privi cu un aer de superioritate.

-Dacă bunica ta ar fi vrut să afli,ți-ar fi spus.Hannah se supără.

-Nu mai face pe indianul sfântos cu mine,Joe Underhill.Încă nu e prea târziu să-i spun Norei cine i-a furat hainele când am fost amândouă la scăldat în Singer Canyon.

-N-ai să îndrăznești.

-Ba da.Joe lăsă să-i cadă brațele.

-Asta-i șantaj.

-Exact,spuse ea zâmbind.Nora tot mai vrea să-i dea o lecție celui care a obligat-o să călărească spre casă într-o pătură scorțoasă,ia gândește-te de ce-ar fi în stare dacă ar afla ca propriul ei soț i-a făcut așa ceva.

-Pe atunci nu eram căsătoriți.

-Nu cred că ar avea o prea mare importanța.Tot vei dormi câteva zile în hambar dacă va afla.Joe se întoarse spre Ryder.

-N-ai de gând să mă ajuți?

-Nici vorbă.Sunt la fel de curios ca și Hannah de modul cum ai venit să lucrezi pentru mine.Am crezut că ai răspuns anunțului din ziar.N-am cunoscut-o niciodată pe Dawn Skylark.Nici măcar n-am auzit de numele ei până săptămână trecută,când i-am găsit dosarul pe biroul meu.De ce te-ar fi trimis ea să lucrezi pentru mine?Nehotărârea sclipi în ochii lui Joe,apoi spuse:

-Cred că acum nu mai are importanță.Ryder și Hannah puseră în aceleși timp întrebarea.

-Ce nu mai are importanță?Aruncându-le o privire dezgustată,Joe spuse:

-Grozav,asta zic și eu recunoștință.Ar fi trebuit să-mi văd de treburile mele și să-i las să te târască afară din oraș.Niciodată nu...

Ryder și Hannah vorbiră iar în același timp,rostind numele lui Joe cu voci pline de enervare.

-În regulă,spuse el cu un oftat de martir.

Chelnerița se apropie de masa lor.Cămașa hawaiană în culori strălucitoare era cu cel puțin trei numere mai mare și îi aluneca de pe un umăr.Pentru că într-o mână ducea două cești cu farfurioare,iar în cealaltă încă o ceașcă,nu putea să-și aranjeze cămașa.Din fericire,mai purta și un tricou pe dedesubt.Le oferi ceștile de cafea de parcă ar fi împărțit cărțile de joc.Hannah îi studie cămașa,clătinând din cap.

-Dacă Tory vrea neapărat să te vadă în cămășile astea,ar trebui să-ți faci rost de una pe măsură.

-E grozavă,nu-i așa? Chelnerița își ridică umărul,dar cămașa căzu la loc.Donna își coborî vocea:Soția lui Tory mi-a spus că el a făcut o afacere teribilă cu cămășile astea,cumpărându-le într-un mic magazin de cadouri de pe o strada lăturalnică din Maui.Singurul necaz a fost ca toate aveau aceeași mărime.

-Doar Tory e în stare de așa ceva,spuse Joe.Vreau și frișcă,Donna.

-Imediat.Chelnerița alergă la bar,apoi veni înapoi cu niște cutiuțe mici pentru Joe.Altceva? întrebă ea,dar plecă spre o altă masă înainte ca ei să apuce să-i răspundă.Joe se grăbi să deschidă cutiuțele cu frișcă,o făcu încet,apoi la fel de încet le turnă conținutul în ceașca de cafea.Când își ridică privirea,văzu că Hannah îi oferea zahărul,iar Ryder îi întindea o linguriță.

Le zâmbi.Puse zahăr în ceașcă,apoi,în timp ce mesteca în lichidul fierbinte și dulce,își începu povestea:

-Am vrut să fiu profesor din clipa în care am deschis prima carte.

Familia mea nu avea bani sa mă trimită la colegiu,iar pe aici nu se găseau slujbe destul de bine plătite ca să-mi asigure studiile, chiar dacă aş fi lucrat douăzeci și patru de ore pe zi.În seara în care m-am hotărât să mă înrolez în armată, pentru că mi se părea singura soluție,Dawn Skylark i-a făcut o vizită mamei mele.I-a spus că speră că o pot ajuta să-i facă un serviciu unui prieten în loc să plec în armată.Ajutându-l pe acest om aş putea câștiga destui bani pentru a intra la colegiu în toamnă și poate nu va mai trebui să mă înrolez.

-Cine era acel prieten? întrebă Hannah.Joe privi spre Ryder.

-King Knight.Reacțiile lui Ryder și ale lui Hannah au fost identice.

-King? Tatăl lui Ryder?

-Tatăl meu?

-Ești nebun,declară Hannah.Bunica mea nu-l cunoștea pe tatăl lui Ryder.

-S-au cunoscut când King era tânăr.Dawn Skylark o cunoștea de mult timp pe mama lui King.Joe ridică mâna înainte ca ei să-și exprime neîncrederea.Nu cunosc toate amănuntele.Am auzit ceva despre fratele lui King, care era o mare pușlama în tinerețe.Mama lui -bunica ta,Ryder -l-a trimis să învețe câteva lucruri importante despre viață,de la vechea ei prietenă,Dawn Skylark.Cele două femei fuseseră împreună la școală și au rămas prietene.

Hannah se întoarse spre Ryder care arăta la fel de șocat ca și ea.

-Știi?El clătină din cap.

-Îmi amintesc că King a zis odată ceva despre faptul că mama lui a fost la un fel de pension în timp ce părinții ei scormoneau Egiptul în căutarea piramidelor.Nu știu să-mi fi spus unde anume a fost ea la școală.Hannah își aminti și ea câte ceva:

-Am văzut o dată o fotografie a bunicii când era foarte tânără.Ea și o fată anglo care trebuie să fi-avut cam zece ani stăteau mână în mână.Când am întrebat-o cine e fata din fotografie mi-a spus că e sora ei.Am întrebat-o cum e posibil -ea fusese singurul copil,iar fata nu era Navajo.Bunica mi-a povestit despre prima zi când a sosit la școala unde o trimisese familia.Oameni care vorbeau o limbă

străină voiau să-i taie părul și să o spele cu petrol pentru a fi siguri că nu are păduchi. O fetiță anglo i-a oprit. Bunica a făcut un semn cu mâinile ca să descrie ce s-a întâmplat. Hannah își arată obrazul stâng cu vârful degetului arătător de la mână dreaptă și făcu un semn în zig-zag.

-Trăsnet, interpretează Joe pentru Ryder. Hannah dădu din cap.

-Bunica mi-a spus că fetița asta s-a repezit ca o lovitură de trăsnet să o ajute, scăpând-o de umilința de a i se tăia părul. A devenit ca o soră pentru bunica mea. Trebuie să fi fost bunica ta, Ryder. Ryder ridică din umeri.

-Singurul lucru pe care mi-l amintesc despre bunica mea e că trișa la cărți când juca cu noi și ne dădea pe ascuns ciocolată. Dorea să audă mai multe despre unchiul lui: îmi vine greu să cred că unchiul Lance a fost o pușlama. A ajuns un judecător respectat la Washington, indiferent ce s-a întâmplat cu el, trebuie să-l fi adus pe calea cea bună.

-Din câte am auzit, spuse Joe, a locuit într-un hogan, s-a ocupat de oi și în general a lucrat până la epuizare de dimineață până seara. Din spusele mamei mele, o vară de muncă grea, disciplină și discuții liniștite cu Dawn Skylark i-au dat lui Lancelot Knight o nouă perspectivă asupra vieții în general și a comportării lui în special. Hannah privi spre Ryder.

-Lancelot? întrebă ea, neputând să-și stăpânească un zâmbet amuzat.

-Ai mei au o preferință pentru Regele Arthur și Gavalerii Mesei Rotunde, recunosc eu el. N-am scăpat nici unul de numele arthuriene.

-Nici unul? întrebă ea curioasă. Care e al tău?

-Nu-l întrerupe pe Joe. Încă n-a terminat.

-Îmi pare rău, murmură ea și reținu întrebarea pentru mai târziu. Bănuia că nu-i va răspunde prea curând. Îi făcu semn lui Joe să continue însă Joe se uită la Hannah, apoi la Ryder.

-Voi doi sunteți căsătoriți cumva? Ryder râse. Hannah se încruntă.

Reacțiile lor nu-l mulțumiră pe Joe.

-Ce se întâmplă între voi?

-Nimic, răspunse Hannah.

-Totul, răspunse Ryder în același timp.

-Am înțeles perfect, spuse Joe.

-E cam devreme să-i dăm un nume, spuse Ryder. Te anunțăm dacă avem un raport final. Ce-ar fi să-ți termini povestea? Joe așteptă până când Donna le umplu ceștile cu cafea și mai adăugă într-a lui niște frișca.

-Se pare că bunica lui Hannah a păstrat legătura cu doamna Knight.King a venit și el de câteva ori în vizită după ce Lancelot a intrat la colegiu,iar mai târziu King și-a adus soția și pe doi dintre copiii lui.Probabil frații tăi mai mari.

-Bunicii nu-i plăcea să citească sau să scrie în engleză,spuse Hannah căreia această legătură între familiile lor i se părea încă foarte puțin credibilă.Mi-a cerut mie să mă ocup de registre,de comenzi și de toată corespondența de la magazin de îndată ce am știut să citesc și să scriu.Mi-aș aminti dacă ar fi scris cuiva din Est.Joe înălță din umeri.

-Probabil că a scris ea însăși scrisorile pentru doamna Knight.Are vreo importanță?

-Probabil că nu,murmură Hannah,jignită că bunica ei nu avusese încredere în ea. Prietenia bunicii ei cu bunica lui Ryder era a doua revelație pe care o avuse în ultima vreme,prima fiind cererea bunicii ei de a se întocmi un raport geologic al pământului.Hannah nu putu să nu se întrebe ce alte fragmente din trecut vor mai ieși la iveală.

-E și mai ciudat,continuă Joe,ținând seama de faptul că aceste două familii nu se văzuseră de mai mulți ani.Timpul și distanța nu au diminuat prietenia.În seara aceea,Dawn Skylark a spus ca unul dintre băieții lui King a pus bazele propriei companii în Texas și are nevoie de cineva care să se priceapă la motoare.Acela eram eu.A reușit să ne facă să ne cunoaștem și asta ne-a ajutat pe amândoi. Ryder se lăsă pe spate în scaunul lui.

-Fratele meu Michael a spus odată că King ar fi fost un mare mânuitor de păpuși pentru că îi place să tragă sforile,în special pe ale noastre.

-Nu pari prea supărat,spuse Hannah,că tatăl tău se amestecă în viața ta.

-N-am nici un motiv să mă plâng.Joe a fost unul dintre cei mai buni mecanici pe care i-am avut.Fără ajutorul lui la prima sondă,compania mea nu ar fi progresat atât de rapid.King mi-a făcut un mare serviciu.Acum,că știu despre relațiile dintre familiile noastre,pot înțelege mai multe lucruri.

-Spre exemplu?întrebă Hannah.Acum era și mai năucită decât înainte,de explicațiile lui Joe.

-N-am putut înțelege de ce raportul privind pământul bunicii tale a apărut pe biroul meu la trei ani după ce a scris că s-a răzgândit în privința forării.

-Nu mi-ai spus că a renunțat.

-Mi-ai fi trântit ușa în nas și mai repede decât ai făcut-o dacă ți-aș fi spus.

Scrisoarea era și ea în dosar.Am venit în Bacon Ridge pentru a descoperi cine e responsabil pentru apariția dosarului și de ce.Cineva care mă cunoaște destul de

bine pentru a ști că voi fi curios în privinței unui dosar fantomă a luat toate măsurile ca eu să-l văd.

-În ce scop? Ochii lui Ryder luceau de umor și de emoție.

-Dacă tata mi-ar fi spus să vin în Bacon Ridge, l-aș fi refuzat. Așa, a fost ideea mea. Un pungaș foarte șmecher.

-Tatăl tău a vrut ca tu să vii aici? De ce? În timp ce puneam întrebarea, răspunsul îi apărură în minte ca un bec care se aprinde. Tatăl tău a vrut să mă cunoști.

-Bingo. Capul lui Joe se mișcase de la unul la altul de parcă ar fi fost un mare amator de tenis la un meci de campionat.

-E fascinantă această călătorie în „Țara întâlnirilor”, dar acum trebuie să plec.

Privind spre Hannah, spuse: încă n-am auzit nimic despre cererea ta.

Cred că grupul din consiliul școlii așteaptă ca Pete Genay să intre în cel de-al șaptelea an când nu va mai avea sarcini de predare și va pleca să călătorească.

Hannah își dezlipi ochii de la fața lui Ryder, care era încă uluit de revelațiile din ultimele minute.

-I-au dat un termen de plecare lui Pete?

-Până la 1 mai.

-Până atunci mă hotărâsc și eu. Clasele de adulți sunt tot mai numeroase și nu va trebui să merg atât de departe dacă aș preda la Colegiul Navajo. S-ar putea să-mi convină mai mult dacă aș continua să predau aici.

-Drumul acela lung m-a înnebunit și pe mine, de aceea ne-am mutat. Joe făcu o mutră de parcă ar fi mușcat din ceva acru. Ți-a spus Nora că vrea să-i construiesc un hogan în spatele casei ca să se nască copilul așa ca strămoșii noștri?

Hannah zâmbi.

-Am auzit. Ai de gând să-l construiești?

-Cred că da, mormăi el. Întorcându-se spre Ryder, întrebă: îți mai amintești de acele nopți lungi la sonda de țitei când obișnuiam să discutăm despre planurile noastre de viitor? Ryder încuviință.

-Se pare că ale tale s-au împlinit. Îmi amintesc că-ți doreai să termini colegiul, să te întorci aici ca să predai în rezervație, să găsești o fată drăguță să te căsătorești cu ea și să ai patru copii.

-Mda, nu știu cum va fi cu partea cu patru copii. Nora mai are trei luni până se va naște primul. Nu știu dacă voi rezista cu ideile ei trăsnete dacă mă pune să-i construiesc câte un hogan de fiecare dată când va fi însărcinată.

Hannah îl mângâie pe braț.

-Nu-ți pierde curajul. Cel puțin nu tu vei face treaba cea grea.

-E clar că n-ai construit niciodată un hogan, spuse Joe.

-Iar tu nu vei trece prin durerile facerii.El zâmbi cu sfială.
-Înțeleg aluzia.Mă voi apuca de hogan.Poate mă ajută prietenul nostru comun, dacă va mai rămâne prin preajmă.Hannah ridică din umeri.
-Întreabă-l pe el.Joe o făcu,dar își începu întrebarea cu un cuvânt lung pe care Ryder nu-l înțelese.Drept răspuns,Ryder ridică din umeri.
-Încă nu știu cât timp voi rămâne aici.Știi,ai mai folosit și altădată numele acesta,dar niciodată nu mi-ai spus ce înseamnă.Când văzu că Joe doar își clatină capul și zâmbește,Ryder se întoarse spre Hannah.Tu știi cum îmi spune?
-Înțeleg cuvintele,dar nu știu ce semnificație au.
-E ceva vulgar și jenant?
-Hotărăște singur.Te-a numit „Omul Care Face Păsări”.Joe chicoti.
-Mi-ar plăcea să rămân și să-ți aud explicațiile,dar voi fi luat la rost dacă întârzi acasă,și mai am de luat niște alimente pe care le-a comandat Nora.
Împingându-și scaunul înapoi,Hannah spuse:
-Și eu mai am niște treburi de rezolvat în magazin.Mă întorc cu tine și îți dau tot ce-și dorește Nora.Ryder se ridică și el.
-Sunt convins că Dayzie va găsi tot ce e necesar.Noi doi mai avem ceva de discutat înainte să te întorci la magazin.
-Nu avem.
-Ba da,spuse el cu o ușoară amenințare în voce.Tu ești cea care ai amânat discuția noastră luând-o la fugă.De data asta nu te mai las să-mi scapi.

CAPITOLUL 4

Scaunul lui Joe scârțâi pe podea când se ridica în picioare.

-Voi doi sigur nu sunteți căsătoriți? Așa vorbiți.

Amândoi îl priviră încruntați.Râzând făcu un pas în spate.

-N-am spus nimic.Dacă găsești un loc în programul tău încărcat,Ryder,aș vrea să o cunoști pe Nora.Unde locuiești acum?

-În spatele stației de benzină.În Arcă.

-Rulota aia minusculă? Credeam că a ajuns deja la gunoi,unde îi e și locul.

Ryder clatină din cap.

-Nu,dar dacă Bacon Ridge are un hotel pe care eu nu l-am văzut încă aș fi încântat să-mi iau o cameră.

-Atunci vei rămâne în Arcă,spuse Joe.

-Așa se pare.Văzând că se pregătesc de plecare,chelnerița trânti o notă de plată pe masă.Ryder se întinse să apuce mâna lui Hannah în timp ce aruncă câteva monezi pe masă.Joe îi privi amuzat uitându-se cu subânțeles la mâinile lor unite.

-Ne vedem mai târziu.Hannah va aranja cu Nora și îți va arăta unde locuim.

Ryder dădu din cap.După ce-și luară rămas bun,Joe ieși din cafenea.Ryder nu făcu nici o mișcare ca să-l urmeze.Se îndreptă spre bar în schimb,trăgând-o pe Hannah după el.Chelnerița îi aruncă o privire uimită,ieșind prin ușile batante cu brațul plin de farfurii murdare.Se întoarse înainte ca ușa să revină la loc.

-Mai doriți ceva? întrebă politicoasă.

-Da.Ryder arată spre plăcinta pusă sub un capac de plastic.E plăcintă cu mere?

Donna dădu din cap,punându-și un creion du pă ureche.

-Da.Coaptă în dimineața asta.

-Aș vrea să o cumpăr.

-O bucată sau două? întrebă ea ridicând capacul.

-Toată.Chelnerița scăpă capacul.

-Toată plăcinta?

-Exact,spuse Ryder zâmbind.O iau cu mine.Scoase o bancnotă de zece dolari din buzunarul de la piept și o puse pe tejghea.Cred că ajunge.

Donna privi banii,pe Hannah,apoi pe Ryder.

-Nimeni n-a mai cumpărat până acum o plăcintă întreagă.Mă duc să caut în bucătărie ceva să o împachetez.

-Nu e nevoie.Își strecură mâna sub tava eu plăcintă.O duc așa.

-Ei! strigă Donna când el se îndreptă spui ușă,luând plăcinta și pe Hannah cu el.Și restul?

-Păstrează-l.Ryder trebui să se oprească la ușa de sticlă,pentru că amândouă mâinile îi erau ocupate și nu putea apăsa pe clanță.Privi în jos spre Hannah Dacă înțelegea bine expresia de pe fața ei,ea nu avea de gând să-l ajute.

-Putem sta aici până va intra cineva,spuse el agale,sau deschizi tu ușa și economisim timp.Întinzând mâna,Hannah apăsă pe clanță și împinse ușa,dar nu încercă să iasă afară.

-Doamnele mai întâi,spuse el.

Hannah mai ezită o clipă,însă faptul că el cumpărase o plăcintă întreagă o intriga destul pentru a vrea să stie ce plănuia să facă cu ea.În puținele articole pe care le citise despre King Knight se spunea că e un om cam excentric.Peate că era o trăsătură a familiei.Zâmbi în sinea ei în timp ce mergea cu Ryder pe trotuar.

Oamenii care treceau pe lângă ei îi priveau amuzați.Parcă auzea telefoanele țârâind ca un stup de albine din cauza acestei întâmplări neașteptate.

-Nu ești supărată,zise el brusc.

-Nu,spuse ea.Mă gândeam că am cunoscut bărbați care au încercat să mă seducă cu flori,bomboane,plimbări sub clar de lună,dar o plăcintă cu mere e ceva nou.

-Numai să funcționeze,murmură el.Ai părăsit pe cineva drag când te-ai întors aici?

-Câteva prietene care locuiau în aceeași clădire cu mine și care dădeau petreceri cu plăcintă cu brânză.Ne-am distrat bine împreună,dar kaloriile erau un dezastru pentru șolduri.

-Mă refeream la bărbați.

-Știu.Hannah nu mai spusese nimic,salutând câțiva oameni pe care îi cunoștea.

Aproape că izbucni în râs când un bărbat se holbă la ei mergând înainte și nimerind într-un stâlp.Nu-l întrebă pe Ryder unde o duce.Deduse că va împărți plăcinta cu ea în rulota lui,din moment ce *Trading Post* era în direcția opusă.

Când se apropiară de stația de benzină,Hannah îi făcu cu mâna lui Billy Chee care se afla la una dintre pompe alimentând mașina primarului Billy își ridică încet mâna în semn de salut,privirea lui trecând de la mâinile lor împreunate la plăcinta pe care Ryder o purta ca un chelner care duce tava,apoi din nou la mâinile lor.Era atât de preocupat de ce vedea că nu observă capătul pompei ieșind din rezervor și benzina scurgându-i-se pe cizmele din piele de șopârlă.

Ryder o trase după el spre spatele stației de benzină,spre locul unde îi era parcată camioneta

Au ocolit câteva țevi,au pășit peste câteva cauciucuri vechi și au înconjurat cu grijă un morman de canistre de ulei de mașină înainte de a ajunge la zona mai curată din spatele stației de benzină.Un cablu portocaliu șerpuia pe pământ legând rulota de un generator.

Curioasă în privința locului unde locuia Ryder,Hannah studie rulota.Se vedeau o mulțime de tăieturi și zgârieturi pe plăcile de aluminiu care acopereau rulota.

Soarele făcea să strălucească acoperișul argintiu și își imaginează că putea transforma rulota într-un cuptor pe roți dacă instalația de aer condiționat pusă deasupra nu ar fi fost pornită.Ferestrele erau acoperite cu dreptunghiuri de metal păstrând aerul rece înăuntru și căldura afară.

Neavând deloc experiență în privința rulotelor de călătorie,Hannah nici măcar nu încercă să ghicească vechimea ei.Arăta atât de veche,încât părea antică,își zise ea.

-Cuibușorul tău? întrebă ea.

-Cam așa ceva.

-De ce-i spui Arcă?

-Într-unul din locurile unde am lucrat,am parcat-o într-o zonă care am aflat mai târziu că se numea „Canionul decolorat”.Erau de ajuns două picături de ploaie și canionul se transforma într-o albie pentru torentul de apă.Am dormit când am

fost purtat de apă la trei kilometri distanță de locul unde o parcasem.Își privi rulota cu afecțiune.Afurisita plutește.Îi ridică mâna și îi puse plăcinta în palmă.Ține-o puțin.Mă întorc imediat.

Mirosul de scorțișoară și de mere coapte o făcu să-i lase gura apă.Când Ryder intră în rulotă,.rupse o bucată din crustă și o vârî în gură.O felie zemoasă de măr ieșea afară dintr-una din părțile laterale.O luă și o mâncă lacomă.Pâinea prăjită și tocana de iepure pe care le mâncase timp de trei zile cu unchiul ei Atsidi o făcuseră să-i fie poftă de ceva dulce.

Când își trecu limba peste buza de jos pentru a savura aroma picantă a plăcintei își aminti de cealaltă poftă a ei.Niciodată un sărut nu stăruise atât de mult timp în mintea ei și nu o făcuse să se gândească atât de mult la bărbatul care o sărutase.Însă era pentru prima oară când simțise gustul pasiunii.

Inima începu să-i zvâcnească într-un ritm primitiv,la fel de vechi ca timpul,când se gândi să cedeze dorinței care devenea tot mai puternică cu fiecare clipă.Nici măcar amintirea experienței nefericite a mamei ei nu putea să-i micșoreze suferința provocată de patima care o mistuia.

Să dorească un bărbat pe care îl cunoștea de foarte puțin timp era tulburător, excitant,dar nu foarte inteligent.Vor exista complicații.Ryder dădea deja semne de posesiune,purtându-se de parcă ar fi avut dreptul să știe unde fusese în ultimele trei zile.Nu era obișnuită să dea nimănui aocoteală pentru ce anume făcea.Se descurca singură de prea mult timp.

Înăuntrul rulotei,Ryder era recunoscător instalației de aer condiționat care păstra interiorul destul de răcoros.Trase de un sertar de lângă chiuvetă în care se aflau câteva ustensile necesare bucătăriei.Scotocind printre cuțite și linguri de lemn,găsi o furculiță,apoi încă una.

Închise sertarul cu șoldul și șterse furculițele cu un prosop pe care îl umezi în apa de la chiuvetă.Din fericire treaba asta nu-i solicită prea mult inteligența.De îndată ce intrase în rulotă observă biletul pe care îl scrisese în acea dimineață.

Luase legătura cu biroul lui și secretara îl anunțase că primise prin fax un mesaj de la tatăl său.

King îi cerea să vină în Anglia săptămâna viitoare.Chemarea lui nu era ceva neobișnuit,deși momentul era destul de ciudat acum,că Ryder știa că tatăl său se afla în spatele acestei călătorii în Bacon Ridge.Cu toate că el și frații săi se adunaseră la Knight's Keep pentru a sărbători cea de-a șaptezecoa aniversare a tatălui lor,uneori treceau mai mult de două zile fără ca King să trimită un mesaj urgent întrebându-i când au de gând să vină în vizită.

Începuse de asemenea să facă aluzii că venise momentul ca fiii lui să-și găsească parteneri de viață pentru a-i asigura nepoți. Mesajul acesta era totuși diferit de celelalte. King voia să vândă piesele Camelot din aur ale jocului de șah. Piesele fuseseră sculptate de un strămoș al lor și erau de neprețuit. Erau păstrate într-o cutie de sticlă făcută special, cu cinci chei în formă de mici scuturi. Cutia nu se putea deschide decât dacă toate scuturile erau la locul lor. King avea unul, iar copiii lui pe celelalte. În mesaj îi ceruse lui Ryder să-și aducă cu el scutul, ca de obicei. Pentru Ryder, ca și pentru frații și sora lui, șahul era ceva ce aparținea familiei. Era o parite din moștenirea lor, o tradiție ca jocul să fie scos, pentru o partidă sau două când el sau frații săi mergeau în vizită. Nu-i venea în minte nici un motiv pentru care tatăl său să-și dorească să vândă jocul. Bani nu erau o problemă. Tatăl său era un artist de mare succes, vânzându-și lucrările la un preț extrem de ridicat. În plus, încă mai deținea acțiunile de control de la întreprinderile Knight, o firmă care avea mai multe magazine de lux. Cu ani în urmă King cedase conducerea firmei directorului ei executiv, John Lomax, lăsându-i libertatea de a face ce crede de cuviință cu firma familiei.

Una dintre furculițe îi scăpă din mâini și căzu jos. Se aplecă să o ridice, gândurile îndreptându-i-se spre femeia care îl aștepta afară.

Tatăl său ar fi putut să-și aleagă un moment mai potrivit, își zise el. Iar intențiile lui ar fi putut fi mai clare. Tentându-l cu dosarul Skylark, King reușise ceea ce dorise: Ryder o cunoscuse pe Hannah. Poruncindu-i să vină în Anglia atât de curând după întâlnirea cu ea părea să fie o acțiune contrară și enervantă pe deasupra. Ryder avea de gând să-i sugereze să se ocupe de picturile lui și să lase peșitul pe seama experților. Își băgă furculițele în buzunarul de la cămașă și șterse cu prosopul și un cuțit pe care îl puse în buzunarul de la spate al pantalonilor. Luase tot ce era necesar, dar nu porni imediat spre ușă. Mai întâi trebuia să admită că motivul pentru care rămăsese în Bacon Ridge nu avea nici o legătură cu petrolul, cu tatăl lui sau cu prietenia dintre Dawn Skylark și bunica lui. Motivul se afla la câțiva pași distanță de cealaltă parte a ușii.

Hannah era tot atât de misterioasă ca și felul în care îl făcea să se simtă. Nu-i găsea nici o explicație logică și nu o va afla niciodată dacă va pleca atât de curând. Hotărî că e mai bine să nu mai piardă timpul, din moment ce zilele pe care urma să le petreacă în Bacon Ridge erau prea puține, mulțumită ciudatei somații a tatălui său. Deschise ușa.

Hannah îl urmări coborând din rulotă. Își lăsău pălăria înăuntru, iar soarele fierbinte al Arizonei îi făcea părul negru să strălucească. Ceva se strânse în ea

urmărindu-l venind spre locul unde se afla.Nu mai întâlnise nici un bărbat care să se miște cu atâta agilitate ca Ryder Knight.

El se opri la câțiva pași de ea,zâmbind de parcă i-ar fi citit gândurile.Aplecându-se își trecu buzele peste ale ei într-un gest de intimitate care îi zdruncină echilibrul sufletesc câștigat atât de greu.Privi la plăcinta de mere trecându-și limba peste buza inferioară.

-N-ai mai putut aștepta?Văzându-i limba alunecând peste buze,Hannah făcu același gest fără să-și dea seama.

-Unele tentații sunt mai greu de înfrânt decât altele.

-De aceea ai venit cu mine aici fără să protestezi prea mult?Pentru că te-ai simțit tentată?Hannah ar fi vrut să știe ce gândea el.Se pricepea bine să-și ascundă emoțiile.Aproape la fel de bine ca ea.

-Da,răspunse ea sincer.

-De mine sau de plăcintă?

-În clipa de față plăcinta e mult mai tentantă.El surâse.

-Vrei să intrăm înăuntru unde e mai răcoare sau preferi să o mâncăm aici afară?

-Fiecare tentație la timpul ei.Rămân afară.Mai bine să nu-i dau prilejul lui Billy Chee să bârfească mai mult decât o face deja.Cu siguranță că vorbește la telefon cu Dayzie spunându-i să încarce pușca pentru că un cowboy m-a făcut să o iau razna.

-Ce poate fi mai inocent decât să mănânci o plăcintă cu mere în plină zi? Îi luă din nou mâna trăgând-o după el de cealaltă parte a rulotei.Când te voi face să o iei razna mă voi asigura că Billy Chee nu e prin preajmă.

-Ce consolare,murmură ea.

De cealaltă parte a rulotei exista o prelată atașată de acoperiș.Se întindea în afară cam doi metri și era susținută de trei stâlpi de aluminiu bătuți în pământ.La umbră se afla un singur scaun rabatabil și o ladă de lemn care servea drept masă. O altă cutie mai solidă cu eticheta unui ulei de motor fusese pusă în fața scaunului.Ryder o trase mai aproape.

-Ia loc,spuse el arătându-i scaunul cu o mișcare a mâinii.

Ea se așeză punându-și plăcinta în poală.Stând pe cutie,Ryder scoase cuțitul din buzunarul de la spate și începu să taie plăcinta în bucăți triunghiulare.

-N-ai adus farfurii,spuse ea.El continuă să taie plăcinta.

-Farfuriile trebuie spălate.

-Nu și dacă sunt de hârtie.

-N-am așa ceva.Bucură-te că am găsit furculițe.

-Și cum ai de gând să mănânci plăcinta fără farfurie?

Scoțând brusc o furculiță din buzunarul de la piept o înfipse într-o felie tăiată și o ridică. O duse spre gura ei.

-Deschide, porunci el. Ea își depărta buzele.

-Mușcă. Ochii ei îl priveau amuzați în timp ce-i urma instrucțiunile.

-Acum mestecă. Ea închise ochii și scoase un mic mârâit de plăcere. Ryder mai să-și piardă controlul. Plăcinta s-ar putea să nu fi fost până la urmă o idee atât de grozavă. Intenția lui fusese să o folosească ca să spargă gheața dintre ei sau ca pe o ofertă de pace, indiferent care ar fi reușit. Urmărind-o cum mănâncă își zise că n-ar fi trebuit să-i trezească simțurile.

Plăcinta era delicioasă și Hannah nu se mai sătura. Pentru că Ryder înfipse din nou furculița în plăcintă, ea o luă pe cealaltă din buzunarul lui. Buzele îi erau lipicioase de la merele dulci și bucăți de crustă îi căzuseră pe fustă. Nici o doamnă bine crescută, nici măcar bunica ei, nu ar fi fost de acord cu purtarea ei.

Se lăsă fericită pe scaun și termină o felie din plăcintă.

Tocmai voia să mai ia o bucată, când Ryder o întrebă pe un ton de conversație.

-Deci cum ai reușit să te rănești la braț?

CAPITOLUL 5

Hannah îi aruncă o privire supărată, dar nu reuși să-l păcălească pentru că ochii ei zâmbeau.

-Nu e de mirare că *Wildcat Drilling* e în plină ascensiune. Ești atât de încăpățânat și de insistent, că pun pariu că ești în stare să forezi până în China că să găsești ce cauți. El nu negă. Și nici nu o lăsă să schimbe subiectul.

-Billy Chee mi-a spus că pleci singură în deșert-destul de des. Nimeni nu pare să știe încotro te îndrepti când pornești spre apusul soarelui.

-Soarele apune în vest, spuse ea lingând furculița. Eu o iau spre est.

-A fost doar o expresie. La vederea limbii ei roz mai că și-o înghiți pe a lui.

Indiferent unde mergi, trebuie să fie periculos, pentru că te-ai întors cu un bandaj la braț. Hannah avea impresia că va continua să se învârtă în jurul brațului ei bandajat ca un vultur deasupra unui iepure rănit. Pentru a-i domoli curiozitatea îi explică:

-Duc de mâncare unui membru al tribului meu.

-Ai uitat să-mi spui cum te-ai rănit la braț.

Ea clătină încet din cap simțind iritare și admirație în același timp.

-Nu te dai bătut, nu-i așa?

-N-ar fi rău să nu uiți asta, o preveni el. Tu, pe de altă parte, ești o expertă în a vorbi despre ceva neexplicând nimic.

-Pentru că vei continua să mă bați la cap îți voi spune ce s-a întâmplat.Nimic deosebit.M-am ars.Asta e tot.Ryder așteptă zece minute.Când nimic altceva nu mai urmă,roști tăgănat:

-Grozav,Hannah.Nici nu știu cum să-ți mulțumesc că mi-ai luminat creierul cu o explicație atât de amănunțită.Ea chicoti.

-Cam subțire,nu?

-Subțire e un cuvânt care descrie ceva existent.Relatarea ta e invizibilă.

Ea privi în jur de parcă ar fi vrut să se asigure că nimeni nu trăgea cu urechea,o mișcare pe care Ryder o copie fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce anume căuta.Revenind cu privirea la el,se aplecă și-i șopti:

-Va trebui să promiți că nu vei spune nimănui.El își făcu cruce în dreptul inimii și arătă spre cer.

-Jur.

-Învăț cum să fac bijuterii Navajo.Din nou el așteptă.Și din nou,nu mai urmă nimic.

-Nu mi-am dat seama,spuse el cu răbdare exagerată,că a face bijuterii e o treabă atât de riscantă,ia explică-mi.

-Mi-am ars din greșeală brațul cu o bucată de argint pe care am încălzit-o la o flacără cu acetilenă.Ridică din umeri.Nu e prima oară și probabil nici ultima.

Ryder începea să creadă că zvonurile pe care le auzise pe vremea adolescenței erau adevărate: dorința sexuală neîmplinită putea într-adevăr să-l înnebunească pe un bărbat.

-Dă-mi voie să văd dacă am înțeles bine,spuse el precaut.Pleci trei zile în arșița deșertului.Singură.Ca să duci de mâncare unui membru al tribului tău și să faci bijuterii de argint,deși,din câte știu eu,arta de a face bijuterii nu este împotriva legii și nici un păcat moral.Undeva printre plantele yucca și cactușii saguaro ai o flacără cu acetilenă pe care o folosești ca să te arzi și din când în când să mai topești și argint.Cum ți se pare?

-Nu e nevoie să fii sarcastic.Tu ești cel care a vrut să știe ce am pățit la braț.

-Încep din nou să-mi fac griji pentru tine,Hannah,dacă îți imaginezi că propozițiile tale sub formă de telegramă au fost o explicație.Poate că ai stat prea mult la soare.

-Complici lucrurile.

-Eu? Nu vreau decât să aflu cum ai reușit sa te rănești.Tu ești cea care mi-a spus că faci pe ascuns bijuterii de argint.

-Dacă cei în mijlocul cărora trăiesc ar afla că fac bijuterii de argint ar vrea să știe cine m-a învățat.

-Asta voiam și eu să te întreb.

-Bărbatul care mă învață cum să fac bijuterii de argint nu vrea ca lumea să știe unde se află. Un vas cu aburi rezistă doar la o anumită cantitate de aer fierbinte înainte să explodeze. Ryder se apropia de acel punct. Se ridică brusc în picioare, capul lui atingând prelata de deasupra lor.

-Mă pregăteam să chem Garda Națională ca să te caute, iar tu ești cu un alt bărbat. Doamnă, întreci orice măsură.

-Ryder, nu te mai plimba încoace și încolo ca un lup jignit de moarte. N-am fost cu un bărbat așa cum crezi tu. Atsidi are peste șaptezeci de ani și e unchiul meu.

Ryder se opri și se holbă la ea.

-Unchiul tău?

-Unchiul meu. Atsidi a fost foarte cunoscut acum douăzeci de ani. Stilul bijuteriilor sale n-a fost egalat de nimeni. După părerea experților, nici până astăzi. Unele dintre lucrările lui de început se vând cu mii de dolari. Însă s-a profitat de el și a fost făcut să arate ridicol la o expoziție Sponsorul care a aranjat expoziția i-a cerut să apară în costum tradițional Navajo. Deși Atsidi își avea propriile sale haine de ceremonii, i s-a cerut să poarte versiunea lor, pentru care cuvântul mizerabil e mult prea bun. I-au vopsit fața și i-au cerut să pretindă că nu știe engleza. S-a ascuns, mândria lui fiind mai mare ca faima și averea. Acum nu vrea decât să fie lăsat în pace. Ryder se așeză pe cutie.

-Îți mulțumesc, Hannah, spuse el încet.

-Pentru ce?

-Pentru că ai destulă încredere în mine ca să-mi povestești de unchiul tău. Nu voi spune nimic. Nici măcar lui King, care probabil că și-ar vinde pensula preferată pentru șansa de a se întâlni cu unchiul tău.

-Nu ți-aș fi mărturisit dacă m-aș fi gândit că vei spune cuiva.

El se aplecă și îi atinse cu degetul buza inferioară, apoi și-l vârî în gură.

-Ai avut o firimitură. Hannah simți cum stomacul i-o ia razna ca într-un avion care coboară prea repede.

-Ar fi mult mai ușor dacă ai înceta să mă mai atingi din cinci în cinci minute, murmură ea uitând de plăcintă. O foame de cu totul altă natură depășea orice altă dorință.

-Îmi place să te ating. Singurul lucru care mi-ar plăcea mai mult ar fi dacă m-ai atinge și tu.

-Nu știu mai nimic despre tine. Era singurul lucru care o oprea.

-Ar fi trebuit să fie replica mea,spuse el.Un zâmbet trist îi brăzdă fața.Ești o persoană greu de cunoscut.Ții totul pentru tine,când eu aș vrea să discutăm deschis.

-Cum ar fi faptul că vrei să mă bagi în pat.El nu negă.

-În pat,pe pământ,pe masă,stând jos sau în picioare -n-am preferințe.Zâmbi.Dar aș vrea s-o cunosc mai bine pe femeia cu care fac dragoste.Devenind brusc serios,o întrebă: Cine ești tu,Hannah?

Îi punea o întrebare căreia ea îi găsisese doar de curând răspunsul.Trebuise să se reîntoarcă în Arizona pentru a afla în sfârșit.

-Ca să înțelegi cine sunt trebuie să știi de unde vin.Nu geografic.Cultural.

-Ascult.Ea își înclină capul într-o parte studiindu-l pentru a observa orice urmă de sarcasm.Când nu descoperi nimic altceva decât curiozitate și interes,continuă:

-Am fost crescută de bunica mea,chiar și când mama mai trăia.Ea a avut grijă de mine,mi-a răspuns la întrebări,m-a certat,m-a îmbrățișat.

-Ce s-a întâmplat cu mama ta?

-După ce a născut a devenit foarte deprimată.Aveam patru ani când a pornit călare în deșert.Calul ei s-a întors,ea nu.Din neglijență sau în mod intenționat a dormit peste noapte pe malul unui râu secat.O furtună neașteptată a cauzat o inundație și s-a înecat.

-Îmi pare rău,spuse încet.

-Și mie.Mi-ar fi plăcut să o cunosc.Puse plăcinta pe cutia de lângă scaun.Nu vorbeam prea bine engleza când am fost trimisă la internat,ca majoritatea copiilor care cresc aici.Locuiam prea departe de orice școală ca să pot face drumul de două ori pe zi,mai ales că șoselele erau prea accidentate pentru autobuze.Nu știu dacă îți poți imagina ce înseamnă să fii aruncat dintr-odată într-o țară străină unde limba,obiceiurile,mâncarea sunt foarte diferite de cele pe care le cunoșteai.Deși nimeni nu m-a amenințat că-mi va tăia părul sau că mă va spăla cu petrol.Deci cred că am fost norocoasă în comparație cu bunica mea.

În mintea lui Ryder se formă imaginea lui Hannah copil,speriată și singură,incapabilă să-și comunice sentimentele chiar dacă nu era nimeni să o asculte.Voia ca ea să știe că el înțelegea greutățile prin care trecuse:

-Când părinții mei s-au stabilit definitiv în Anglia,eu și sora mea am fost trimiși acolo la școală.Eu aveam șaisprezece ani,sora mea paisprezece,întotdeauna i-am avut pe Michael și pe Turner ca să ne ajute,dar ei rămăseseră în State pentru a urma colegiul.Mama era englezoaică,așa că obiceiurile îmi erau cunoscute,ca și diferențele de civilizație.N-am avut probleme cu limba,cu excepția unor cuvinte

care însemnau cu totul altceva decât în engleza americană. Dar îmi amintesc că mă simțeam ca un pește pe uscat, Că eram diferit de restul. Ea dădu din cap.

-Presupun că orice copil detestă să simtă că e altfel decât ceilalți. Doar când creștem mai mari ne dăm seama că tocmai aceste diferențe ne fac deosebiți.

-Felul în care ai fost crescută te-a făcut să ajungi ceea ce ești astăzi. Zâmbi trist.

Tu ai avut-o pe Dawn Skylark, eu pe King Knight. Cu el ca tată e ca și cum ai trăi cu Walt Disney și cu Rembrandt.

-Și cum rămâne cu faptul că sunt pe jumătate indiană?

-Eu sunt american și englez. Are asta vreo importanță pentru tine?

-Firește că nu, spuse ea imediat, apoi adăugă mai serioasă: Însă mai e și faptul că vei rămâne doar puțin timp în oraș. Nu voi face greșeala mamei mele să am o legătură cu un bărbat care trebuie să plece. El o învrednici cu o privire lungă, pătrunzătoare.

-Te invidiez. Ochii ei se măriră uluiți. Se așteptase ca el să continue să o convingă să se culce cu el.

-De ce m-ai invidia?

-Eu nu pot să te doresc la fel de ușor cum tu îți manevrezi sentimentele. Se ridică în picioare și se depărtă de ea. Răsucindu-se brusc își puse pumnii în șolduri și o țintui cu privirea. Nu-mi place foamea asta chinătoare de tine. Oricât ar părea de ilogic, ținând seama de faptul că abia ne cunoaștem, am fost îngrijorat când n-am putut să te găsesc trei zile la rând și nimeni nu părea să știe unde te afli. O legătură între noi este riscantă și periculoasă. Am încercat să nu te doresc. N-am reușit. Cred că motivul pentru care ai plecat să-l vizitezi pe unchiul tău e că ai vrut să scapi de mine. Amândoi avem o problemă, Hannah, și amândoi cunoaștem soluția. Înainte ca ea să-i poată răspunde, au fost întrerupți de Billy Chee care venea alergând spre stația de benzină strigând agitat numele ei.

-Sunt aici, Billy. Țâșni de pe scaun. Ce s-a întâmplat?

Billy schimbă direcția și o văzu când ea ieși de după rulotă.

-Trebuie să pleci la *Trading Post*. Dayzie a prins un hoț. Are pușca îndreptată asupra lui. Tocmai i-am dat telefon ca să-i spun unde ești.

Hannah o luă la fugă înainte ca Billy să-și termine propoziția. Trecu pe lângă el, grăbind pasul la gândul că Dayzie avea pușca îndreptată asupra unui hoț. Nu fu surprinsă când se trezi cu Ryder alături de ea. Când au ajuns la *Trading Post* mai mulți oameni se adunaseră în fața ușii. Vestea se răspândise cu viteza unei rachete supersonice. Hannah își croi drum prin mulțimea curioasă și trebui să ocolească și mai mulți oameni odaia ajunsă înăuntru. Clătină din cap când fu întrebată cine fusese prins, ce s-a furat și dacă Dayzie îl împușcase. Nu cunoștea

nici unul dintre răspunsuri,le spusese ea,și nu va reuși să afle niciodată dacă nu o vor lăsa să treacă.

Pentru că toată lumea privea în direcția magaziei,o luă și ea într-acolo.Trăgând perdeaua,se așteptă să găsească și mai mulți oameni însă singurii ocupanți ai încăperii erau Dayzie,încă ținând pușca în mână,Opal,o altă vânzătoare,și un băiat de doisprezece ani.Se sprijinea de unul din stâlpii de susținere cu mâinile legate la spate și în jurul stâlpului.O frânghie îi înconjura talia de mai multe ori. Ryder trase perdeaua în urma lui,blocând privirile curioase ale oamenilor care își lungeau gâturile pentru a zări hoțul,mort sau viu.Când văzu că făptașul era un băiețel slăbuț care arăta de parcă frânghia din jurul lui cântărea mai mult ca el,se liniști și o lăsă pe Hannah să se descurce singură.

-Manuelito,te simți bine? întrebă ea cu blândețe traversând încăperea pentru a veni lângă el.Băiatul nu voia să-și ridice capul pentru a se uita la ea.Și nici nu-i răspunse.Continua să privească podeaua,părul negru,lung,căzându-i peste ochi și ascunzându-i fața.Jeanșii albaștri erau aproape albi de atâta spălat,iar la genunchi materialul era rupt.Tricoul alb era curat,dar atât de subțire încât părea transparent.Picioarele îi erau goale.

Hannah se întoarse să vorbească cu Dayzie și,deși Ryder nu înțelese ce anume spusese,după tonul vocii putea să-și dea seama că e furioasă.Dayzie coborî pușca,iar Hannah înconjură stâlpul pentru a dezlega frânghia.Însă nu reuși decât să-și rupă o unghie,așa că înhață cuțitul cu care desfăcea lăzile.Când mâinile îi fură libere,băiatul își frecă încheieturile,dar nici acum nu ridică privirea și nici nu spuse nimic.Hannah i se adresă femeii tinere care stătea lângă Dayzie:

-Vrei să treci dincolo și să le spui că totul s-a terminat?Și,Opal,adăugă ea,nimeni nu trebuie să știe de ce Manny e aici.Spune-le că a fost doar o mică neînțelegere. Opal dădu din cap și ieși pe ușă.Ryder o auzi ridicându-și vocea pentru a dispersa mulțimea din magazin.Hannah rămase lângă băiat,dar nu îl atinse.

-Dayzie,spune-mi ce s-a întâmplat,șopti ea.Explicația a fost scurtă și în limba athaspacan.

Pentru că se folosea și de semne,Ryder înțelese ușor ce anume se întâmplase.

Băiatul luase niște mâncare,apoi încercase să fugă când fusese prins.După ce termină,Dayzie mai spuse ceva cu care băiatul nu era de acord.Manuelito își ridică brusc capul și se uită urât la ea.

-Noi nu avem nevoie de milă,spuse el în engleză.

-Mulțumesc,Dayzie,rosti Hannah.Ce-ar fi să o ajuți pe Opal în magazin? Mă ocup eu de Manny.Dayzie privi spre Ryder,apoi mai spuse ceva în limba ei.

Hannah clătină din cap și își îndrepta privirea spre Ryder.Și-ar fi dat unul din noile lui echipamente de forare foarte scumpe pentru a afla ce anume spusese Dayzie.Peste câteva secunde,Hannah îi satisfăcu curiozitatea prin răspunsul pe care îl dădu.Vorbi în engleză,iar el avu impresia că replica ei îi fusese adresată atât lui,cât și lui Dayzie.

-Cred că punctul de vedere al unui bărbat ne va fi folositor în cazul acesta, Dayzie.Sunt convinsă că domnul Knight ne va spune părerea sa la cum o face de obicei.Ryder zâmbi.Dayzie îl sfredeli cu o căutătură care ar fi înghețat și un cactus,apoi ieși mândră din magazie luând pușca cu ea.Ryder rămase pe loc.Băiatul era disperat și speriat,o combinație periculoasă.Pe moment părea neajutorat,dar situația se putea schimba.Nu voia ca Hannah cu inima ei bună să fie rănită.Hannah se lăsă pe spate sprijinindu-se de o stivă de lăzi și își încrucișă brațele la piept.Manny continua să privească în jos.

-Mama ta a născut deja? îl întrebă ea calmă.Băiatul clătină doar din cap.

-Voi pregăti câteva alimente ca să le duci acasă.Băiatul își înălță capul,dar ea îi opri protestele cu un gest al mâinii.

-Nu e milă,Manny.Vei plăti pentru fiecare conservă și sac cu făină.

Manny dădu să vorbească,însă a trebuit să-și dreagă glasul mai întâi.Vorbi răgușit pentru a-și ascunde emoția din voce.

-N-am bani să plătesc.

-Nu ai nevoie de bani.Vom face un schimb.

-Nu am nimic de dat.El a luat totul.Hannah nu trebui să întrebe cine era el.

-El nu a luat totul.Tatăl tău a lăsat aici tot ce e mai important.Manny se încruntă.

-Ce?

-Pe tine,pe frații și pe surorile tale.Zâmbi văzându-i privirea nedumerită.Vom face un târg,Manny.Te vei întoarce la școală săptămână viitoare.Sâmbetele vei veni aici să mături și să aranjezi rafturile.Afară există o bicicletă,o poți folosi după ce vei umfla unul dintre cauciucuri,așa ca nu va trebui să mergi pe jos.Iar când vei pleca sâmbătă acasă,vei duce mâncare în loc de bani.

-Dacă nu aș merge la școală aș putea munci mai mult.Am tot încercat să-mi găsesc o slujba,dar nimeni nu vrea să mă angajeze.

-Partea cea mai importantă a târgului nostru este ca tu să mergi din nou la școală.Ai noroc că ești atât de aproape de ruta autobuzului școlar și că nu ai fost trimis la internat.Poți să mergi acasă în fiecare după-amiază ca să o ajuți pe mama ta.Nu mergi la școală,nu mai facem nici un târg.Băiatul își trecu degetele prin părul lung,des,de culoarea tăciunilor,îndepărtându-l de pe frunte

Umerii nu îi mai erau atât de căzuți din cauza înfrângerii și a lipsei de speranță.

-Să-mi placă școala face parte din târg? întrebă el schițând un zâmbet.Hannah zâmbi și ea.

-Nu e nevoie să-ți placă,nici să mături podeaua.Nu trebuie decât să le faci pe amândouă cât te pricepi mai bine.

-Nu vei chema șeriful? Dayzie a spus că voi fi arestat și că voi zace în închisoare până o să-mi cadă toți dinții.

-O descriere sugestivă,murmură ea,dar falsă.Ryder era de aceeași părere cu Hannah în tot ce spusese,doar cu o mică excepție.

-Însă Hannah va anunța șeriful dacă furi din nou.Asta,dacă Dayzie nu te împușcă mai întâi.Manny se întoarse spre el.

-Nu voi mai lua niciodată nimic.Nici acum n-aș fi furat dacă cineva mi-ar fi dat de lucru.Frații și surorile mele sunt flămânzi.Hannah îi făcu un semn cu mâna lui Ryder îndreptându-se spre stiva de cutii goale.

-Manuelito Chavez,acesta este Ryder Knight.Poate dacă îl rog frumos mă va ajuta să duc cutiile cu mâncare până afară la jeep-ul meu.Ryder veni lângă băiat și îi întinse mâna.Foarte surprins Manny și-o ridică încet pe a lui,nesigur de mișcările sale.Ryder aștepta.Dacă băiatul lua asupra sa îndatoririle unui bărbat față de familia sa,își zise Ryder,ar trebui tratat ca atare.

Hannah se opri din aranjatul alimentelor așteptând să vadă cum va reacționa Manny la gestul lui Ryder.Își dădea seama că probabil era pentru prima oară când băiatul era tratat ca un egal de un bărbat.Propriul lui tată nu fusese un exemplu prea bun,intrând și ieșind din viața lui Manny la intervale de timp tot mai mari.Manny luă în sfârșit mâna lui Ryder și o scutură de mai multe ori de parcă ar fi tras de mânerul unei pompe de apă.Hannah era bucuroasă ca Ryder nu-l corectează și nici nu râde de el.Ryder își puse mâna pe umărul lui Manny pentru a-l întoarce.

-Ia să verificăm ce alege Hannah.S-ar putea să găsească o cutie prea mare pe care să nu o putem căra.Nu vrem să arătăm ca niște neajutorați în fața unei fete.

Întorcându-se la cutii,Hannah își ascunse zâmbetul.Manny mergea pe lângă Ryder mândru ca un cocoș.Câteva cuvinte din partea unui bărbat care nu erau urmate imediat de o palmă peste cap aveau un efect neașteptat asupra lui.

Hannah umplu trei cutii mari cu alimente și alte lucruri de care bănuia că familia lui Manny avea nevoie.Bicicleta nu mai încăpea în jeep și Ryder propuse să o lase acolo și să vină mai târziu după ea.Însă Manny arăta atât de dezamăgit,încât Ryder plecă să aducă frânghia cu care Dayzie îl legase și fixă bicicleta în spatele mașinii.Când o desfăcu la stația de benzină pentru a-i umfla cauciucul,Manny insistă să o facă el singur.Ryder rămase în picioare și privi cum băiatul umflă cu

răbdare ambele cauciucuri.După ce legă din nou bicicleta,Ryder se urcă în față lângă Hannah și zâmbi când ea murmură.

-Knight,ești dur ca pâinea caldă.Hannah trebui să-i recunoască lui Ryder cel puțin un merit.Nu arată nici dezgust,nici milă când dădu cu ochii de sărăcia abjectă din hoganul în care trăia Manny și familia lui.În afara dinților încleștați în clipa în care pași înăuntru,nu lăsă să se vadă ce gândea cu adevărat.

Hoganul reprezenta o singură cameră hexagonală cam de cinci metri.Mobila consta dintr-un pat de fier,un leagăn,două paturi mici de copil,o sobă cu petrol,o masă de lemn și grămezi de haine.Păturile și alte lucruri personale atârnav pe pereții încăperii.Podeaua era din pământ,bine bătucit în anii în care se călcase pe el.Apa trebuia adusă de la un izvor aflat la o fermă cam la un jumătate de kilometru distanță.Lumina era asigurată de lămpi de petrol.Mama lui Manny, Lucy Chavez,era însărcinată în ultimele luni.Mișcându-se cu greutate,o întâmpină cu căldură pe Hannah

-Ya-ta-hey,spuse ea întinzând mâna.Hannah îl prezentă pe Ryder și Lucy îl acceptă când nu văzu nici un semn de dezaprobare sau de dezgust pe fața lui.

Când el ceru să-i lase pe copii să-l conducă la apă pentru a umple rezervoarele,ea își dădu aprobarea după ce Hannah îi făcu un semn cu capul arătându-i astfel că se putea avea încredere în el.

Hannah vorbi despre lucruri neimportante ajutând-o pe Lucy să aranjeze alimentele.Când îi explică cum va lucra Manny la magazin,o făcu de parcă băiatul i-ar fi fost de mare ajutor și nu aminti nimic despre încercarea lui de a fura.Când se întoarse,Ryder urmă exemplul lui Hannah și acceptă invitația de a rămâne la cină.Dacă n-ar fi împachetat personal alimentele ar fi refuzat politicos,deși asta ar fi jignit-o pe Lucy.

Însă mai degrabă ar fi rănit mândria unei femei decât să ia o singură îmbucătură de la gura acestor copii flămânzi și a mamei lor însărcinate.

Așezată pe podea,Hannah se minuna de ușurința cu care Ryder acceptase ceea ce pentru el trebuia să fie un șoc.Deși nu știa mai nimic despre mediul în care trăia,bănuia că era obișnuit cu un mod de viață mai confortabil decât acest hogan primitiv din Arizona.Zâmbi când îl văzu prinzând-o în brațe pe fetița cea mai mică a lui Lucy când aceasta era să-și piardă echilibrul și să cadă,apoi o puse la el în poală și începu să o gâdile pe burtă.Apoi,spre uimirea lui Hannah și încântarea copiilor,începu să îndoiaie bucăți de hârtie creînd păsări și flori pe care le oferi copiilor.Acum știa la ce se referise Joe când îl numise „Bărbatul Care Face Păsări”.Era un moment ridicol ca să-și dea seama că se îndrăgostise de el.

CAPITOLUL 6

Ryder își înălță tocmai atunci capul, iar Hannah privi în altă parte pentru ca el să nu-și dea seama de adevăratele ei sentimente. Doar pentru că fusese atât de proastă și se îndrăgostise de un cowboy nu însemna că era și pregătită să i-o arate. Sau că i-o va spune vreodată. Avea nevoie de timp pentru a se obișnui cu aceasta constatare uluitoare și apoi va lua o hotărâre.

Mai târziu pe drumul de întoarcere, au rămas tăcuți mult timp, gândurile lor îndreptându-se la familia pe care o lăsaseră în urmă. Soarele apunea pe deasupra stâncilor, cerul colorându-se în nuanțe de stacojiu și violet. Seara devenea mai răcoroasă pe măsură ce soarele își pierdea din putere. În cele din urmă, Ryder spuse:

-Acum știi ce simte Moș Crăciun după ce duce un sac cu bunătăți unor copii nevoiași.

-Doar că de data asta Manny a trebuit să pună la bătaie timpul lui liber.

Aș vrea să existe și o altă cale de a-i salva mândria fără să-și strice copilăria luând asupra lui responsabilitatea unui bărbat de a-și hrăni familia.

-Când împachetai mi s-a părut ciudat că nu pui nimic de la congelator. Știai că nu au electricitate?

-Locuiesc prea departe de oraș sau de alți vecini pentru a-și permite luxul electricității. Nu mi-a fost greu să ghicesc.

-Se va ține Manny de cuvânt?

-Sper. E singura lor șansă.

-Am mai numărat încă patru copii în afară de Manny, iar mama lui va naște cât de curând încă unul. E o povară grea pentru umerii unui copil de doisprezece ani.

-Copiii se maturizează repede aici. După încă o scurtă tăcere, Ryder întrebă:

-Lucy va naște singură acolo? Nici lui Hannah nu-i convenea această situație

-Probabil. Mă îndoiesc că va ajunge la timp la spital.

-Aș putea ajuta pe mulți ca Manny dacă i-ai permite companiei mele să foreze pe pământul tău. Și-ar găsi mai ușor de lucru.

-Am mai discutat despre asta, spuse ea obosită. Nu m-am răzgândit.

-Spui mereu că nu vrei să forez pe pământul bunicii tale, dar ea a fost cea care a luat legătura cu noi. După ce Joe ne-a explicat legătura care există între familia ta și a mea cred că bunica ta avea încredere în mine. Poate dacă voi ajunge să trăiesc destul de mult vei avea și tu.

-Ryder, nu vreau să o luăm de la început. Nu e vorba de încredere. Nu te gândi la așa ceva.

-Nu mai sunt în stare să gândesc logic de când te-am cunoscut.

Au mai mers un kilometru până el vorbi din nou.

-Am văzut sângele de pe podeaua din magazie unde Manny a stat legat de stâlp.Cred că a făcut pe jos tot drumul până la Bacon Ridge cu picioarele desculțe.

-Probabil că pantofii sunt păstrați pentru școală.

-Cred că m-ar refuza dacă i-aș propune să-i cumpăr o pereche.

-Bineînțeles.Făcu o pauză apoi spuse:M-am gândit cum să fac rost de pantofi pentru toată familia fără să simtă că primesc ceva din milă.

Într-un fel asta nu părea să-l mire.

-La ce te-ai gândit?

-Lucy ar putea face niște mocasini dacă ar avea piele de căprioară.

-Și tu i-o vei oferi?

-Dacă pot.Voi da câteva telefoane.După ce va naște,voi vorbi cu ea să facă mocasini și alte produse din piele pentru a fi vândute.După câteva minute Ryder spuse încet:

-Nu-i poți ajuta pe toți,Hannah.Vei avea multe de suferit dacă vei încerca.Pe unii îi poți ajuta; pe alții nu.Unii vor accepta ajutorul tău,alții îl vor refuza.E vorba de firea oamenilor.Hannah întoarse jeep-ul pe drumul care ducea spre casa ei.

-Când m-am reîntors aici am descoperit că nu pot face totul,că în unele cazuri nu ar trebui să fac nimic.Oamenii nu-și pot călca peste mândrie și unii dintre ei doar asta au.Nu e treaba mea să-i lipsesc de ea.

-De ce e așa de important pentru tine să-i ajuți? Din câte am văzut,*Trading Post* dă pe credit mai ales celor care nu pot să plătească.

-E greu de explicat.

-Încearcă.Hannah era prea obosită pentru a spune altceva decât adevărul.

-Când am fost acceptată ca profesoară la un colegiu din San Francisco am crezut că am totul -o slujbă bună,prieteni,un apartament grozav.Pentru un timp a fost suficient.Apoi mi-am dat seama că ceva îmi lipsește,deși n-am știut imediat ce anume.Aveam toate lucrurile pentru care muncisem: libertatea,independența, propria mea viață.Parcă mașina în fața casei și nu lângă grajd.Ryder rămase tăcut când ea opri motorul,apoi se întoarse spre ea punându-și brațul pe spătarul scaunului ei.

-N-ai amintit despre un bărbat în viața ta,spuse el.Ești o femeie normală, sănătoasă.Te-ai gândit cumva că ceea ce-ți lipsește este o relație sexuală?

-Numai un bărbat putea găsi o astfel de soluție,spuse ea sec.

-Suntem niște porci,nu-i așa? întrebă el nestingherit.Nu pot spune în apărarea mea decât că știu din proprie experiență cum te aprinzi în brațele mele.Teoria mea privind necesitatea unei relații sexuale se bazează pe adevăr.

Hannah nu protestă.Se aprinsese într-adevăr.Și probabil că o va face din nou dacă o va săruta.

-Mi-ai cerut să-ți explic de ce încerc să-i ajut pe acești oameni,spuse ea.Când bunica s-a îmbolnăvit,m-am întors în Bacon Ridge pentru a avea grijă de ea.Atunci am descoperit o mare greșeală în modul meu de a gândi.Problema mea era că nu aveam ce-mi dorisem și că nimeni nu avea nevoie de mine până nu m-am reîntors aici.Degetele lui se jucau cu o șuviță din părul ei.

-Ce-ai zice dacă eu aș avea nevoie de tine? Acum? în seara asta?

Ea își ridică mâna pentru a o îndepărta pe a lui din părul ei,însă el puse stăpânire pe degetele ei.

-De ce ai tu nevoie îți poate oferi orice femeie,Ryder.Eu nu sunt o femeie pentru o noapte.

-S-ar putea să-ți vină greu să mă crezi,dar nici pe mine nu mă interesează o legătură de o noapte cu tine.

Pentru a-și sublinia punctul de vedere,Hannah continuă:

-Ai văzut viața pe care o duce Lucy -sărăcia,situația disperată.Sunt multe femei ca Lucy pE lumea asta,printre ele și mama mea,care și-au pus toate speranțele și visele într-un bărbat,în loc să se bazeze doar pe puterile lor.Nu am de gând să ajung ca ele.El coborî mâinile lor împreunate spre coapsa lui tare și își trecu degetul mare peste palma ei.

-Nu toate legăturile dintre un bărbat și o femeie se termină ca aceea a lui Lucy sau a mamei tale,Hannah.Părinții mei au fost foarte buni prieteni,s-au iubit enorm și au știut cum să ne crească.Joe Underhill și soția lui par să aibă o căsătorie fericită,deci tu știi că e posibil ca un bărbat și o femeie să trăiască fericiți împreună.Așa că,ce ne facem cu atracția asta care exista între noi?

-O ignorăm.Ryder clătină din cap și zâmbi când îi simți pulsul accelerându-se.

-E ca și cum ai ignora o furtună de nisip când ești în mijlocul ei.Faci atât de multe pentru alții,de ce n-ai face ceva și pentru tine?

-Cum ar fi să cedez în fața instinctelor mele primare și să am o aventură cu un cowboy în trecere prin oraș? Nu e stilul meu.

El îi întinse mâna în așa fel încât palma îi era apăsată pe coapsă.

-Să pierd vremea printr-un oraș doar pentru a fi aproape de o anumită femeie nu e nici stilul meu,dar asta am făcut în ultimul timp.Poate că a venit timpul ca amândoi să ne schimbăm puțin.

-Mă voi gândi dacă să am sau nu o aventură cu tine dacă îmi răspunzi la o întrebare.Ryder se gândi dacă ea era conștientă de faptul că mâna îi aluneca încet peste coapsa lui.El niciodată nu mai fusese atât de conștient de un gest așa de intim.

-Care e întrebarea?

-Ce altceva mai cauți în afară de petrol și zăcăminte minerale atunci când treci dintr-un oraș într-altul?Întrebarea ei îl năuci.

-Ce te face să crezi că sunt în căutare de altceva?

-Te-ai născut într-o familie bogată,așa că banii de dragul banilor nu reprezintă scopul tău principal.De obicei,cei care n-au niciodată bani încearcă să acumuleze cât mai mulți posibil.Din moment ce am eliminat banii,sunt curioasă ce anume îl face pe un om ca tine să continue să mizeze pe găsirea ulciorului cu aur de la capătul unui curcubeu.

-Acum o lună poate că aș fi putut să-ți dau un răspuns.Ți-aș fi spus că sunt în căutarea unei aventuri,a unei senzații tari,a plăcerii de a vâna.

-Și acum?O privi în ochi.

-În ultimele luni mi-a lipsit ceva.

Am crezut ca nemulțumirea mea se datorează faptului că stau prea mult la birou dând ordine ce să facă alții pe teren.Mi-am luat rulota și am pornit la drum cu gândul de a-mi murdări din nou mâinile.Bănuiesc că speram să trăiesc din nou senzațiile pe care le-am simțit atunci când plecam în căutarea unei noi pungi de țigete sau a unui nou mare zăcământ mineralier.

-Și ai ajuns în Bacon Ridge,iar eu nu te-am lăsat să prospectezi pământul bunicii.

-Cam așa ceva.Îi ridică mâna și își potrivi palma și degetele peste ale ei.Am făcut o altfel de descoperire de când am sosit aici,murmură el observând cât de mică și delicată îi era mâna în comparație cu a lui.

-Ce fel de descoperire?Ryder ridică ochii spre ea auzindu-i vocea tremurându-i ușor.Zâmbi ușor aruncându-i o privire semnificativă.

-Cred că știi răspunsul.

-Oare?

-Firește că-l știi.Îi cuprinse mâna între ale lui.Știi că anumite lucruri scapă de sub control.Cum ar fi această atracție,sau flux electric,sau cum naiba i-o fi zicând,care există între noi.A venit timpul să facem ceva în privința ei.

-Minunat,domnule Knight,știi într-adevăr cum să sucești capul unei fete cu gesturi romantice.

-Dacă te aștepti să-ți șoptesc cuvinte dulci la ureche sau să te acopăr cu flori și bomboane,vei fi foarte dezamăgită.Nu e stilul meu.

-Am observat,murmură ea.Stilul tău e mai degrabă plăcintă de mere și să faci păsări de hârtie.Și fiindcă veni vorba,voiam să te întreb cine te-a învățat să faci păsări de hârtie.

-Iar schimbi subiectul.Discutam despre o legătură de dragoste între noi.

-Tu discutai.Eu vreau să știu cum ajunge un cowboy să știe să facă păsări de hârtie.

-Un puști din clasa mea a ajuns să fie pedepsit în același timp cu mine.Am fost fascinat de lucrurile pe care putea să le facă din hârtie ca să se distreze și până la urmă,mi-a arătat și mie câteva lucruri simple.Acum că ți-am satisfăcut curiozitatea,când ai de gând să accepți să te culci cu mine?

-Nu crezi că ai putea fi mai puțin direct? „Patul tău sau al meu,scumpo” nu e tocmai ce-i place unei femei să audă.

-Pe mine nu m-ar deranja dacă ai spune „patul tău sau al meu,tipule”.

Ea își clătină capul,parcă nevenindu-i să creadă.

-E cea mai stupidă conversație din viața mea.Deși ar trebui să-ți apreciez originalitatea.Reușești foarte bine să te faci înțeles.

-Încerc,rosti el târăganat.Ai promis că te culci cu mine dacă îți răspund la o întrebare.

-Am spus că mă voi gândi dacă să am sau nu o legătură cu tine.E cu totul altceva.

-Nu e mare diferență.Să te culci cu un bărbat e cel mai sigur mod de a avea o legătură cu el.Hannah nu știa dacă să se lase în brațele lui sau să-i tragă o palmă.Îi venea să le facă pe amândouă,gândindu-se că una din ele îi va risipi tensiunea care puse stăpânire pe bunul ei simț.Trupul îi cerea să pună capăt dorinței chinuitoare,în timp ce mintea o prevenea asupra riscurilor pe care și le asuma dacă ceda atracției care îi consuma energia.Oftă tare,conștientă de privirea neînduplecată a lui Ryder.

-Ar fi atât de ușor,spuse ea,dacă m-ai arunca peste umăr și m-ai duce în casă.

Doar că probabil m-aș lupta cu tine.

-Crede-mă,și mie mi-a trecut prin minte.Singurul lucru care mă oprește este nevoia de a ști dacă vei fi la fel de înnebunită cum mă aștept eu să fii când în sfârșit voi intra în tine.Dintr-odată Hannah se trezi că nu mai poate respira.Știa că inima încă îi mai bate.Sângele îi pulsa prin vene.Plămâni ei însă parcă încetaseră să mai funcționeze.Iar mintea,mintea ei practică și inteligentă,nu mai producea nici un gând coerent.Dar putea să simtă.Dumnezeule,și încă ce simțea.

Ryder auzi oprirea bruscă a respirației ei și văzu dorința copleșitoare din ochii ei verzi. S-ar fi putut stăpâni dacă ea ar fi spus nu. Dar n-o putea face când corpul ei spunea da.

-La naiba, mormăi el trăgând-o spre el. Îmi pierd mințile doar vorbind despre asta. Mâinile lui bătătorite îi cuprinseseră fața, iar gura lui o strivi pe a ei. Gustul ei îi explodă pe limbă ca și coniacul Napoleon al tatălui său, doar că mult mai amețitor. Neputându-se apropia mai mult din cauza volanului dintre ei, se îndepărtă, înjurând încet.

-Dacă vrei să mă opresc, spuse el aspru, spune-mi-o acum, Hannah. Dacă te mai ating și te mai sărut câteva secunde, nu voi mai fi stăpân pe acțiunile mele.

Hannah ar fi avut puterea să-l refuze dacă nu și-ar fi dat seama, în casa lui Lucy, că îl iubește. Inima îi era atât de plină de farmecul lui, trebuia ca el să umple nevoia din trupul ei. Lăsă la o parte frica. Ea nu era ca ei. Iar Ryder nu era ca bărbatul care fusese tatăl ei. În cazul lor, situația era foarte diferită. Întâlnindu-i privirea nu putu să-și înăbușe neliniștea că face o greșeală din care s-ar putea să nu-și mai revină niciodată.

-Dacă te oprești acum mă tem că inima mea va înceta să mai bată, spuse ea.

El gemu când o luă în brațe și își îngropa capul în curbura gâtului ei.

-Nu știu ce-aș fi făcut dacă ai fi spus nu. După cum mă faci să mă doară, probabil că m-aș fi despicat în două. Ea se trase mai aproape de el dar se lovi de volan.

Auzind-o bombănind o pitorească înjurătură în spaniolă, Ryder chicoti. Trupul îi era încordat ca un arc și nu crezu că e în stare să mai găsească cava amuzant.

Ridică capul ca să o privească. Îl făcea fericit, realizează el. Doar prezența ei îi satisfăcea o nevoie de care nu fusese conștient până acum. Îl făcea să se simtă întreg, împlinit. Ea își puse mâinile pe pieptul lui, trecându-și palmele și degetele peste el. Cu toate că exista cămașa între mâinile ei și pielea lui, căldura ei ispititoare îi trimitea șocuri electrice prin trup. Nu-i mai venea să râdă.

Împinse scaunul cât mai în spate posibil și se întinse după clanță.

Deschizând ușa, o ridică pe Hannah peste volan până o puse pe genunchi.

Permițându-și încă un sărut, îi luă gura devorând-o cu toată foamea care îi zbuciuma trupul. Aproape că își pierdu fărâma de control pe care o mai avea când coapsa ei îi atinse sexul întărit.

-Sper să rezist până ajungem înăuntru, spuse el cu dinții încleștați.

Deși dorea enorm să-i simtă din nou gustul, se forță să o ridice în brațe și să iasă din jeep. Nu-și auzi cizmele scârțâind pe nisip și nu văzu nici soarele ascunzându-se la orizont. Toate simțurile îi erau concentrate asupra femeii de la

pieptul lui.Ușa de la intrare nu era încuiată,permițându-le sa nu piardă secunde prețioase.Ajuns înăuntru închise ușa cu piciorul.

-Care e camera ta?

-Prima ușa pe stânga,șopti ea.Ușa era întredeschisă,iar el o împinse cu umărul. Cizmele făcură să trosnească podeaua de lemn până pași pe covorul negru cu roșu de lângă pat.Însă el continua să fie atent doar la Hannah.Așezându-se pe marginea patului îngenunche să-i scoată cizmele.Când și a doua lovi podeaua cu un zgomot înfundat,îi despărți coapsele pentru a se pune între ele.

-Cum rămâne cu cizmele tale? întrebă ea când el începu să-i desfacă nasturii de la bluză.Buzele lui se răsfrânseră într-un zâmbet de autoironie.

-Voi fi norocos dacă apuc să-mi dau jos pantalonii,îi desfăcu bluza și rosti: Dumnezeule,cât ești de frumoasă,Hannah.

Simți nevoia să-l atingă la fel de intim cum o atingea el,începu să-i caute nasturii de la cămașă.Degetele îi tremurau atât de tare încât renunță și prinzând materialul în mâini îl sfâșie.Ryder simți că amețește știind că și ea îl dorește cu tot atâta disperare ca și el.Dintr-o singură mișcare rapidă se ridică în picioare,o împinse pe pat și îi acoperi trupul cu al lui sărutând-o lacom.

Lumea pe care o cunoșteau se roti dispărând în timp ce ei o creau pe a lor.Dorința provoca gemete de plăcere.Nevoia determină lăcomia pentru mai mult pe măsură ce pielea goală era atinsă,mângâiată și ațâțată.Ryder crezuse că trăise toate nuanțele de dorință,însă Hannah îi arată că greșise.Luând,prădând și dăruind îi șopti numele desfătându-se cu ea.Ea îi răspundea cu o senzualitate naturală care îi submina controlul și îi sporea plăcerea.Când rămaseră goi,el îi șopti din nou numele,de data asta ca o întrebare.

Hannah era uluită de cât de greu îi era să deschidă ochii și să se uite la el.Trupul lui mare era puternic o apăsa în jos,gura lui frecându-se de buzele ei.Văzându-i întrebarea din ochi,spuse cu răsuflarea întretăiată.

-Nu mai aștepta,Ryder.Te rog.Mă simt de parcă mă voi sfărâma într-o mie de țândări.

-Știu,spuse el cu voce gătuită.Se opri,mușchii tremurându-i din cauza efortului de a se reține.Privind-o cu tandrețe,o preveni.Nimic nu va mai fi ca până acum, Hannah.Știi asta,nu?

-Știu,spuse ea,apoi îl imploră: Ryder,te rog.Își înălță șoldurile într-o invitație tăcută,iar el le uni trupurile împingându-se adânc în ea.Oftatul de de plăcere se adăugă geamătului său gutural.

O posedă în întregime iar ea își dăruie de bună voie inima și trupul. La rândul său, Ryder se dăruie într-un mod care îl eliberează, legându-l în același timp de ea cu nevăzutele lanțuri ale extazului fizic

Degetele ei strângeau și mângâiau când el o duse tot mai sus spre tărâmul pasiunii. Hannah îi strigă numele și parcă de la mare depărtare îl auzi și pe el murmurându-l pe al ei în timp cu văpaia împlinirii fulgeră între ei.

Măinile lui alunecară sub ea ridicându-o și luându-o cu el în ritmul regulat al valurilor furtunii care se dezlănțuiseră în corpul lui. Ea se agăță de el purtată de talazul împlinirii care amenința să o scufunde, apoi o aruncă pe crestele plăcerii. Ryder tremură violent și o urmă.

CAPITOLUL 7

Pentru prima dată de foarte mulți ani, Hannah nu avea nici cea mai vagă idee ce va face în minutul următor. Și pentru prima dată, nici nu-i păsa.

Când plecase la colegiu avusese un program bine stabilit, cu un țel anume. Ca profesoară muncise mult pentru a câștiga acel gen de experiență care să o facă să poată ajuta oamenii din Bacon Ridge dacă se va întoarce vreodată.

Din cauza bolii bunicii ei și apoi a morții acesteia, venise înapoi și hotărâse să rămână, însă nu-i fusese greu să stabilească alte țeluri ale existenței ei.

Acum, cu Ryder intrat pe neașteptate în viața ei, Hannah trăia de pe o zi pe alta în loc să-și planifice totul minut cu minut, oră de oră. Absorbea cât mai multe amintiri pentru viitor, când doar ele îi vor rămâne. Nu se lăsa amăgită gândindu-se la Ryder ca la o legătură de durată. El nu amintise niciodată cuvintele „iubire” sau „pentru totdeauna”, și ea nu spera să le audă. Soarta îl adusese aici. Va aștepta să vadă ce alte surprize îi mai rezerva destinul și nu mai încerca să-l controleze.

Dacă o mică flacără continua să ardă în speranța unei legături permanente nu avea altceva de făcut decât să se obișnuiască cu ea.

În cele două zile care urmau, Ryder intra și ieșea de la *Trading Post*, ajutându-o să despacheteze mărfurile, aducând prânzul pentru cele două vânzătoare și pentru Hannah. În fiecare seară venea acasă la ea, pregăteau cina, se ocupau de cai și își petreceau noaptea împreună. Iubirea lor era încă prea nouă, prea senzuală, pentru a fi considerată o certitudine. În loc să se diminueze, devenea tot mai necesară pe măsură ce dorința se transforma în nevoie.

Ambele seri se terminară la fel, Ryder tachinându-o și ispitind-o până când nici unul din ei nu mai rezista separării fizice. Ryder nu avea absolut nici o inhibiție.

Să facă dragoste sub duș sau pe mașina de spălat era pentru el ceva la fel de natural ca și să o ia în brațe și să o ducă în pat.

În acele zile Hannah mai învăță câteva lucruri despre Ryder,că avea o preferință pentru chili foarte piperat,care ar fi ars stomacul unui om normal,și că avea un simț al ordinii care putea fi foarte enervant.Hannah era o femeie care știa să se organizeze,însă Ryder ducea obsesia ordinii spre noi culmi sau adâncimi.

Vineri seara Hannah se afla în fața chiuvetei spălând câteva roșii pentru a face salată.Întinse mâna după cuțitul pe care îl pusese lângă chiuvetă cu câteva minute în urmă,dar nu era acolo.Privi în jur gândindu-se că poate îl pusese în altă parte,dar nu-l văzu nicăieri.Consternată,deschise sertarul în care îl ținea de obicei și acolo era,spălat și șters,exact la locul lui.

Cum l-ar fi putut pune acolo? se întrebă ea.Nici măcar nu era în cameră.

-Ryder,strigă ea nemulțumită.Auzi sunetul cizmelor venind dinspre baie,unde se dusese să se spele după ce o ajutase la cai.Peste câteva secunde apăru în pragul ușii de la bucătărie ștergându-și mâinile de un prosop.Cămașa de bumbac era deschisă,iar jeanșii coborâți pe șolduri.

-Ce s-a întâmplat? întrebă el.Te-ai tăiat?

-Cum aș fi putut când ai pus la loc cuțitul înainte să tai ceva cu el? Va trebui să faci ceva cu obsesia asta a ta.

-Credeam că femeilor nu le place când bărbații sunt împrăștiați,spuse el sprijinindu-se cu umărul de ușă.Ce e rău dacă pui lucrurile la locul lor?

-Nimic,de obicei,spuse ea sec.Doar că nu terminasem cu cuțitul când l-am pus pe masă.L-ai pus la loc când eu nu mă uitam.El zâmbi și se apropie de ea.

Punând prosopul pe după gâtul ei,îl apucă de ambele capete.

-Vrei să spui că îți încalc teritoriul?

-Nici vorbă.Vreau să spun că ar trebui să-ți controlezi nevoia de a tot aranja lucrurile la locul lor,Cel puțin așteaptă până termin înainte să le vâri pe undeva.

-Mă voi strădui.O trase încet spre el până Hannah îi simți carnea tare apăsând-o pe a ei Cum rămâne cu celelalte nevoi ale mele? întreba el blând.Te plângi și de ele?

-Nu mă plâng de mania ta în privința ordinii.Îți sugerez doar să o reduci la un viciu secundar.

-Cum vrei tu,murmură el aplecându-și capul ca să-i poată gusta pielea sensibilă de după ureche.Zâmbi când ea își trecu imediat brațul în jurul taliei lui sprijinindu-se de el.Chiar,dacă nu te-aș dori la fel de mult pe cât am nevoie să respir,tot m-aș aprinde când aș vedea că reacționezi atât de firesc la atingerea mea.Nu știu dacă îți dai seama ce înseamnă pentru un bărbat să știe că este dorit de femeia după care e înnebunit.Un nasture al cămășii lui deveni dintr-odată neașteptat de interesant pentru Hannah.

-Am surprins și eu câteva din reacțiile tale în aceste două nopți.

-Ce anume te deranjează,Hannah? Lăsa să cadă prosopul și își puse două degete sub bărbia ei cerându-i în tăcere să ridice ochii spre el.Te-ai săturat să mai stai în casă? A fost ideea ta să ne ascundem aici.Mi-am lăsat camioneta lângă rulota așa cum mi-ai cerut,pentru ca Billy Chee și toți ceilalți să creadă că sunt acolo și nu aici.Înțeleg de ce nu vrei ca bârfitorii să discute despre noi în timp ce mănâncă fasole și pâine prăjită,dar nu cred că i-am păcălit pe prea mulți.

Zvonurile care se răspândeau prin oraș erau doar o parte din motivele pentru care dorea ca relația lor intimă să rămână necunoscută.Pe lângă asta,cu cât știau mai puțini oameni despre legătura ei cu Ryder cu atât îi va fi mai ușor să facă față curiozității lor când Ryder va pleca din oraș.

Era greu să ascunzi ceva într-un oraș mic.Nu-i plăcea ca viața ei personală să devină un subiect de conversație sau să se facă o comparație între situația mamei ei și cea pe care o trăia ea acum.Nu exista nici o asemănare.

-Nu reușesc să mă schimb prea repede,explică ea,cu o nuanță ușor batjocoritoare în voce.Nu aranjez mobila altfel și nu mișc lucrurile de la locul lor.Fac liste,îmi însemn date pe calendar și sunt obișnuită să trăiesc singură.Bănuiesc că nu sunt la fel de flexibilă ca tine.

-Regreți ce s-a întâmplat între noi? Ea zâmbi trist.

-Încă nu.

-Dar te aștepti să o faci?

-Nu e vorba de regret.

-Atunci ce e?

-Ryder,-începu ea fără să știe ce voia sa spună sau ce ar fi vrut el să audă.Când mâinile lui îi cuprinseseră talia și o ridică pe masă,îi rosti din nou numele, protestând de data asta.Ce faci?

-Te așez pe masă.Ce crezi că fac?Îi despărți picioarele și se puse între ele.Ea își sprijini mâinile de umerii lui puternici.Pasiunea îi zvâcnea în sânge,făcând-o să respire greu și să-și dorească mai mult din vraja lui.

-Dacă vrei neapărat să știi adevărul,spuse ea sinceră,mă scoți din minți.Își trecu brațele în jurul gâtului lui,plecându-și fruntea pe un umăr solid.Ce să mă fac cu tine?El rămase nemișcat de parcă simțise că urma să se petreacă ceva neașteptat.

-Ce ți-ai dori? întrebă el.

Să trăim fericiți până la sfârșitul zilelor noastre,se gândi ea automat.Știa că încă nu trebuia să o spună cu voce tare.Era un om al aventurilor,folosindu-și libertatea pentru a hoinări,pentru a primi noi provocări,pentru a se confrunta cu alte probleme.La cel mai mic semnal de egoism ar fi plecat imediat.Ziua aceea

va veni destul de repede fără ca ea să-i grăbească retragerea. Ridicând capul își luă mâinile de la gâtul lui.

-Nu mă lua în seamă. Se pare că nu sunt atât de sofisticată și modernă pe cât am crezut. Poate că ar trebui să mă ascund într-un wigwam și să ard fantomele trecutului.

-Aha, murmură el de parcă tocmai atunci ar fi completat ultima căsuță dintr-un dificil joc de cuvinte încrucișate. Ea îl privi încruntată încercând să se concentreze asupra discuției lor, deși îi era tot mai greu. Mâinile lui îi mângâiau coapsele cu intimitatea unui amant. Își înfipse degetele în umerii lui și își trecu limba peste buzele uscate.

-Ce înseamnă acest „aha”?

Nuanța de albastru a ochilor lui se schimbă, devenind mai închisă la culoare când degetele lui mari îi atinseră sâmburele dintre coapsele ei. Un spasm de dorință o făcu să regrete că puse întrebarea.

-Crezi că te voi părăsi așa cum a părăsit-o tatăl tău pe mama ta, așa cum a făcut tatăl lui Manny, murmură el aproape de gâtul ei. Va trebui să faci ceva în privința lipsei tale de încredere în mine. Lăsându-și capul pe spate, închise ochii adâncită în încântătorul freamăt creat de buzele lui calde.

-Timpul se va îngriji de asta. El clătină din cap cu o falsă dezaprobare.

-Pentru o femeie atât de frumoasă și inteligentă ai o minte foarte pesimistă, Hannah. Adu-mi aminte după cină să discut cu tine despre asta.

Veni mai aproape de ea, strecurându-și mâinile pe sub bluza ei pentru a-i mângâia sânii. Patima zvâcni în ea făcând-o să vibreze din creștet până în tălpi.

Mirosul lui masculin îi umplea plămâni. Își împreună picioarele în jurul taliei lui și propuse să pună cina înapoi în cuptor. Ryder gemu.

-Indiferent cât de mult mi-ar plăcea ideea de a vedea cum ne potrivim pe masă... Mâinile îi tremurau când și le retrase de sub bluza ei. La dracu, doar să vorbesc despre a face dragoste cu tine mă zăpăcește complet-, însă mă gândeam să te fac să-ți schimbi părerea și să nu mai fii așa de sigură că voi dispărea din viața ta. Când se retrase pentru a se uita la ea în loc să o sărute, ea își clătină capul de parcă ar fi încercat să-și limpezească mințile de vâlul dens al senzațiilor.

-Cum vei proceda?

-Trebuie să plec în Anglia la tatăl meu săptămână viitoare. Vreau să vii cu mine.

-Poftim? Ryder clipi des auzindu-i exclamația puternică.

-Auzul tău e foarte bun, Hannah, deși al meu s-ar putea să nu mai fie la fel de bun. Ai auzit ce-am spus.

-Vrei să plec în Anglia cu tine?

-Vezi? spuse el sigur de sine.Eram convins Că ai auzit fiecare cuvânt pe care l-am spus.Deci care e răspunsul tău?

-N-am auzit nici o întrebare.Degetele lui se strânseseră în jurul taliei ei,-semn că începuse să-și piardă răbdarea.

-În legătură cu venirea ta în Anglia împreună cu mine.

Ea se holbă la el de parcă și-ar fi pierdut mințile,apoi începu să se întrebe pe unde le lăsase pe ale ei când se auzi refuzându-l.

-Nu pot înconjura planeta,asa pe neașteptate,spuse ea pocnind din degete.

-Cum nu poți? E o nimica toată.Voi avea eu grijă de biletele de avion.Nu trebuie decât să-ți împachetezi câteva lucruri.

-Chiar dacă aş putea lăsa totul baltă și aş pleca cu tine,există o mică problemă: Nu am pașaport.

-El ridică din umeri.

-Ne vom opri în Phoenix și îți scoatem unul.Făcea ca totul să sune atât de simplu,se gândi ea.Trebuia să găsească o modalitate de a-i arăta de ce era imposibil.

-Ryder,nu pot pleca în Anglia cu tine.Am prea multe responsabilități.Nu le pot ignora după cum am chef.El își coborî mâinile pe coapsele ei.

-Și crezi că eu pot?Îi vorbi pe un ton pe care ea nu-l mai auzise.Nu-i plăcu.

-Așa se pare.Îl împinse și coborî de pe masă când el făcu un pas înapoi.

-Ești în Bacon Ridge de mai bine de o săptămână.

Orașul nostru nu este nici pe departe o atracție turistică.Motivul pentru care ai venit aici a fost dreptul de a fora pe pământul bunicii mele.

-Pe care mi l-ai refuzat.Sunt curios să aflu care crezi tu că sunt motivele pentru care am rămas aici,din moment ce mi-ai refuzat propunerea de afaceri.Se încruntă.Crezi că mă culc cu tine pentru că nu am altceva mai bun de făcut? Sau crezi poate că te-am sedus ca să te fac să te răzgândești?

Hannah aproape că spuse da,peu pentru că pe jumătate credea că acesta e adevărul.

Știu că trebuia doar să zică nu și să încheie cu asta discuția,care se îndepărta rapid de subiectul principal,însă îi spuse adevărul.

-Nu știi.Un timp,care ei i se păru foarte lung,Ryder doar se uită la ea.Nu descifra nimic în expresia feței lui,ochii fiindu-i ciudat de goi.

-Poate că ai dreptate,spuse el în cele din urmă.Să pleci în Anglia cu un străin nu ar fi o treabă prea înțeleaptă.Și e foarte clar că nu mă cunoști deși te-ai culcat cu mine.

-Nu joci cinstit,Ryder.Îmi iei refuzul ca pe un afront personal.

-Cum naiba să-l iau altfel?

-Nu mă pot gândi doar la mine.Sunt o mulțime de oameni care depind de mine.
Trading Post e singurul magazin de alimente pe o rază de treizeci de kilometri.
Nu mă pot baza pe nimeni să controleze comenzile făcute distribuitorilor pentru a fi sigură că avem tot ce ne trebuie mai multe zile.Dacă o anumită marfă nu sosește,mulți oameni se vor întoarce la casele lor fără mâncare.Unii dintre clienții mei ajung în oraș doar o dată pe săptămână,uneori doar o dată pe lună.
Depind de mine.

-Vom fi plecați doar o săptămână,nu o lună,Hannah.Gândindu-se la Atsidi, clătină din cap încăpățânată.

-E nevoie de mine aici.Ryder păru să-i citească gândurile.

-Poți dispărea în munți mai multe zile ca să înveți de la un bătrân cum să faci bijuterii de argint,dar nu-ți poți permite o săptămână la Londra cu mine.Asta mă coboară cu vreo două trepte pe scara lucrurilor importante din viața ta,nu-i așa?

-Nu e drept.

-Nu mă simt în stare să fiu drept.Te temi că magazinul va da faliment într-o săptămână dacă nu vei fi aici să pui bani din buzunarul tău?

Ea rămase cu gura deschisă de uimire.O închise repede și rosti supărată.

-De unde ai aflat?

-Hannah,spuse el cu multă răbdare,am dus familiei lui Manny mâncare în valoare de câteva sute de dolari.Bineînțeles că nu au cum să plătească.Am observat că aproape jumătate din clienții tăi au credite foarte mari.Nici măcar o dată cât timp am fost eu la magazin nu a venit vreunul ca să-și plătească notele de plată.Furnizorii sunt plătiți cumva,peu,ca să nu ar mai trimite mărfurile.
Bănuiesc că îți folosești salariul sau economiile pentru a-i plăti.

Nu remarcă nici o nuanță de critică nici în cuvintele,nici în tonul lui.Însă în ochii lui văzu privirea cuiva care fusese jignit și încerca să o ascundă prefăcându-se furios.I se păru ceva neobișnuit că în încercarea de a-și proteja propriile sentimente reușise să le ofenseze pe ale lui.Ca să se simtă jignit,judecă ea logic,lui Ryder ar fi trebuit să-i pese de ea.Spera ca acesta să fie adevărul,însă nici așa nu putea să-și neglijeze îndatoririle.Promisese.

Trebuia să-l facă să înțeleagă de ce era atât de important pentru ea să-și ajute vecinii,indiferent cât de mult ar fi tentat-o ideea de a pleca cu el.

Întinse mâna spre el nefiind sigură că el o va lua.

-Vino cu mine.Vreau să-ți arăt ceva.

-Are vreo legătură cu refuzul tău de a veni cu mine sau încerci să schimbi subiectul?

-Același subiect.Fiindcă el nu-i prinse mâna,o lăsă în jos.O altă abordare.

Luă lampa cu petrol de pe masă.După ce o scutură puțin ca să vadă dacă avea suficient lichid în rezervor,deschise ușa din spate și ieși afară din casă.

Ryder auzi cizmele ei scârțâind pe nisipul de afară.Numără trei pași înainte să murmure o înjurătură și să o urmeze.

Era tot mai convins că va pierde.O simțea.Hannah îi va arăta ceva care îi va explica ce anume încercase să-i spună.Refuzul ei va părea logic,iar el va trebui să plece singur în Anglia.O va părăsi -ceea ce era exact la ce se așteptase ea chiar de la început.Va trebui să găsească o cale să o convingă că se va întoarce.

Dacă nu o putea avea pe Hannah,măcar să se asigure de încrederea ei.Ajuns afară,o văzu că o ia în cu totul altă direcție decât se așteptase.Se îndrepta spre hoganul din spatele casei,nu spre grajd.Apropiindu-se de intrare,văzu că ea lăsase ușa deschisă.Păși înăuntru,aplecându-și capul pentru a nu se lovi de cadrul ușii.

-Hannah agățase lampa de un cui din bârnele de deasupra care sprijineau acoperișul.O sobă cu un coș ieșind prin tavan se afla în mijlocul încăperii.La un perete se afla o bucată de lemn de forma unui pat,cu o saltea subțire deasupra,și o blană de oaie întinsă peste ea.Spre deosebire de hoganul unde Lucy își creștea copiii,aici aproape că nu exista mobilă și era mult mai curat și mai îngrijit.

Hannah stătea în fața unei mese dreptunghiulare făcute din scânduri groase.Se întoarse spre el când îl auzi intrând.

-Bunica a refuzat să dărâme hoganul după ce casa a fost construită.

Spunea că există aici prea multe amintiri pe care nu le voia distruse.Dacă ar fi murit înăuntru s-ar fi așteptat ca eu să respect tradiția și să-i dau foc.

-Din lucrurile pe care mi le-ai povestit despre bunica ta,înțeleg că a reușit să trăiască în ambele lumi,cea modernă și cea veche.Hannah încuviință.

-Era demodată în unele privințe și surprinzător de bine informată în altele.Nu-i plăcea să citească sau să scrie în engleză,preferând limba ei.Deși niciodată nu a citit vreun ziar și nu a avut televizor,știa ce se întâmplă în lume.Pentru cineva care nu avea legături cu lumea exterioară orașului,era remarcabil de bine documentată în ce privește noile descoperiri și invenții.Credea în tradiție,însă știa că trebuie să fie la curent cu actualele obiceiuri și legi.Asculta radioul,care are un post Navajo,așa că probabil acesta a fost una din sursele ei de informații.

Credea că tradițiile Navajo trebuie păstrate și încorporate într-un fel în noile reguli ale lumii în care trăim.Ryder privi spre masă.Pe ea se afla un săculeț decorat cu mărgelile mici și franjuri.Lângă el era o cutie de plastic cu semnul Crucii Roșii pe capac.

-Acestea au fost ale ei?

-Unele dintre ele.Lucrurile ei cele mai importante au fost îngropate cu ea.Bunica mea a fost vraci și doctor în același timp.Era mândră de faptul că putea să-i ajute pe oameni.După cum vezi,a combinat vechiul cu noul.Hannah mângâie săculețul.Există o zicală a tribului meu care spune că un om nu se poate îmbogăți dacă are grijă de drepturile familiei lui.Bunica credea în ea.Tot ce a avut,tot ce a câștigat prin munca ei era pentru tribul nostru,pe pentru poporul nostru și nu doar pentru ea însăși.

-Și pe lângă casă și pământ bunica ta ți-a lăsat moștenire și îndatorirea de a te îngriji de alții.

-Vreau să cred că fac ce pot pentru oameni,pe pentru că doresc asta,nu pentru că am obligația să o fac,deși i-am promis bunicii că o voi face.El o privi atent.

-Vrei să spui că ai luat locul bunicii tale ca vraci și ca medic?

Ochii ei sclipiră amuzați.

-Nu e ca și cum ai transmite mai departe preocupările familiei.Niciodată nu am avut ceea ce s-ar numi „chemare” pentru a fi vraci.Și,de altfel,sunt prea tânără.

Nu poți ajunge vraci decât după ce ai trecut de anii în care poți avea copii.

Pe un ton grav,privind-o drept în ochi,el întrebă:

-De ce m-ai adus aici,Hannah? Eu n-am nimic împotriva ca tu să faci tot ce poți pentru oamenii care locuiesc aici.Ceea ce mă deranjează e că renunți la atât de multe doar ca să-i ajuți pe alții.

-Nu dau decât bani și puțin din timpul meu.

Oamenii sunt mai importanți decât un cont bancar.

-Nu vorbesc despre bani.

-Nu? Atunci ce sacrific?

-Pe noi.Ea îi întoarse spatele îndepărtându-se de el,încrucșișându-și brațele peste piept.Așa cum se întâmpla noaptea în deșert,temperatura scăzuse foarte mult.

Ryder bănuia totuși că gestul ei nu avea nici o legătură cu aerul rece.

-Tu ești cel care pleci,Ryder.Nu eu.

-Nu-mi ceri să rămân.Ea îl privi.

-Ai face-o?

-Nu pot,răspunse el pierzându-și răbdarea.Trebuie să plec în Anglia să aflu dacă tatăl meu și-a pierdut într-adevăr mințile sau numai îi zornăie prin cap ca de obicei.Ea îl privi ironic și întrebător.

-Crezi că tatăl tău e nebun?El zâmbi gândindu-se la bărbatul cărunt și plin de energie pe care îl văzuse cu o lună în urmă.

-Ziariștilor din Anglia le place să-l numească excentric. I se potrivește. Ultimul lucru pe care și-l-ar dori ar fi să fie numit „Domnul Mediocru”. Îi explică despre piesele de șah și planul tatălui său de a-l vinde. Fratele meu Michael e deja acolo, însă King a intrat în febra creației și Michael nu a reușit să vorbească încă cu el. Turner urmează să sosească peste câteva zile și ne vom uni forțele ca să-l oprim pe King să ne vândă moștenirea.

-Înțeleg ce simți că trebuie să pleci, Ryder. Ai o obligație față de familia ta așa cum am și eu față de tribul meu.

-Și cu noi ce se va întâmpla? Ea ridică din umeri.

-Ne vom ocupa de responsabilitățile noastre. Tu vei pleca în Anglia, iar eu voi rămâne aici. Un mușchi zvâcni în bărbia lui Ryder când își încleșta dinții. Părea atât de calmă în privința despărțirii dintre ei, își zise el revoltat.

-Nu crezi că mă voi întoarce, nu-i așa? Ea oftă de parcă ar fi fost plictisită de această discuție. Îndreptându-se spre ieșire, luă lampa din cui.

-Nu mai avem ce discuta despre acest subiect, Ryder. Am epuizat toate posibilitățile. El nu se mișcă.

-Eu mai am încă câteva lucruri de spus despre legătura dintre noi și lipsa ta de încredere în ea și în mine.

-Noi nu avem o legătură, Ryder. Între noi există doar o puternică atracție sexuală pe care încercăm să ne-o eliberăm din organism. Asta e tot.

-De parcă am avea o boală și a face dragoste e singura metodă de vindecare. Și tu mă acuzi pe mine că nu sunt romantic.

-Să nu folosești cuvântul ăsta! spuse ea încordată. El clipi.

-Romantic? De ce, dacă e adevărat? Lanterna se mișcă ca un pendul când ea se postă drept în fața lui.

-Nu acela. Celălalt. El își aminti ce spusese, încercând să-și dea seama care cuvânt o enervase atât de mult.

-Boală? Vindecare? A face dragoste? Nu-și dădu seama că vorbise cu voce tare până nu o văzu pe Hannah tresărind la ultimele cuvinte.

-Ai prefera expresia „act sexual” în loc de „a face dragoste”? întrebă el sarcastic. Se pare că asta s-a petrecut între noi. Doar o scurtă zbenguială între doi adulți, așa ca să nu ne mai mănânce pielea. Asta e? Crezi că totul se va repeta, nu-i așa? Voi pleca și te voi lăsa însărcinată. Dar... Ea nu mai așteptă ca el să termine. Ieși repede afară. Ryder o urmă strigându-i numele, și o ajunse la timp ca să o vadă ridicând globul de sticlă și suflând în flacăra.

-Hannah, ce dracu' crezi că faci? Nu primi nici un răspuns.

Ryder se blestemă pentru că privise flacăra.Ochii lui se vor obișnui cu greu cu întunericul.Nu putea vedea absolut nimic.Auzi un sunet de parcă ceva ar fi zgâriat pământul,apoi nimic.Se chinui să audă respirația ei.Ceva,orice ca să-i indice unde se află.

-Hannah,nu-mi face așa ceva.Vorbește-mi.Neputând să-și vadă nici mâinile ridicate în dreptul ochilor,Ryder pipăi la spate până dădu de zidul hoganului.

Când simți forma rotundă a unui buștean și își trecu degetele peste noroiul uscat,se răsuci și făcu un pas spre clădire.Vârful cizmei lovi ceva și se aplecă ca să vadă ce era.Șuieră printre dinți când atinse sticla fierbinte.

Găsise lampa.Din nefericire nu-i era de nici un folos,peu că nu avea chibrituri la el.Odată,pe când erau copii,el și Michael făcuseră un foc folosindu-se de soare și de o lupă.Nici șmecheria asta nu avea cum să-i reușească pentru că soarele apusese și tocmai terminase rezerva de lupe.Nu prea avea încredere nici în metoda frecării a două bețe.

-Hannah? La naiba,unde ești?

Oriunde se afla,nu-i răspunse.Nu auzise nici un pas,dar simțea că nu era acolo.

Privi în direcția în care credea că se afla casa.În cazul în care intrase înăuntru,nu aprinsese nici o lumină.Pipăind pentru a căuta mânerul lămpii,o ridică,apoi își trecu palma celeilalte mâini peste peretele hoganului chiar lângă intrare.Nu-și amintea să fi văzut chibrituri înăuntru,dar le va căuta oricum.

Apoi,după ce va nimeri drumul spre casă,îi va mai spune câteva lucruri.

Ryder nu găsi nimic care să semene cu o cutie de chibrituri când căută în întunericul din hogan.Atinse colțul patului cu fluierul piciorului și se lovi cu cotul de soba din mijloc.Înjurând furios,se așeză pe pat pentru a nu-și mai lovi și alte părți ale trupului.Încercă să treacă în revistă posibilitățile rămase.Să părăsească hoganul pe întuneric ar fi fost stupid și fatal.Dacă pornea în direcție greșită,se putea trezi rătăcind prin deșert.Poate că mai devreme fusese lună plină dar acum lumina ei era întunecată de nori.Cerul nopții era la fel de negru ca țiteiul și nu vedea nimic.

Va trebui să rămână aici până dimineață,fie că-i plăcea,fie că nu.Sprijinindu-se cu spatele de perete,își plimbă mâna stângă peste cuvertura de pe salteaua subțire.Blana de oaie îi oferea căldură,dar își avea inconvenientul ei.Avea un miros înțepător făcându-l să se întrebe cât timp trecuse de când o folosise oaia căreia îi aparținuse.Urma să fie o noapte lungă.

CAPITOLUL 8

De obicei,Hannah se bucura de răsăritul soarelui.Îi plăcea să-l considere un nou început,șansa unor noi posibilități,o pagină nouă în viața ei,puterea de a schimba lucrurile în mai bine.Bunica ei fusese de părere că o persoană este mult mai sănătoasă dacă își începe ziua odată cu primele raze de lumină.De când își putea Hannah aminti,bunica ei ieșea afară,privea la Tatăl Cer și spunea: „Astăzi voi trăi bine”.În dimineața aceasta,în timp ce Hannah privea spre primele scânteieri ale soarelui străpungând întunericul,avu o senzație liniștitoare de reînnoire.Își lăsă capul pe spate și închise ochii.”Astăzi voi trăi bine”,spuse ea cu glas tare în limba ei maternă,ca o declarație a ceea ce reprezenta ea ca om și ca speranță pentru ziua care urma.

Era în drum spre casa lui Atsidi și pornise de acasă cu patru ore în urmă.După ce-l lăsase pe Ryder în hogan,se plimbase prin toată casa,starea ei de spirit alternând între furie și tristețe.Până la urmă se așezase pe un scaun din sufragerie,privind în întunericul nopții.Dându-și seama că norii care acoperiseră luna se împrăștiaseră iar priveliștea din jurul ei era bine luminată,se hotărî să plece la Atsidi,mai ales că Jupiter,calul ei,cunoștea drumul foarte bine.Așa că împachetase câteva provizii și îl conduse pe Jupiter pe drumul care traversa deșertul.În primele ore ale călătoriei,își spuse că nu fuge de problemele ei.Le pusese doar deoparte pentru scurt timp,până va exista puțină distanță între ea și Ryder.După încă o oră,își dădu seama de Ryder și de lucrurile neplăcute și dure pe care i le spusese.Îi erau încrustate în minte și în inimă; le adusese cu ea.

Când trecu și a patra oră recunoscă în sfârșit că motivul pentru care cuvintele lui Ryder o afectaseră atât de mult era că el îi confirmase ceea ce ea bănuise -se delectase cu un act sexual,în timp ce ea făcuse dragoste.Auzindu-l rostind cu voce tare bănuielile ei aceasta îi atinse un nerv foarte sensibil,iar cuvintele lui încă îi răsunau în creier ca un ecou obsedant.Avea o bănuială că nu va scăpa niciodată de ele.Recunoscă în sinea ei că exista o singură consecință pozitivă a scurtei ei legături cu Ryder: acum înțelegea cum de mama ei renunțase la tot ce fusese învățată,doar pentru a fi cu bărbatul pe care îl iubea.Hannah făcuse același lucru doar că fusese tratată mult mai bine de către iubitul ei.Însă exact ca ea,lăsase dorința să domine orice gând privind repercusiunile de mai târziu.Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare lui Ryder pentru că luase toate măsurile de prevedere chiar de la început.Fusese atât de învăluită de propriile ei reacții pline de pasiune încât nici măcar nu se gândise la posibilitatea de a rămâne însărcinată decât mult mai târziu.În primele ore ale dimineții,traversând singură deșertul,Hannah făcu o descoperire.Își dădu seama că se rușinase de slăbiciunea mamei ei,de legătura ei cu acel anglo care o făcuse să sufere atât de mult și Hannah nu

era prea mândră de ea însăși. Datorită situației în care se afla, nu avea dreptul să judece pe nimeni. Ea însăși renunțase la câteva dintre regulile ei rigide după ce-l întâlnise pe Ryder Knight.

Reușind să-și domine furia și durerea, Hannah realizează că și Ryder fusese furios și poate din același motiv. Probabil că nici lui nu-i plăcuse gândul că ea se folosisese de el doar pentru o relație sexuală. Cu cât îi analiza mai mult reacția, cu atât începea să se întrebe mai mirată dacă nu greșise în presupunerile ei. Era posibil ca el să fi confirmat doar felul în care ea considerase relația lor.

Luă hățurile într-o mână și cu cealaltă își frecă ochii oboseți. Scurta ei călătorie ar fi trebuit să o ajute să-și limpezească gândurile. În schimb nu reușea decât să le complice și mai mult. Singurul lucru pe care îl realizase năpustindu-se prin deșert era că pierduse o noapte de somn. Ar fi trebuit să rămână acasă și să lămurească problemele cu Ryder. Bunica ei îi repetase de multe ori să nu se dea bătută și să lupte pentru lucrurile în care credea. Unde era oare Ryder acum? se întreba ea. Se întorsese probabil la rulota lui. O lega de camionetă și se pregătea de drum. Nu era vina lui. Încercase să discute cu ea și pur și simplu îl lăsase singur în întuneric. Urechile lui Jupiter se mișcă nervoase înainte și înapoi și își scutură capul de mai multe ori. Hannah întinse mâna să-l mângâie pe gât.

-Ce s-a întâmplat, Jupiter? Vine cineva?

Nu era nici surprinsă, nici alarmată. Tot felul de ființe explorau deșertul când temperatura era mai coborâtă. Animalele care se ascuseseră de arșița soarelui în timpul zilei ieșeau noaptea în căutarea hranei. Nu ar fi fost pentru prima oară când întâlnea una din creaturile cu patru picioare ale deșertului.

Instinctul însă o avertiză că în apropiere nu se afla un animal al deșertului și trase hățurile pentru a-l opri pe Jupiter. Ajunsese la un canion îngust aflat între două stânci înalte. Dincolo de trecătoare nu mai avea mult de mers până la locul unde Atsidi își construise hoganul cu mulți ani în urmă.

Întoarse capul în mai multe direcții concentrându-se la vocile cunoscute ale deșertului, ascultând un sunet care n-ar fi trebuit să fie acolo. Zgomotul unor copite de cal lovind piatra ricoșă dinspre pereții terasei de sub stâncă.

Descăleca repede și luă hățurile în mână. Trecând pe sub capul lui Jupiter, pași în fața lui și îl conduse spre o firidă ascunsă de peretele stâncii. Există doar atâta loc încât să-l întoarcă pe Jupiter ca să fie cu capul spre ieșire. Nu-și scoase pușca, dar rămase aproape de ea în caz că va avea nevoie.

Când o însoțise pentru prima oară pe bunica ei pe acest drum, pentru a duce alimente lui Atsidi, fusese foarte atentă la măsurile de prevedere pe care le luase Dawn Skylark. De mai multe ori fusese urmărită de reporteri, o dată de un

negustor de bijuterii.Când publicitatea făcută în jurul dispariției lui Atsidi se mai diminua,bunica ei renunțase la drumurile întortocheate.Hannah continua să pornească la drum doar noaptea,însă mai mult din obișnuință și din cauza temperaturii coborâte decât de teama de a fi urmărită.

Auzi din nou zăngănitul provocat de metalul copitei atingând piatra,mai aproape de data asta.

Era urmat de un sunet mai slab pe care îl recunosc ca fiind făcut de pașii unui om.Apoi un cal necheză și Jupiter îi răspunde.Elementul surpriză se dusese naibii,se gândi ea furioasă.

-Hannah,strigă o voce cunoscută,dacă ai împrumutat cumva pușca lui Dayzie,ți-aș fi recunoscător dacă n-ai trage.Sunt prea obosit ca să-mi scot alicele din indiferent care parte a corpului pe care s-ar putea să o nimerești.

-Ryder?Vocea lui veni de cealaltă parte a stâncii,cam de la trei metri distanță.

-Cine altcineva ar putea fi așa de prost să pornească după o femeie încăpățanată în mijlocul nopții? Mă bucur că frații mei nu sunt aici să mă vadă.Ar râde de mine toată viața.Hannah ieși de după stâncă,lăsând din mână hățurile; calul va rămâne unde era până le va ridica din nou.Iapa cunoștea la fel de bine ca și Jupiter drumul spre casa lui Atsidi pentru că îl făcuse de nenumărate ori.Ryder nu trebuise decât să stea în șa,iar Strumpet făcuse restul.

Ryder se sprijinea de un bolovan cu pălăria trasă în jos și un genunchi îndoit,călcâiul cizmei atingând piatra.Părea enorm,puternic și calm doar cu peretele de piatră în spatele lui.Purta jeanși,cămașă de bumbac și vesta de piele pe care o avusese în ziua precedentă.O jachetă de lână pe care o lăsase în casa ei în noaptea trecută era îndoită și legată în spatele șei lui Strumpet.Mâna dreaptă și-o vârâse în buzunarul din față al jeansilor și cu stânga ținea hățurile.

După cum îi era coborâtă pălăria peste frunte,Hannah nu-i putea vedea ochii.

-Nu ești prost,Ryder,îl mustră ea.Ești nebun.Dacă Strumpet nu ar fi cunoscut drumul? Nu-ți dai seama cât de periculos poate fi deșertul dacă nu știi încotro mergi?Trecu un minut întreg după ce ea își încheie furioasă tirada,în care nu se auzi nimic decât zgomotul făcut de Strumpet lovindu-și copita de piatră.În cele din urmă,Ryder își dădu pălăria pe spate și se uită la ea.

-Deci îți pasă,spuse el aspru și răgușit.N-am fost sigur.

Dacă intenționase să o calmeze,nu reușise.

-Și de ce crezi că m-am culcat cu tine? Pentru că îmi place mutra ta? Retrag ce-am spus mai înainte.Ești un mare prost.Tare de cap ca bolovanul ăla de care te sprijini.Vocea ei deranjase mai mult calul decât pe Ryder.El nu se mișcă și nici nu spuse nimic.

-Îmi sperii calul mormăi ea pășind spre el și i trăgându-i hățurile din mână.Îl duc lângă Jupiter.Cele câteva minute în care duse calul în firida de lângă stâncă,în care își lăsase calul,nu-i calmară furia.Rămase lângă cai încă câteva clipe, îngropându-și fața în coama lui Strumpet și simțindu-se ca o idioată.Venise vremea,își zise ea,să se poarte ca un om matur și nu ca un copil,doar pentru că Ryder nu respecta regulile.O parte din ea era fericită că Ryder venise după ea,în timp ce altă parte își dorea să fi avut niște răspunsuri pregătite înainte să dea din nou ochii cu el.Vârându-și mâinile în buzunarele jachetei,se reîntoarse la bolovanul uriaș.Ryder arăta de parcă nici nu clipise cât timp ea fusese plecată, nici vorbă să-și fi schimbat poziția.Se opri în fața lui.

-După ce lasam proviziile pentru Atsidi,urma să mă întorc imediat în oraș.

-Și eu de unde să știu? întrebă el încet.Ultima dată când ai dispărut nu te-am mai văzut trei zile.Nu am timp să aștept ca să te întorci în oraș.O sfredeli cu o privire aspră.După ce m-ai părăsit la hogan,am stat îmbufnat un timp.Până la urmă mi-am dat seama că a apărut luna,pentru că vedeam pământul din fața ușii deschise.Lumina lunii m-a ajutat să mă întorc în casă.Dar tu plecaseși deja.Clătină din cap.Să pui șaua pe pipăite într-un grajd întunecat este o experiență de neuitat.Ea oftă adânc.

-N-ar fi trebuit să plec.

-Al naibii să fiu dacă n-ai dreptate.Hannah îi aruncă o privire furioasă.

-Îmi va fi foarte greu să-mi cer scuze dacă te porți așa,Ryder.

El își trase pălăria și-și trecu degetele prin păr.

-N-am nevoie de scuzele tale,Hannah.Vreau să înțeleg ce se întâmplă în capul tău frumos.Știu că nu ți-a fost ușor să-ți învingi frica și să te culci cu mine.Bănuiesc că dorința a fost mai puternică decât teama de consecințe.Se pare că am presupus prea multe.Vreau să știu ce simți pentru mine și îți voi spune și eu ce simt pentru tine.Și apoi vom găsi o soluție împreună.Durerea care îi strângea pieptul ca într-o menghină de când plecase de acasă se mai domoli când îl văzu schițând un zâmbet.

-De parcă ar fi atât de ușor,spuse ea melancolică.

Ryder se îndepărtă de stâncă și parcurse distanța dintre ei în doi pași mari.Cu o mișcare scurtă din încheietura mâinii își trimise pălăria lângă bolovan.Luându-i fața în mâini spuse foarte serios:

-Va fi unul din cele mai dificile lucruri pe care le-ai făcut vreodată,pentru că ești obișnuită să-ți păstrezi sentimentele pentru tine.Dar m-am săturat să tot ghicesc și să înțeleg pe dos.Dincolo de oboseala din ochii lui și de expresia posomorâtă,

Hannah putu vedea tristețea și suferința, ceea ce o surprinse, apoi o făcu să se simtă neajutorată...și rușinată. Avusese atât de mare grijă să-și protejeze propriile simțăminte că nici nu le luase în seamă pe ale lui. Barierele pe care le păstrase la locul lor toată viața începeau să cadă și nu putea face nimic pentru a le pune la loc. Noaptea de nesomn o făcea să fie ușor amețită. Doar așa se putea explica de ce își imagina că el ținea puțin la ea. Venise doar să o caute, nu? Sau poate cavalerismul lui nu-i permitea o altă alegere. Îl iubea pentru ceea ce era și îl respingea din același motiv. Cu un ticălos sau cu un lăudăros s-ar fi descurcat mai ușor decât cu Knight. Ridică mâinile pentru a le acoperi pe ale lui.

-Mi-e frică de tine, Ryder. Dintre toate lucrurile pe care îți imaginase că le va spune, acestea nici măcar nu-i trecuseră prin cap.

-Te temi de mine? De ce? La naiba, Hannah, niciodată n-aș fi în stare să-ți fac vreun rău. Dacă până acum n-ai aflat asta, avem mai multe probleme decât am crezut.

-Nu mă tem așa cum crezi tu. Sunt speriată pentru că ai ajuns să însemni atât de mult și prea curând. Toată noaptea asta n-am făcut altceva decât să mă gândesc și mi-am dat seama că mă tem că voi pierde controlul asupra vieții mele, că îți voi înmâna mândria și libertatea mea și nu le voi mai primi înapoi. Și nu pentru că n-am încredere. Că vei ști să le apreciezi. Nu sunt sigură că mă voi putea lipsi de ele. Ryder îi scoase pălăria pentru a-i putea vedea fața în lumina limpede a dimineții, și mai ales ochii. Soarele care se ridica pe cer făcea să-i strălucească pielea.

-Nu-mi amintesc să-ți fi cerut să renunți la ceva pentru mine. Nici nu mă gândesc să-ți iau mândria, controlul asupra vieții sau libertatea. Mai degrabă aș fi dorit să rezolvăm împreună problemele noastre. Îi cuprinse din nou fața. Nu sunt tatăl tău, Hannah, și tu nu ești mama ta.

-Nu e chiar așa, spuse ea tristă. Ca și mama mea, am căzut pradă unui cowboy în trecere prin oraș. El înțepeni dar se relaxă când ea adăugă: Dar nu semeni deloc cu bărbatul care a lăsat-o pe mama însărcinată. Am știut-o din prima zi în care te-am întâlnit. Trase adânc aer în piept apoi continuă. Vezi tu, a violat-o pe mama când ea a refuzat să-l urmeze fără să-i fie soție. Apoi a părăsit-o și nu s-a mai întors niciodată. Ryder o luă în brațe și o strânse tare. Ea îl îmbrățișă cu aceeași disperare. Treptat, el slăbi strânsoarea brațelor și se uită la chipul ei. De la bun început se simțise copleșit de încrederea pe care o avea deseori în el. Acum că-i cunoștea trecutul i se păru un miracol faptul că ea îi permisesse să-i devină amant.

-Nu e nevoie să te aperi de mine, murmură el. Niciodată nu-ți voi face nici un rău.

Își plecă capul încet dându-i posibilitatea să se îndepărteze de el dacă nu voia să o sărute. Lumina răsăritului păru să-i lumineze sufletul când ochii ei priviră într-ai lui. Îi luă gura cu aceeași forță ca prima oară, apoi sărutul se schimbă în ceva ce nu mai fusese niciodată. Un moment al descoperirii și al revenirii, al răspunsului la dorințe încă nerostite. Un val de plăcere amenință să-i cuprindă într-o mare de pasiune când el adânci asaltul asupra gurii ei. Mâinile lui zăboveau, ale ei se agățau și mângâiau când schimbă între ei scuze nerostite pentru durerile provocate.

Hannah simți cum pământul îi fuge de sub picioare și își dădu vag seama că Ryder mergea cu spatele luând-o și pe ea cu el, până ajunse la zidul de stâncă.

Sprîjinindu-și palmele de el, își depărta picioarele trăgând-o cât mai aproape. Îi desfăcu nasturii de la jachetă și își strecură mâinile înăuntru, trecându-și palmele peste talia și șoldurile ei. I se tăie respirația când el îi apăsă trupul de șoldurile lui. Privirea lui se îndreptă spre gura ei, apoi spre ochi.

-Așa ceva nu se întâmplă deseori între un bărbat și o femeie, Hannah. E mai mult decât doar o relație sexuală. Niciodată n-am mai simțit așa ceva. Dacă există cuvinte pentru așa ceva, nu știu care sunt. Ea știa. Ea știa ce anume provoca emoția care îi frângea inima la gândul că va pleca în Anglia. Până nu va simți și el același lucru, ea nu-i putea spune să nu plece și nici nu-i putea spune cât de puternice sunt sentimentele ei pentru el. Deci, nu-l va avea pentru totdeauna, își zise ea. Dar îl avea acum. Lăsându-și greutatea pe el, se arcui pe spate, mișcându-și șoldurile de bărbăția lui întărită.

Ryder scoase un sunet gutural când săgeata fierbinte a dorinței se înfipse în trupul lui. Cu mâini care tremurau ușor, îi desfăcu cureaua de la pantaloni și trase jos fermoarul. Îi urmări fața când își lăsă mâinile să alunecă peste abdomenul ei, apoi o coborî spre deschizătura jeansilor. Hannah scoase un țipăt când degetele lui o mângâiară intim, glasul ei trimițând ecouri înspre stâncile din jurul lor. Ryder simți că explodează dacă nu o va avea. Acum.

-Hannah, murmură el, cu o voce la fel de chinuită ca și respirația sacadată.

-Știu, gemu ea. Știu. Asta nu va schimba nimic, dar dacă nu faci dragoste cu mine mă voi usca și voi muri. Rugămintea rostită cu voce răgușită aproape că-l împinse în abis. Cu blândețe, fără să vrea, își retrase degetele din dulceața căldurii ei.

-Ridică piciorul. Cu vârful cizmei, le trase jos pe ale ei, privirea lui nedezipindu-se de pe chipul ei. Când și a doua cizmă atinse pământul, îi coborî jeansii și slipul pe picioarele zvelte, apoi o ridică.

-Puneți picioarele în jurul meu, rosti el răgușit desfăcându-și jeansii.

Ea se supuse,prea amețită de dorință pentru el ca să-și mai facă probleme pentru poziția neobișnuită pe care o alesese.Cu spatele pe stâncă,Ryder o ridică,apoi o coborî încet peste el.Respirația i se opri când ea se închise în jurul lui,fierbinte și catifelată.Era a lui,fie că voia să o recunoască,fie că nu,își zise el înainte ca ea să se ridice și să coboare și nu mai fu capabil să gândească coerent.

Hannah tremură,dar nu din cauza aerului răcoros.Dorința o încălzea,îi făcea sângele să ardă,trimițând flăcări de plăcere prin trupul ei când el o cuprinse, conducându-i mișcările.O avu încet,apoi devastator de repede,și din nou încet, până când ritmul lui o făcu să-i strige numele.Din depărtare îl auzi șoptindu-i numele drept răspuns.Și lumea explodează în milioane de fragmente.Ryder se luptă cu nevoia eliberării,dorind ca aceste clipe magice și extraordinare să continue la nesfârșit însă fiorii puternici ai împlinirii îi străbătură inima și trupul.

I se păru că trecuse o eternitate până lumea își reveni la normal.

-Nu te pot lăsa să pleci,Hannah,spuse el în cele din urmă.Nu vreau să se termine ce există între noi.Lacrimi se adunară în ochii ei,emoția făcând-o să rostească încet:

-Ce vom face?Apoi își puse capul pe umărul lui.Era o întrebare pe care nu o mai pusese nimănui,nici măcar bunicii ei.Dawn Skylark ar fi așteptat ca ea să găsească singură răspunsul.El nu spuse nimic.O sărută doar pe buze înainte să le despartă corpurile.Scrâșnetul fermoarului său răsună neobișnuit de tare când el își aranja hainele.

-Hai să te îmbrăcăm.Hannah acceptă să fie îmbrăcată ca un copil,deși sărutul pe care îl depuse pe abdomenul ei când îngenunche în fața ei era foarte puternic.

După ce o ajută să-și tragă cizmele,se ridică.

-Nu aici se termină povestea noastră,Hannah.De aici începe.Trebuie să te am în viața mea; După ce-l vom vizita pe unchiul tău,vom găsi împreună o cale.Se opri,apoi întrebă: Sau presupun prea multe?Simțindu-se de parcă ar fi stat pe marginea unei stânci deasupra abisului,Hannah clătină din cap.

-Vreau să fiu lângă tine.Doar că nu știu cum va fi posibil.

El o sărută din nou,apoi își ridică capul și îi zâmbi.

-Trebuie să ai mai multă încredere în cavaleri,iubita mea.Suntem în stare să ne luptăm cu tot felul de zmei pentru a ne câștiga fecioarele.Hannah îl crezu.

-Viteazul meu,șopti ea.

-Poți fi sigură,spuse el mulțumit de sine.Hai să-l vizităm pe Atsidi.A venit vremea să-ți cunosc familia.Au înconjurat bolovanul ca să-și ia caii.Întinzând hățurile lui Strumpet,Hannah îi spuse lui Ryder:

-Casa lui Atsidi e de partea cealaltă a canionului. Am niște provizii și ceaiuri medicinale pentru reumatism. Durata șederii noastre va depinde de atitudinea lui față de tine. Ryder nu era convins că unchiul ei îl va primi cu brațele deschise, însă se gândi că Hannah nu i-ar fi cerut să o însoțească dacă acesta l-ar fi întâmpinat cu țeava de foc a unei puști. Firește, își spuse el, s-ar putea ca Hannah să greșească.

CAPITOLUL 9

Trecând de canion, Ryder văzu o dâră subțire de fum ridicându-se dintr-un hogan construit în mijlocul unei pajiști. Puțin mai sus pe munte se vedeau încă pete de zăpadă, deși probabil că se vor topi în curând. Hannah călărise în față însă, odată ajunși în preajma casei lui Atsidi, așteptă ca el să ajungă alături de ea. Își scoase jacheta și o puse de-a curmezișul pe șa în fața ei. Piciorul lui Ryder îl atinse pe al ei când porniră mai departe împreună.

-S-a întâmplat ceva? Ea clătină din cap.

-M-am gândit că ar fi mai bine să te previn în privința unor lucruri. Atsidi trăiește după legile vechi și va considera o nepolitețe din partea ta să-i spui pe nume.

Nici el nu-l va folosi pe al tău.

-Cum să-i spun?

-Unchiule.

-Și asta nu i se va părea nepoliticos? Nu sunt rudă cu el.

-Nu e nici unchiul meu, nu așa cum crezi tu. Este membrul cel mai în vârstă al tribului meu, ceea ce ar însemna o rudă îndepărtată pentru mine.

-Mai există și altceva ce ar trebui să știu?

-Vom vedea cum te va primi. N-am mai adus pe nimeni la el.

Dintr-un motiv inexplicabil, asta îl făcu pe Ryder să se simtă mai puțin obosit decât cu un minut în urmă. De fapt, îl făcu să se simtă al naibii de bine.

-Cum mă vei prezenta? Mai bine să nu-i spui că sunt unchiul tău, draga mea. Nu există nici o celulă de unchi în trupul meu în ceea ce te privește.

Ea îl îndemnă la drum pe Jupiter, lovindu-l ușor cu călcâiele.

-Mă mai gândesc. Ryder o urmă. Spera ca prezentarea să se facă în engleză pentru ca să înțeleagă termenii în care îl va descrie lui Atsidi. Întrebându-se ce va spune Hannah, își dădu seama că și el ar fi avut aceeași problemă dacă ea ar fi acceptat să-l însoțească în Anglia. Nu-i trecuse prin minte ce cuvinte va folosi pentru a o prezenta tatălui său. "Iubită" ar fi fost corect, dar prea grosolan. "Prietenă" ar fi fost prea nesemnificativ pentru ce exista între ei. "Prietenă iubită", n-ar fi fost potrivit. Hannah era mai mult decât toate trei denumirile, deși toate i se păreau

nimerite pentru situația lor. Ryder mai că se răsturnă de pe cal când își dădu seama ce rol juca Hannah în viața lui. Era totul. Nu-și putea imagina că se va întoarce în Houston și își va continua viața de până acum după ce o întâlnește.

Era îndrăgostit de ea! Pe cât de uluitoare era această descoperire, simți ceva desfăcându-se adânc în sufletul lui, ceva ce fusese înfășurat prea strâns până acum. Încordarea pe care o simțise în noaptea lungă când pornise în căutarea ei slăbi complet și recunoscă în cele din urmă ce anume simțea pentru ea.

Privirea lui rămase ațintită asupra spatelui ei drept și a cozii groase împletite.

Hannah Corbett era încăpățânată, orgolioasă, hotărâtă să-și ajute poporul. Iar el o iubea. Să schimbe cursul vieților lor nu va fi ușor. La naiba, să o facă să-l accepte pentru totdeauna s-ar putea să ajungă cea mai mare provocare din viața lui.

Zâmbind ca un idiot, își aminti felul lipsit de inhibiții în care făcuse dragoste cu el de cealaltă parte a canionului. Îl dorea cu aceeași intensitate pe care o simțea și el pentru ea. Ceea ce începuse ca o puternică atracție fizică se transformase în ceva mult mai mult. Îl făcea să ardă de dorință, însă lângă ea se simțea mai întreg, complet împlinit, ca bărbat și ca amant. Era surprins că putea accepta atât de ușor schimbările pe care ea le va provoca în viața lui. Sălbatul urma să fie îmblânzit, iar el abia aștepta. S-ar putea să bată în retragere și să nu mai insiste ca ea să-l însoțească în Anglia, însă nu va dispărea din viața ei așa cum bănuia ea.

Cum vor reuși să rămână împreună era încă un mare mister, dar vor ajunge la o soluție. Era sigur de asta. Ea își opri brusc calul privind în jos la pământul din fața ei.

-Ce s-a întâmplat? Trăgând de hățuri îl întoarse pe Jupiter spre stânga.

-Pe pământ e trasată o dâră de polen de porumb. Nu o putem trece.

-De ce nu?

-Ți-am spus că Atsidi trăiește după legile vechi. Este interzis să sfidezi protecția oferită de polenul de porumb. Continuă să privească în jos. Întotdeauna lasă o deschizătură. Doar că trebuie să o găsească. Din când în când îl mai vizitează niște bătrâni, așa că trebuie să le fi lăsat o cale pe unde să treacă.

Ryder privi în depărtare la construcția cu șapte pereți. Singurul semn de viață era fumul care se înălța din gaura făcută în centrul acoperișului. Ușa de lemn era închisă.

-Nu prea încurajează vizitele, nu-i așa?

-Polenul de porumb nu este pus doar pentru a respinge oamenii, murmură ea. În ultimii doi ani a întins linia tot mai departe de casă. Ryder se strădui să vadă linia despre care vorbea, dar nu reuși. Doar când scoase un sunet mulțumit și îl întoarse pe Jupiter în direcția casei văzu și el, în sfârșit, polenul de porumb. O linie dintr-o

substanță albă și galben deschis, asemănătoare pufului de pui, fusese împrăștiată ca o dâră, cu excepția zonei prin care Hannah trecea acum. Își conduse cu grijă calul în urma ei.

Apropiindu-se de casa lui Atsidi, Hannah țipă ceva, vocea ei lovindu-se de stânca înaltă din spatele hoganului. Nu așteptă un răspuns și își continuă drumul călare.

Cam la cincisprezece metri de clădire, strigă din nou, în cuvinte de neînțeles pentru Ryder. La zece metri de ușă îl opri pe Jupiter și Ryder stătu și el lângă ea. Nu făcu nici un gest ca să descalece și nici nu mai strigă altceva. Rămase în șa cu privirea îndreptată asupra ușii. După câteva minute în care nu se întâmplă nimic, Ryder o întrebă:

-Acum ce facem? rosti el în șoaptă.

-Așteptăm, spuse ea liniștită.

-Poate că nu e acasă.

-Ba da, este.

-Fumul. Zece minute mai târziu, Ryder se pregătea să-i propună să verifice dacă bătrânul era într-adevăr înăuntru, când ușa se deschise și un bărbat cu păr cărunt păși afară. Era cam de înălțimea lui Hannah. Purta pantaloni de piele, o cămașă de piele cu mâneci lungi și împodobită cu mărgelile cusute în desene complicate.

Mocasinii de piele care urcau până aproape de genunchi erau garnisiți cu franjuri de piele. O bucată albă de pânză era înfășurată în jurul capului acoperindu-i fruntea. Ochii îi erau negri și foarte prudenți când închise ușa în urma lui. Tenul bronzat era marcat de ridurile provocate de soare, vânt și vârstă, iar nasul acvilin îi conferea feței o anume noblețe.

Atsidi era un bărbat impresionant, iar Ryder rămase impresionat. Și intimidat.

Pe mâna lui dreaptă se vedea o brățară lată de argint cu pietre verzi-albăstrui. Își ridică mâna cu degetul arătător și cel mijlociu împreunate și întinse, iar palma închisă.

Hannah făcu același semn mișcându-și mâna pentru a-l include și pe Ryder în gestul ei. Atsidi spuse ceva aspru și ea dădu din cap în semn de răspuns.

După câteva minute, în care Atsidi îl studie foarte atent pe Ryder, bătrânul dădu scurt din cap și făcu un alt gest cu mâna, arătându-le că pot să descalece.

Hannah luă pungile de piele de pe șa și le aruncă peste umăr înainte de a porni spre unchiul ei. Ryder rămase pe loc. O auzi pe Hannah spunându-i ceva lui Atsidi, apoi coborî pungile. Probabil, ghici el, îi spune ce anume îi adusese.

Atsidi dădu din cap dar nu luă pungile din mâna ei. Privirea lui trecu peste ea și pe față i se citi neplăcerea, de parcă mirosise ceva urât. Bombăni ceva ce o făcu pe Hannah să zâmbească. Privind peste umăr, îi explică lui Ryder.

-Unchiului meu nu-i place că port jeansi.M-a numit „Fata Care Se îmbracă Ca Un Băiat”.Ryder nu era de aceeași părere,dar se abținu să o spună.Indiferent cum s-ar fi îmbrăcat Hannah,întotdeauna va arăta pentru el ca o femeie foarte senzuală.Privirea lui Atsidi se aținti asupra lui și vorbi cu voce joasă cu Hannah. Ea păru gata să protesteze,dar bătrânul ridică mâna pentru a o opri.

Ryder se întrebă ce naiba și-or fi spunând.Nu se simți mai liniștit când Hannah se uită la el parcă cerându-și scuze,apoi intră în hogan.

Când bătrânul porni spre el,Ryder încercă să se convingă că unchiul lui Hannah nu dorea decât să schimbe câteva vorbe cu el.Însă probabil că spera prea multe dacă își imagina că fusese și el la o școală și vorbea engleza.Ryder observă,spre neliniștea lui,că deși bătrânul se apropia de optzeci de ani,sau poate chiar de nouăzeci,pieptul și brațele arătau încă destul de puternice și avea mersul sprinten al unui-om care știa unde merge și de ce.Ryder se întrebă dacă Atsidi nu avea de gând să-l arunce pe cal și să-i poruncească să dispară de pe pământul lui.

Privirea întunecată a bătrânului trecu peste Ryder cercetându-l în amănunțime ca printr-un microscop cu lentile foarte puternice.Oprindu-se cam la un metru în fața lui,Atsidi dădu din cap,ceea ce,se gândi Ryder,va fi singurul mod în care se vor înțelege.Ryder își mișcă scurt capul făcând același gest,fără să-și dezlipească ochii de pe chipul bătrânului.Deși,trebui să-și adune toate forțele pentru a nu se lăsa de pe un picior pe altul ca un puști speriat pus să stea în fața unui director foarte sever.În sfârșit,Atsidi spuse,în engleză:

-Fata copilului surorii mele mi-a spus că tu ești bărbatul ei.Este adevărat?

Lui Ryder îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că vorbea despre Hannah.Și încă patru secunde în plus pentru a-și ascunde bucuria auzind modul cum îl prezentase.În cele din urmă spuse:

-Da,este adevărat.Atsidi dădu din cap și porni agale îndepărtându-se de hogan.

-Vino.Fără să știe la ce anume se gândea Atsidi,Ryder îl urmă.

Își dori ca Hannah să-i fi explicat mai multe despre cum va decurge această întâlnire.Dacă Atsidi intenționa să-l ia la întrebări în legătură cu fiica copilului surorii sale,era momentul să o facă,își zise Ryder nerăbdător.Era obosit din cauza nopții nedormite și epuizat de teama că o pierduse pe Hannah.Iar acum se plimba pe o pajiște sperând să fie acceptat de un om căruia îi plăceau oamenii atât de puțin încât prefera să stea cât mai departe de ei.

Se apropiau de zona în care Hannah își oprise calul pentru a nu trece peste linia de polen de porumb.Ajungând la ea,Ryder își dădu seama că Atsidi era la câțiva pași în urma lui.Se opri și așteptă.Nu știa dacă acest hotar taboo funcționa

la fel când plecai ca atunci când intrai,dar nu voia să-și asume nici un risc.Atsidi se opri lângă el.Îi aruncă lui Ryder o privire care parcă pătrunse în sufletul lui,apoi se întoarse și o porni spre hogan.

Se pare,își zise Ryder,că trecuse un fel de test.Respectând modul de viață al bătrânului îi arătase că îl respectă și pe el ca om.În schimb,Ryder câștigase acceptarea bătrânului argintar.Au mers cam vreo doi metri când Atsidi vorbi, surprinzându-l atât de mult pe Ryder încât se împiedică de un smoc de iarbă uscată.

-Ne respecti legile.Asta e bine.Nu toți oamenii o fac.Nu simți nevoia să umpli cu vorbe fiecare secundă care trece.Și asta e bine.

-Aș fi trecut peste linia de polen dacă Hannah nu m-ar fi avertizat.Nu cunosc multe dintre tradițiile și obiceiurile voastre și s-ar putea să te jignesc din ignoranță.Nu pentru că așa mi-ar fi intenția.Atsidi dădu din cap.

-Nu mă voi simți insultat.Micuța are multă inimă,ceea ce o face o țintă ușoară pentru copilul gol cu arc și săgeată.Are nevoie de cineva care să-i fie sprijin în timp ce se îngrijește de Popor.Tu ești omul acela?

„Copilul gol cu arc și săgeată” îl cam zăpăci pe Ryder până când în sfârșit își dădu seama că Atsidi se referea la Cupidon.”Micuța” nu putea fi decât Hannah.

-Vreau să fiu omul acela,spuse el încet.Vreau să rămân mereu cu ea.Nu sunt sigur că și ea vrea asta.Există câteva probleme care trebuie rezolvate.

Atsidi își atinse mâna cu două degete,mângâindu-i pielea.

-Nu e la fel de important ca asta.Își puse mâna dreaptă pe inimă.

-Nu inima e problema,spuse Ryder.Nici diferența dintre culturile noastre.Viața ei e aici,a mea la Houston.Îi explică pe scurt despre compania lui,cum începuse de la zero și cum o mulțime de oameni depindeau de el.Atsidi înclină scurt din cap.Singurul lui comentariu a fost:

-Inima va găsi soluția.

Apropiindu-se de hogan,Ryder o văzu pe Hannah stând în dreptul ușii.

Aruncă ceva dintr-o mână în alta,ochii ei urmărindu-i curioasă.Când ajunseră mai aproape,intră înăuntru.Pășind în hogan,lui Ryder i se păru că intrase într-o altă lume,pe vremurile când tribul Navajo trăia fără amestecul omului alb.

Hannah frigea coca albă pe care o ținuse în mână,într-o cratiță pusă pe un grătar deasupra sobei din mijlocul încăperii.Fumul urca leneș spre gaura din tavan.Își prinsese părul împletit într-un mic coc la baza-capului,legându-l bine cu o pânză albă.Ryder înțelese că o făcuse pentru a-l împiedica să cadă în fum și untură.

Părea în elementul ei gătind la focul primitiv,iar el se minună de această nouă imagine a ei.Simțind privirea bătrânului îndreptată asupra lui,întoarse ochii.

Atsidi era așezat pe podeaua de pământ și îi făcu semn să se așeze lângă el. Se aflau în partea de vest a hoganului, vizavi de Ușă. Mai târziu, Hannah avea să-i explice că acesta era locul de onoare pentru un oaspete. Le servi pâine prăjită și atunci Atsidi începu să vorbească.

Ascultându-l, Ryder avu senzația că Atsidi era ca un baraj care nu mai rezistase presiunii apei și cedase în cele din urmă. Atsidi îi descrie cum îi transmitea „micuței” cunoștințele lui în fabricarea bijuteriilor de argint. Iar Ryder înțelese cât de singur era acest om, chiar dacă se izolase din propria lui voință. Dacă Hannah nu l-ar vizita, se gândi Ryder, nu numai că ar rămâne fără alimentele pe care i le aducea ea, dar îi va lipsi prezența ei. Ca să scape de exploatare și umilință devenise prizonierul propriei sale singurătăți. Una dintre puținele lui legături cu lumea din jur, pentru provizii, pentru companie, era Hannah.

Avea el dreptul să o despartă de cei care aveau nevoie de ea? se întrebă el. Își putea imagina că, în unele cazuri, ea era singura persoană în care cei nevoiași aveau destulă încredere pentru a-i permite să-i ajute. Fie că bunătatea ei extraordinară se datora moștenirii lăsate de bunica ei, sau era o trăsătură a caracterului ei, cei de aici aveau nevoie de ea.

Dar numai Dumnezeu știa cât de vitală era și pentru existența lui.

Atsidi tocmai îi demonstra cum funcționează unul din mecanismele vechi punând o bucată de argint pe o nicovală mică, când Ryder simți privirea ei ațintită asupra lui. Își înălță capul. Hannah schiță un zâmbet când Ryder o surprinse uitându-se la el. Ea rămăsese în partea de sud a hoganului, aranjând proviziile pe care le adusese. Atsidi refuzase medicamentul împotriva tusei când i-l arătase, așa că îl puse la vedere pe un raft de lemn prins de doi butuci, unde să poată fi văzut ușor după plecarea ei. După ce ea termină, se așeză jos cu spatele la perete ascultându-l pe Atsidi dându-i lecții de prelucrare a argintului lui Ryder.

Vizita începuse în modul obișnuit, se gândi ea. Unchiul ei fusese foarte închis în sine, de parcă era ofensat de venirea ei și de faptul că depindea de ea. De obicei rămânea tăcut cât timp ea gătea și mâncau. Apoi își deschidea sufletul și începea să vorbească. Ea îi răspundea la întrebări privind viața ei și asculta povestiri și legende în timp ce el li arăta cum să facă anumite desene și forme de argint.

Astăzi însă avea un alt public. Fusese plăcut surprinsă când cei doi bărbați se întoarseră din plimbarea lor, dacă nu prieteni la cataramă, cel puțin vorbind unul cu celălalt. Partea Navajo din ea era mulțumită că Ryder primise aprobarea membrului celui mai în vârstă al tribului ei. Partea americană îi spunea că nu ar trebui să aibă o prea mare importanță. Iar ambele părți erau ușurate că înfruntarea nu fusese necesară. În clipa de față nu avea energia să se lupte cu nimic.

Noaptea nedormită și bătălia emoțională pe care o avusese cu ea însăși își spuseră cuvântul. Își înconjură cu brațele genunchii ridicați și își lăsă fruntea pe ei. Ochii ei se închiseră și oftă adânc încercând să se relaxeze. De obicei se odihnea cel puțin o noapte înainte de a pleca înapoi. Călătoria de întoarcere pe care o va face mai târziu în aceeași zi când temperatura va fi mai scăzută nu va fi prea ușoară dacă nu va reuși să se odihnească șîteva minute.

Chiar înainte de a adormi, îl auzi pe Atsidi chicotind, apoi tușind de câteva ori.

-I-am spus micuței că nu se poate întoarce în hogan până nu știe cum să facă corect desenul unei pene. Toată ziua a rămas sub copacul mare lovind argintul de parcă ar fi fost dușmanul ei. Când în sfârșit l-a tratat ca pe un prieten, până a apărut. Are capul tare, fata asta. Ultimele cuvinte pe care le auzi au fost ale lui Ryder.

-Dar are o inimă bună. Când se trezi peste câteva ore, se afla singură în hogan. Nicovala, ciocanele și celelalte unelte nu erau în locul lor obișnuit.

Ridicându-se, auzi un zgomot îndepărtat pe care îl recunosc ca fiind ciocanul lovind nicovala. Zâmbi. Atsidi își arăta măiestria. Ryder urma să aibă o amintire a vizitei lui. Indiferent cât de mult declara că urăște vizitatorii, pe Ryder îl plăcuse imediat. Ca și ea, recunosc Hannah. Și nu va mai petrece decât o singură noapte cu el. Apoi va pleca în Anglia. Îi spusese că se va întoarce și îl credea. Ceea ce nu știa era cât timp va putea suporta vizitele lui scurte între drumurile în căutarea unor noi zăcăminte. Trebuia să se hotărască, și încă repede, dacă să permită legăturii lor să continue, fiecare despărțire să-i sfâșie inima, sau să-i pună capăt acum și să se scutească de prea multă suferință.

Sunetul neașteptat al râsului lui Atsidi o făcu să se îndrepte spre ușă. Cei doi bărbați stăteau la umbra unui copac mare, cam la douăzeci de metri de casă.

Hannah porni spre ei. Atsidi era cu fața la ea, nicovala aflându-se la picioarele lui. Ryder era cu spatele urmărindu-l pe Atsidi lovind argintul pe marginea curbată a nicovalei. Ajungând lângă ei, Hannah spuse:

-Niciodată nu mi-a venit să râd când lucram cu argintul. Unchiule, ce e așa amuzant? Ciocanul era îndreptat în direcția lui Ryder.

-El. Încearcă să vorbească în Dineh. Își învârte limba în jurul dinților și ce ar trebui să fie un cuvânt devine altul. Ryder privi spre ea.

-N-am făcut decât să repet un cuvânt pe care l-a folosit.

-Ce-ai spus? Ryder repetă și Hannah râse și ea.

-Acum înțeleg. Ai spus „porcul are ugere”. Ryder rânji.

-N-am prea nimerit-o.

-Poate n-ar fi rău să rămâi la engleză.

-Ah,bine.Cel puțin dacă văd un porc cu ugere voi ști cum să-i spun.

Atsidi mormăi ceva și Ryder își ridică mâna.Brățara i se potrivea perfect.

Hannah nu așteaptă ca Atsidi să-i spună ce urmează mai departe.Se apropie de o adâncitură în pământ din fața unui buștean și ațâță focul.Ryder privea fascinat la arta de a monta pietre prețioase în brățara de argint și la modul în care se grava metalul,făcute în aparență cu o atât de mare ușurință.

Soarele începuse să coboare când brățara fu terminată așa cum dorea Atsidi.

Ryder o puse la încheietura mâinii stângi și o admiră încântat.Atsidi mormăi ceva și își adună uneltele în timp ce Hannah stingea focul.

Ryder observă că Hannah nu se grăbește.Dacă se gândea bine,fuse neobișnuit de tăcută de când venise lângă ei.În afara conversației privind porcii cu ugere,nu mai rostise nici un cuvânt.Va trebui să aștepte până mai târziu,când Atsidi va adormi,ca să poată vorbi cu ea.

CAPITOLUL 10

Planurile lui Ryder de a discuta cu Hannah în seara aceea nu se îndeplinesc.

Tocmai terminaseră de mâncat delicioasa tocană de iepure pe care Hannah o pregătise pe cărbuni încinși când ea își luă jacheta și îl întrebă pe Atsidi ce dorea să-i aducă data viitoare.Ryder era moleșit din cauza lipsei de somn,foarte mulțumit să asculte povestirile lui Atsidi și să o privească pe Hannah în lumina focului.Dar o văzu pregătindu-se de plecare.O călătorie de patru ore spre Bacon Ridge,pe spina calului,și la această oră târzie,nu-l entuziasma absolut deloc.

Vântul se întetise,dar în hogan era cald și plăcut.Pe lângă asta,își petrecuse o oră spărgând lemne pentru foc și se așteptase să vadă arzând fiecare bucată.Să doarmă zdravăn după ce va discuta cu Hannah era modul cel mai plăcut în care ar fi preferat să-și petreacă seara.

-De ce te grăbești? întrebă el fără să se miște de la locul lui.

-Ți-am spus azi dimineață că vreau să mă întorc după ce voi aduce proviziile,zise ea adunând bijuteriile la care lucrase mai devreme sub supravegherea lui Atsidi.

-Asta a fost înainte...Se opri brusc,amintindu-și că nu erau singuri.Înainte să te ajung din urmă,termină el simțindu-se penibil.Hannah puse bucățile de argint într-un săculeț de piele.

-Ai uitat că trebuie să prinzi avionul spre Anglia?

-Nu,murmură el.N-am uitat.N-am știut că ești atât de nerăbdătoare să scapi de mine.Atsidi se ridică de jos cu ușurința unui bărbat mult mai tânăr și făcu un gest spre ușă.

-Ocupă-te de cai,anglo.În timp ce vei pune șeile îi voi spune micuței ce să-mi aducă data viitoare.Ryder se pregătea să protesteze când Atsidi își mișcă capul în direcția ușii.

-Du-te.Ți-am oferit o brățară în dar.Acum oferă-mi darul respectului tău și fă cum ți-am spus.Ryder se ridică,privi spre Hannah,apoi i se supuse lui Atsidi.

Când ușa se închise în urma lui,Hannah îl înfruntă pe Atsidi.

-Nu vreau să mă cert cu tine,unchiule.Știu ce fac.

-Și eu știu ce faci.Îl împingi pe ușă afară înainte să fie pregătit să-și ia rămas bun.Și nu mă refer la locul acesta.Vrei să scapi de el,așa cum spune?

Hannah se întoarse,făcu câțiva pași,apoi se răsuci spre el.

-N-ai spus tu că lucrurile neplăcute trebuie făcute cât mai repede? Să amân totul pentru o altă ocazie va fi și mai dificil.Privirea aspră a lui Atsidi o străpunse fără milă.

-Ești convinsă că te va părăsi? Nu pare că ar vrea să plece de lângă tine.De ce să-ți bandajezi o rană pe care cuțitul încă nu a provocat-o? Eu știu ce înseamnă să fugi,micuțo.Trebuie să existe ceva mai bun spre care să fugi decât ceea ce lași în urmă.Hannah rămase uluită de mărturisirea lui Atsidi,iar tristețea resemnată din vocea lui o făcu să se întrebe dacă nu regreta că trăise ca un sihastru atât de mulți ani.Relatia lor dura de vreme îndelungată,însă ea nu trecuse niciodată de linia care se aflase între ei încă de la început.Era respectuoasă și politicoasă,dar niciodată curioasă.Până acum.

Se întrebă dacă ea și bunica ei nu simplificaseră prea mult lucrurile pentru Atsidi,ajutându-l să se ascundă nu doar de lumea Anglo,care încercase să profite de el,ci și de viața lui printre semenii săi.Se îndepărtase de toate,existând mai degrabă decât trăind.Preferase legile sale rigide,în loc să accepte un compromis.Ar fi putut să-și ofere cunoștințele privind prelucrarea argintului și să dea oamenilor plăcerea de a admira lucrările sale frumoase,însă preferase să rămână mândru și retras.

-Unchiule?începu ea,anii și respectul făcând-o să-și aleagă cu grijă cuvintele.Nu mai avu șansa să le rostească.Atsidi ridică mâna.

-Nu discutăm despre mine.Greșelile mele sunt făcute deja.Poți să înveți din ele și să le eviți.Anglo este un bărbat bun care ne respectă tradițiile.Te privește cu inima în ochi.Depinde de tine dacă o vei frânge pe a lui,sau pe a ta,sau nici una.

Ea nu încercă să-și ascundă suferința.

-S-ar putea să fie prea târziu.

-Și s-ar putea să nu fie.Regretul e un prieten singuratic,micuța mea,nu-l accepta dacă poți alege.Se opri apoi începu să cânte „Calea Spre Frumusețea Navajo”:

„întotdeauna voi fi fericit,nimic nu mă poate împiedica.Mă plimb cu frumusețea în fața mea,mă plimb cu frumusețea în spatele meu,mă plimb cu frumusețea sub mine...”Vocea lui se pierdu înainte de a termina.Nu era necesar.Hannah zâmbi.

-Îmi voi aminti de cuvintele tale,unchiule.Ryder deschise ușa și spuse:

-Caii sunt pregătiți,Hannah.Ea dădu din cap.Afară,luă hățurile,însă înainte de a încăleca,se întoarse spre Atsidi,care stătea la câțiva metri distanță.

-S-ar putea să treacă câteva săptămâni înainte să vin din nou aici.

Atsidi se mulțumi să dea din cap,apoi își încrucișă brațele peste piept cu pumnii strânși într-un gest de afecțiune.Ea făcu același gest,zâmbi și încălecă pe Jupiter.Ryder veni lângă Atsidi.

-Mă bucur că te-am cunoscut.Mulțumesc pentru brățară.Pot să mai vin cu Hannah aici?

-Vei fi întâmpinat cu bucurie: Ryder zâmbi.

-Poate mai îmi dai câteva lecții de limbă.Atsidi privi spre Hannah spunând ceva în Navajo,un zâmbet fugar curbandu-i buzele.Hannah râse și întâlni privirea nedumerită a lui Ryder.

-Ai un nume nou: „Limbă stâlcită”.Ryder râse și făcu semnul pe care îl făcuse Hannah în acea dimineață -două degete întinse în semn de prietenie.

Atsidi mormăi și repetă și el gestul.Ryder încălecă pe Strumpet și,după o ultimă privire în direcția hoganului,întoarse calul spre canion.

Au ajuns la frontiera de polen și amândoi și-au oprit caii pentru a privi la silueta singuratică stând în fața hoganului.În timp ce priveau,bătrânul se întoarse și intră în casă închizând ușa în urma lui.

Hannah își continuă drumul.Ryder o urmă.Întâlnirea cu bătrânul argintar fusese o plăcere neașteptată.Fusese de asemenea o revelație să o urmărească pe Hannah în rolul ei de îngrijitoare.Văzuse cu ochii lui că într-adevăr era nevoie de ea.Probabil existau și alții ca Atsidi care depindeau de ea în privința proviziilor, și,mult mai important,a legăturii cu lumea aflată dincolo de așezările lor îndepărtate.Deși era atât de necesară în viața lui Atsidi,Ryder realizează că Hannah primea la fel de mult pe cât oferea.Ca și în cazul bunicii ei,era în firea ei să ajute oamenii.Să-i ia această bucurie ar fi însemnat să fie egoist și să o lase cu un mare gol în viață.Soarele apunea-după o stâncă uriașă când pătrunseră în canion. Lui Ryder îi venea greu să creadă că doar în acea dimineață pășiseră în sanctuarul lui Atsidi luminat de razele soarelui.Acum erau din nou în canionul întunecat,reîntorcându-se la problemele pe care le lăsaseră în urmă.

Trebuia să existe o modalitate de a rămâne împreună.Nu trebuia decât să o găsească,să rearanjeze lucrurile,să miște munții din loc,dacă va fi necesar.

După o oră de drum tot nu găsisese soluția. Atunci îi trecu prin minte că nu era hotărârea lui, mai ales dacă îi privea pe amândoi. Își împinse călcâiele în calul de sub el îndemnându-l să o ajungă din urmă pe Hannah.

-Dacă aș cădea de pe cal, spuse el, pentru că am adormit în șa, te-ai opri sau ai continua să mergi mai departe?

-Depinde dacă aud sau nu că ai căzut, spuse ea zâmbind.

-Grozav, mormăi el. Privind în jurul său, declară: Mi se pare mie, sau mergem pe un alt drum?

-Un alt drum.

-O scurtătură? Te rog, spune-mi că e o scurtătură care ne va reduce călătoria cu câteva ore.

-Deși am dormit puțin, sunt încă foarte obosită, îmi imaginez cât de extenuat trebuie să te simți tu. Ocolim pentru a ajunge într-un loc unde ne vom putea odihni câteva ore.

-Cât e de departe? Spune-mi în minute, nu în kilometri...

-Mai poți rămâne în șa încă cincisprezece minute?

-S-ar putea să reușesc. Îi zâmbi fermecându-l cu strălucirea din ochii ei. Apoi lui Ryder i se tăie respirația când expresia feței ei se schimbă, de parcă o cortină s-ar fi ridicat pentru a-l lăsa să-i vadă adevăratele sentimente. Pieptul i se încordă când recunoscuse emoția reflectată în adâncul ochilor ei.

-Hannah, șopti el cu teamă și uimire. Pe buzele ei flutură un zâmbet cuceritor.

-Așteaptă până ajungem la cabană. La naiba cu așteptatul, se gândi el, și se aplecă înainte săltând-o afară din șa. Ea țipă surprinsă când el o trase peste coapsele lui. Ar fi vrut să fi fost oriunde altundeva dar nu pe spinarea unui cal, însă trebuia să o atingă, trebuia să o facă să-i comunice cu trupul ceea ce văzuse în ochii ei.

Luând hățurile lui Jupiter le înfășură de șaua lui astfel ca el să-i urmeze. Hannah vru să protesteze dar el o întrerupse acoperindu-i gura cu a lui.

Gemu când ea își puse un braț în jurul gâtului lui iar celălalt și-l strecură la spate pe sub vesta lui. Îl strângea în brațe încercând să se apropie cât mai mult de căldura și puterea lui. Dumnezeu, câtă nevoie avea de ea.

Fizic, mental, emoțional, în toate felurile. Și dacă înțelegea bine sclipirea din ochii ei și ea simțea același lucru. Sunetul scos de Strumpet suflând aerul pe nări îl făcu să-și aducă aminte unde era. Ridică capul și privi la femeia din brațele lui, femeia care îi ținea inima în mâinile ei mici.

Cerul se transformase într-un tablou în culori violete și aurii, cu o fâșie purpurie crestată deasupra. Pielea ei strălucea ireal în lumina apusului și Ryder nu mai văzuse ceva atât de frumos niciodată în viața lui.

-De ce nu mi-ai spus? întrebă el liniștit.Aveam dreptul să știu.

Ea îl privi supărată și amuzată în același timp.

-Aveam de gând să-ți mărturisesc ce simt pentru tine de îndată ce am fi ajuns la cabană, fie că-ți plăcea, fie că nu.Însă, ca de obicei, tu a trebuit să faci așa cum vrei tu.Ar fi trebuit să mă obișnuiesc deja cu natura ta agresivă.Ai trecut peste toate obstacolele pe care le-am ridicat împotriva ta încă din ziua în care te-am cunoscut.

-Spune-o,porunci el aspru,cu voce gâtuită din cauza emoției.

-Te iubesc.

-Ah,Hannah.Nu eram sigur că voi auzi vreodată cuvintele astea.

-Era să nu le auzi,recunosc eu ea.Nu aveam de gând să-ți spun înaintea plecării în Anglia,ca să nu te simți obligat față de mine.

-Obligat? Simt o mulțime de lucruri pentru tine dar nu și așa ceva.

O sărută cu o foame copleșitoare făcând-o să uite să mai respire și să simtă flăcările dorinței pulsându-i în vene.Emoția primitivă se împletea cu nevoia împlinirii.Slăbiciunea bine cunoscută îi străbătu trupul,făcând-o să tremure de nevoia descătușării.Când își ridică capul,Ryder șopti pe buzele ei.

-Locul acesta spre care ne îndreptăm ar fi bine să nu fie prea departe.

Ea clipi de mai multe ori.Reușind să se concentreze,privi în jurul ei și spuse:

-Vezi stânca aceea de la capătul canionului? Cabana e de cealaltă parte.

-La naiba,murmură eî.E prea departe.

-Sunt doar două sute de metri.El îi mușcă buza de jos,apoi își trecu limba peste ea.

-Sper să rezist.Ea își desfăcu brațele din jurul lui și se lăsă pe spate.

-E timp suficient să-mi spui dacă va fi un act sexual sau vom face dragoste.

El o privi uimit.Revenindu-și,murmură:

-Noi facem dragoste de la bun început,Hannah.Cel puțin eu asta am făcut.

Ea continuă să-l privească așteptând cuvintele.

-Spune-mi.

-Te iubesc,Hannah Corbett.Nu-mi pot imagina viața fără să fii alături de mine.

Zâmbi leneș.Sau sub mine,sau peste mine.Ea îl strânse în brațe,trecându-și gura peste buzele lui.

-Mai spune-o o dată,Ryder.Mișcarea trupului ei îi aduse coapsa peste sexul lui întărit și el gemu.

-Mă înnebunești.Dacă am fi într-o mașină,am fi ajuns deja în șanț.Îi sărută gura cu lăcomie,împingându-și adânc limba în căldura gurii ei.Când au ajuns mai aproape de stâncă,el își înalță capul.Te iubesc,Hannah.Trebuie să-ți arăt cât de

mult.Hannah era nerăbdătoare în brațele lui,la fel de dornică ca și el să pună capăt zbuciumului care îi înfiora trupul.

-Calul nu are doar o viteză,spuse ea abia răsufând.

Corpul lui Ryder se încordă.Nimeni nu-l mai răscolise atât de mult,nici o femeie nu-i egalase pasiunea covârșitoare,dând și luând cu o patimă atât de puternică.

Faptul că știa că și ea îl dorea cu aceeași foame cu care o dorea el îi ardea inima și trupul.O strânse la piept îndemnând calul la galop.Mișcarea coapsei ei pe partea din față a jeansilor lui îl făcu să strângă din dinți,însă nu se îndură să-i dea drumul.I se păru că s-a scurs o viață întreagă înainte să vadă cabana.Încă câțiva metri și ar fi avut-o pe afurisitul acela de cal.Printr-un miracol păstrase hăturile în mână în timpul călătoriei și reuși să tragă de ele pentru a opri calul.Desfăcu hăturile lui Jupiter și le lăsă să cadă la pământ.

Când Hannah își dădu seama că nu o va lăsa să descalece singură,își strânse brațele în jurul gâtului lui.El o ridică sus la pieptul lui și se roti trecându-și un picior peste șa,alunecând la pământ încă ținând-o în brațe.Ea își îngropa fața în umărul lui,iar el porni cu pași mari spre cabană.

Hannah tremură când dorința pentru Ryder înăbuși orice alt gând.Nu exista decât el și felul cum o trezea la viață cu atingerea lui magică.Auzindu-l rostindu-i numele cu o notă de nerăbdare în voce,își ridică capul.

-Deschide ușa,draga mea,spuse el.

O acțiune destul de simplă,însă destul de greu de realizat.După ce reuși să apese pe clanță,Ryder împinse ușa cu piciorul.Spre deosebire de hogân,cabana avea mai multe ferestre mici.Ofereau destulă lumină pentru ca el să vadă un pat lângă un perete,acoperit cu o pătură Navajo.

Acea mică parte a creierului care mai era încă capabilă să gândească se bucură că în cabană era destul de curat -deși ar fi avut-o și pe pământ dacă ar fi fost necesar,atât de covârșitoare era nevoia lui.Trase aer în piept într-o încercare de a se calma,apoi o așeză pe pat.Simți degetele ei tremurând pe pieptul lui,încercând să-i desfacă nasturii.Propriile lui mâini tremurau când îi trase cizmele și.o dezbracă.Când mâna ei îi atinse abdomenul,apoi coborî spre fermoarul pantalonilor,Ryder gemu îngropându-și capul în gâtul ei.Reușind să desfacă bluza ei și cămașa lui,îi strivi sânii goi cu pieptul lui,aproape explodând din cauza senzațiilor dezlănțuite provocate de această atingere.Nu va fi în stare să aibă răbdare să se dezbrace complet; o dorea prea mult.

-Nu mai pot aștepta,Hannah.

-Atunci iubește-mă,murmură ea.Acum.Împingând-o pe spate,își aranja hainele și o acoperi cu trupul lui,mai să-și piardă controlul când picioarele ei se desfăcură

pentru a-l primi.Se sili să o pătrundă încet,temându-se să nu o rănească dacă va da frâu liber pornirii care îi înfiora mușchii.Ea scoase un mic sunet de plăcere. Când își ridică șoldurile,el se pierdu în vraja ei.

Chiar și după ce pulsurile lor s-au întors la normal,el tot nu-i dădu drumul.Ca să nu o strivească,se rostogoli pe spate trăgând-o peste el.Deși detesta să spargă această cochilie de intimitate,nu prea mai avea mult timp la dispoziție.În timp ce el își plimba mâna pe spinarea ei,simțea că pielea ei era încă umedă de la iubirea lor.

-Hannah?

-Nu adormi încă,iubirea mea.Trebuie să stăm de vorbă.

-Despre ce? întrebă ea leneșă,acoperindu-și căscatul cu degetele,i-ar fi plăcut mai mult să doarmă decât să stea de vorbă.

-Când ajungem la Bacon Ridge,trebuie să plec în Anglia.Ea deschise ochii,îi întâlni privirea,apoi ridică mâna ca să îndepărteze încruntătura de pe fruntea lui.

-Știu.Și înțeleg de ce trebuie să pleci.

-Și înțelegi de asemenea că mă voi întoarce cât de curând voi putea? Că te iubesc și că vreau să fim împreună?

-Du-te să faci ceea ce trebuie să faci.Voi fi aici când te vei întoarce.

Deși se simțea ușurat că acceptase atât de ușor planurile lui,era îngrijorat de nota de resemnare din vocea ei.

-Ce te-a făcut să te răzgândești în privința noastră? întrebă el.

-A fost ceva ce mi-a spus Atsidi,că te împing pe ușă afară înainte să fii pregătit să pleci.M-a făcut să-mi dau seama că avea dreptate.Eram prea ocupată să-mi bandajez rana înainte să o am încă,și pierdeam un timp prețios pe care l-aș fi putut petrece cu tine.Eram îngrijorată de cum mă voi descurca cât timp vei fi plecat,când ar fi trebuit să mă bucur că ești aici.El își apăsă buzele pe ale ei.

-Viețile noastre se vor schimba radical și există ceva ce aș vrea să lămuresc înainte să plec.

-Ce anume? întrebă Hannah sperând că-i va spune din nou că o iubește.Știa că nu se va plictisi niciodată de acele două cuvinte.

-Nu sunt pregătit să-ți ofer nimic permanent deocamdată,dar nu vreau să am de-a face cu competiția când mă voi întoarce.S-ar putea să crezi că nu am dreptul să cer așa ceva pentru că nu ți-am pus un inel pe deget dar așa simt eu.

O mare greutate se lăsă pe pieptul ei când îl auzi spunând că nu-i dispus să se angajeze într-o relație de durată.Alese singurul cuvânt care părea nelalocul lui.

-Competiție?

-Mda,roști el.Spre exemplu,alți bărbați.Tu nu trebuie să-ți faci probleme din cauza mea.Ești singura femeie pe care o doresc și voi fi prea ocupat să pun lucrurile la punct cu tatăl meu înainte de a mă întoarce.

Bărbia o durea din cauza efortului de a nu-și schimba expresia feței.Îi ridică brațele de pe pieptul ei și se retrase spre marginea patului.Se aplecă să-și ia jeanșii.

-Știu că ar fi bine să te odihnești puțin înainte de a porni spre Bacon Ridge,spuse ea,însă aș vrea să mă întorc cât mai repede posibil.Amândoi avem multe de făcut.Ryder se lăsă să cadă pe pat.Până și gândul de a se ridica în picioare i se părea o tortură.

-Presupun că ai dreptate,deși aș prefera să rămân aici în pat cu tine.Se lăsă pe o parte sprijinindu-se într-un cot.Promite-mi că într-o zi ne vom întoarce aici.

-Orice e posibil,murmură ea încheindu-și nasturii la bluză.

Ryder observă o notă ciudată în vocea ei,dar era atât de plin de ea și de ce trăiseră împreună,încât o consideră doar dezamăgirea,pe care o simțea și el,din cauză că trebuia să plece.Însă,își zise el,cu cât va ajunge mai repede în Anglia cu atât se va putea întoarce mai repede.Simțindu-se dintr-odată plin de energie,se ridică de pe pat și începu să-și aranjeze hainele.Mintea îi alergă la lucrurile pe care le avea de făcut.

-Voi economisi timp dacă voi lăsa Arca aici.Ai ceva împotriva dacă o las acasă la tine și nu la stația de benzină?

-Firește că nu.Ryder era în elementul lui făcând planuri și luând hotărâri,așa că îi scăpă tristețea de pe chipul ei.Încă își mai încheia nasturii la jachetă când el îi luă mâna și o trase după el afară din cabană.Își ținu mâinile pentru ca ea să-l poată încăleca pe Jupiter.Trebuia să se prindă bine de șa ca să nu-și piardă echilibrul când el aproape o răsturnă peste cal în nerăbdarea lui de a pleca.

Șase zile mai târziu,Hannah puse pe tejghea planșeta cu hârtiile inventarului și își frecă ochii.După ce toată ziua număruse sticlulele cu aspirină de pe rafturi,îi venea să ia și ea vreo câteva.I se păruse o idee bună să aducă medicamente la *Trading Post* însă inventarierea lor era foarte obositoare.Firește,i-ar fi fost mai ușor dacă ar fi reușit să doarmă măcar o noapte întreagă în ultima săptămână.

De câte ori închidea ochii,îi apărea imaginea lui Ryder așa cum îl văzuse ultima oară,cu ochii strălucind de energie și entuziasm,un zâmbet plin de încredere indicând nerăbdarea lui de a pleca,își parcuse Arca lângă grajd,o sărutase repede și adânc înainte să se urce la volanul camionetei.Rămase mult timp nemișcată chiar și după ce praful se așeză la loc.De atunci nu mai știa nimic de el.

-Termin eu dacă vrei.Hannah se întoarse și o văzu pe Dayzie lângă teighea.

-Sunt gata imediat.

-Întotdeauna ai muncit mult,copila mea,dar în ultimul timp faci prea multe.Ne-ai angajat ca să te ajutăm și acum încerci să le faci tu pe toate.

-Îmi place să fii ocupată,Dayzie.Știi asta.

-Știi că dormi prea puțin de când a plecat americanul.Asta știu.

-Am prea multe pe cap,se apără Hannah și schimbă subiectul.Mă gândesc să aduc mai multe piei de căprioară ca aceea pe care i-am dat-o lui Lucy Chavez. Multe femei mi-au spus că ar dori să facă rochii noi.Așa nu vor mai merge până în Gallup sau Phoenix pentru a-și cumpăra ce au nevoie.Ce crezi?

-Cred că schimbi subiectul.Este adevărat că a venit cineva să remorcheze casa argintie pe roți a americanului?Vocea lui Dayzie o zgâria pe creier ca o pilă tocită.Tema discuției lor nu o ajuta să-și calmeze nervii.

-Este adevărat.Cineva de la *Wildcat Drilling* mi-a vârat un bilețel sub ușă informându-mă că domnul Knight i-a cerut să ducă rulota la un atelier din Phoenix.

-Billy Chee a văzut-o ieri trecând pe lângă stația de benzină.N-ai mai primit nici o veste de la american de când a plecat?

-Nici un cuvânt.Hannah întâlnește privirea îngrijorată a celeilalte femei.N-ai rostit „Ți-am spus eu”,Dayzie.Mă bucur.Știi că nu ți-a plăcut că m-am împrietenit cu el.Dayzie ridică din umerii ei vâjnoși.

-Nu e un tip așa de rău.Sunt și mai răi ca el.Mi se pare ciudat că a dispărut așa. Știi că mi-ai spus că plecat în Anglia ca să-și viziteze tatăl,dar pe acolo nu există telefoane?Hannah ridică planșeta.Trecuse de stadiul în care îi găsea scuze lui Ryder.

-Sunt destul de civilizați.Au telefoane,serviciu poștal și faxuri.Există tot felul de posibilități să trimită un mesaj în Bacon Ridge dacă are ceva de spus. Cu experiența anilor și intuiția de femeie,bătrâna spuse tăios.

-Ești supărată.Hannah schiță un zâmbet.

-Asta a fost reacția mea de ieri.Astăzi m-am hotărât pentru dezamăgire.Mâine voi încerca resemnarea.Pe neașteptate se auzi o zarvă neobișnuită afară.Nisipul lovi „ferestrele de parcă o furtună s-ar fi năpustit dinspre deșert.Hannah privi spre ușă.Vârtejuri de praf și nisip se răsuceau pe stradă,dar nu cu aceeași ferocitate ca valul de nisip care izbea geamurile laterale. La fel de brusc pe cât începuse,zgomotul puternic încetă și nu se mai auzi decât un sunet ritmic.Hannah aruncă planșeta fără să-i mai pese unde va cădea.Înțelese în sfârșit ce anume provocase furtuna de nisip.Un elicopter.

Când ieși afară,mulțimea se adunase deja în jurul lui.Până când praful dispăru,mulțimea avea deja câteva teorii în legătură cu cine era afurisitul care aterizase cu un elicopter în Bacon Ridge și de ce.

Hannah își feri ochii holbându-se la silueta care cobora din carlinga elicopterului.Afurisitul era Ryder Knight.

Privind de pe veranda magazinului,observă cum mulțimea se strânge în jurul lui.Billy Chee îl lovi de două ori pe spate,iar Tory de la cafenea râdea cu gura până la urechi.Sprâncenele lui Hannah se ridicară când văzu o indiană luându-l de braț și împingându-l înainte.Era Dayzie.

Îl auzi pe Ryder râzând în clipa când mulțimea îl îndemnă să se îndrepte spre *Trading Post*.Când ajunse la câțiva pași,mulțimea zgomotoasă îi făcu loc să treacă spre treptele magazinului și spre Hannah.

El se opri în fața treptelor,își puse un picior pe prima și ridică ochii spre ea.

-Știi care e cel de-al doilea lucru pe care îl voi face acum că m-am întors?

Ea își dresе glasul înainte de a putea vorbi.

-Care?

-Să instalez un radio,un telefon sau un walkie-talkie în casa ta.

Hannah observă ca prin ceață că Dayzie trece pe lângă ea și intră în magazin.

-Care e primul? întrebă ea privindu-l țintă.El urcă încet scările.În ochi i se vedea dorința abia ascunsă,iar zâmbetul era plin de promisiuni senzuale.

-Tu ce crezi?Ea își ridică mâinile cu palmele în sus,apoi le lăsă jos.

-Nu știu ce să cred.În spatele ei,Dayzie certa oamenii din magazin,împingându-i afară.Ryder zâmbi vesel când bătrâna spuse.

-Peste zece,cincisprezece minute vă puteți întoarce în magazin.Deocamdată rămâneți afară.Ryder se opri cu o treaptă sub cea pe care stătea Hannah.Ochii lui erau la același nivel cu al ei.

-Ai auzit ce-a spus Dayzie,roști el agale.

Avem zece minute de singurătate în magazin.Să nu le irosim.

Hannah continuă să-l fixeze cu privirea,așa că Ryder o luă în brațe și o duse spre intrarea în magazin.Dayzie îi ținu ușa deschisă,apoi o închise bine în urma lui.Se postă în fața ei și se încruntă la oamenii din jur care zâmbeau amuzați.

Înăuntru Ryder nu mai așteptă să o pună jos și începu să o sărute.

-Dumnezeule,cât mi-ai lipsit,murmură el pe gâtul ei,după ce își potoli setea de gura ei.Hannah nu știa dacă să fie fericită că-l vede sau îndurerată că va avea parte de o nouă despărțire când el va pleca.Dar nu se mai gândi la asta în cele câteva minute în care se sărutară și se îmbrățișară.Când Ryder o lăsă jos,privi în ochii ei neliniștiți.

-De ce arăți așa surprinsă să mă vezi?

-Poate pentru că sunt.

-Ți-am spus că mă voi întoarce.Dacă aș fi putut vorbi cu tine la telefon ți-aș fi spus când anume sosesc.De fiecare dată când am sunat,magazinul era probabil închis,peu ce telefonul suna și suna.Cel puțin încercase să o sune,își zise ea.

Însă asta nu-i calmă emoțiile agitate.

-Ai aflat ce urmărea tatăl tău? întrebă ea.

-Exact așa cum am bănuir.Nu avea deloc intenția să vândă piesele de șah.Se juca de-a peșitul.A recunoscut.Singurul motiv pentru care mi-a poruncit să vin în Anglia a fost -spera el -să grăbească iubirea noastră.Ochii lui se micșorară când îi studie fața.Ce s-a întâmplat,Hannah? Nu pari prea fericită să mă vezi.

-Firește că sunt fericită.Sunt doar surprinsă,asta e tot.

El îi ridică bărbia pentru a o obliga să se uite la el.

-Dayzie a fost mai încântată să mă vadă decât tine.Ce se întâmplă?

-Voi încerca să mă descurc mai bine data viitoare.Ryder văzu fețele lipite de ferestre,o luă de mână și o trase după el în magazie.Trăgând jos perdeaua,se sprijini de câțiva saci de făină,încrucișându-și brațele la piept.

-Vorbește,Hannah.Credeam că am lămurit totul cu excepția detaliilor înainte de a pleca.Ce s-a întâmplat de te-ai răzgândit?Ea făcu doi pași la stânga,se întoarse și făcu doi pași la dreapta.Repetând mișcarea încercă să-i explice.

-Am crezut că pot accepta această situație,Ryder.Pe cuvânt că am crezut.Nu mi-a plăcut,dar mi-ai spus că e tot ce-mi poți oferi.Iar asta înseamnă să-mi iau rămas bun de la tine de o sută de ori în mod temporar sau o dată pentru totdeauna.Au fost singurele posibilități pe care mi le-ai oferit.Am crezut că pot accepta o legătură cu jumătate de normă de câte ori te vei întoarce în viața meg,însă în clipa în care te-am văzut coborând din elicopter am știut că voi muri dacă va mai trebui să-mi iau rămas bun de la tine și apoi să aștept până te vei întoarce ca să trăiesc din nou.

-Nu vreau să-ți iei rămas bun.Vreau să spui da.Ea se opri și-l privi direct.

-La ce să spun da?Își vârî mâna în buzunar și scoase o cutiuță de catifea roșie.

-La cererea mea în căsătorie.Deschise capacul și luă dinăuntru un inel cu smarald și diamante,în cabană n-am avut așa ceva la mine.De aceea ți-am spus că nu sunt pregătit să-ți ofer ceva permanent.

-Oh,șopti ea privind la inelul delicat din mâna lui.Uitându-se la el,îl întrebă ezitând:

-Vrei să te căsătorești cu mine?

-Nu,spuse el.Mă voi căsători cu tine.O luă în brațe.Am permisiunea lui Atsidi.

O sărută cu tandrețe, apoi cu disperare, comunicându-i în tăcere cât de lungi fuseseră zilele și nopțile fără ea. Îndepărtându-se de ea, îi cuprinse fața în mâini.

-Îmi mut compania la Phoenix. Cu elicopterul îmi va fi ușor să parcurg distanța până acolo. Nu ne vom mai despărți. Vom avea nevoie de o casă mai mare decât a bunicii tale, mai ales când vor apărea copiii, dar la asta ne vom gândi mai târziu. Acum spune-mi doar un singur lucru. Mă iubești?

-Da, murmură ea cu vocea sugrumată de emoție. Se aruncă de gâtul lui. Da! Da! Te iubesc și mă voi căsători cu tine. El profită de entuziasmul ei ca să o sărute până ce amândoi nu mai putură respira. Era tentat să o pună jos și să-și lase trupul să se înfrupte din ea dar reuși să o îndepărteze ușor și să-i ia mâna.

Punându-i inelul pe deget, spuse:

-Vino. Vom pleca de aici. Hannah trebuie să alerge ca să țină pasul cu el.

-Unde mergem? El se opri lângă ușa.

-Există o cabană cam la trei ore de mers călare, un loc unde n-am petrecut prea mult timp. Elicopterul ne va duce mult mai repede acolo. E singurul loc în care sunt convins că nu vom fi deranjați. Ochii ei străluceau de încântare.

-Pentru cât timp? El zâmbi.

-Pentru totdeauna. Ai îmblânzit sălbaticul pe viață, iubita mea.

Deschise ușa și ținând-o strâns de mână păși afară. Mulțimea strigă și bătu din palme, iar Dayzie își șterse o lacrimă. În limba ei începu să cânte încet: *Întotdeauna voi fi fericit, nimic nu mă poate împiedica...*

SFARSIT